GUY
D'ANTI

PECETEA DIAVOLULUI

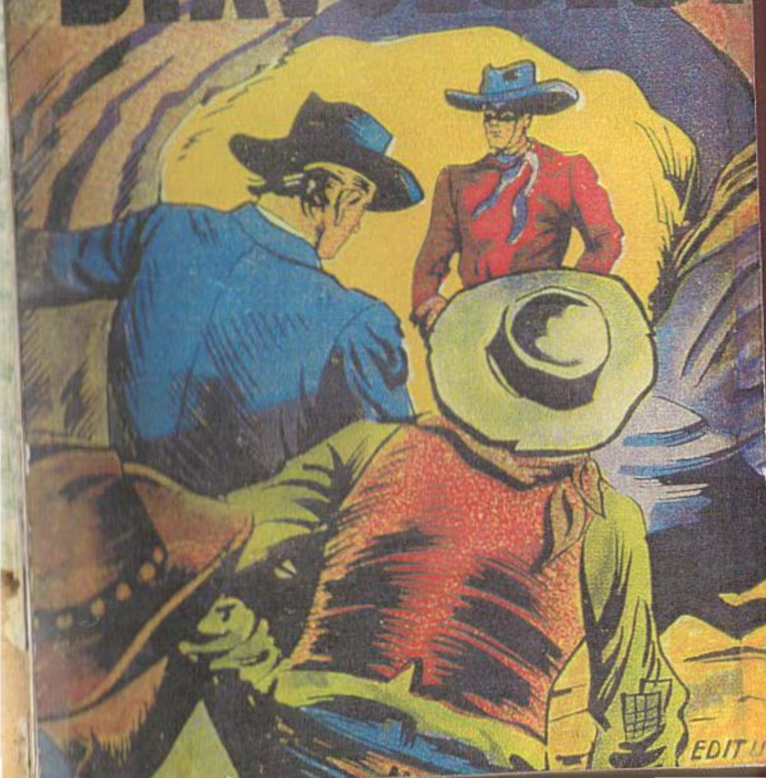

Colecţia Cititorului
Nr. 11

GUY d'ANTIM

Pecetea Diavolului

(Le marque du drable)

Traducere din franceză de
ŞT. SOCRATE

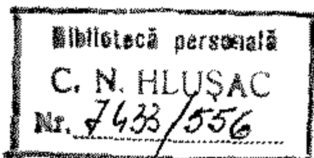

EDITURA DANUBIU
BUCUREŞTI, STR. Dr. ISTRATE Nr. 10
Of. Reg. Com. Nr. 1395/941

Pecetea Diavolului

de GUY d'ANTIM

CAPITOLUL I

OAMENII CENUŞII

Nişte clădiri întunecate, ale căror ferestre mici erau toate dotate cu gratii puternice. De jur-împrejur ziduri înalte, imposibil de escaladat. Şi o armată de gardieni, toţi nişte băieţi sdraveni, înarmaţi până'n dinţi, mai pricepuţi la mânuitul armelor de foc decât majoritatea criminalilor pe care îi păzeau cu străşnicie... Acesta era Penitenciarul Sud-Estului, „P. S. O." cum îl numeau în limbajul lor special nenorociţii pe care alateriile conduitei lor îi adusese în acest loc destinat criminalilor celor mai feroci să-şi ispăşească greşelile în această regiune a Statelor-Unite.

Şi nu din cauza economiei cuvintelor, pensionarii penitenciarului, reduseseră la o singură silabă, porecla închisorii lor. Nu, majoritatea dintre ei, aveau timp destul de vorbă; acolo nu se aflau decât „clienţi serioşi"... oameni condamnaţi la cincisprezece, douăzeci de ani de temniţă

şi mai mult chiar. Unul la şase era condamnat la „muncă silnică". Şi numai unul la cincisprezece reuşea să-şi termine cu bine pedeapsa...

„P. S. O."!... Acest cuvânt, suna ca un şuerat nemilos de biciu şi semnifica foarte bine că acest loc era cea mai aspră ocnă americană.

*

Dimineaţa acela părea să fie la fel ca toate celelalte. Dar dacă gardienii ar fi putut citi în gândurile „pensionarilor" lor liniştea spiritului lor i-ar fi neliniştit foarte mult...

Erau orele 4 şi 30. Toţi gardienii se aflau la posturile lor, la distanţe regulate unul de altul, aşezaţi la picioarele uriaşei cuşte în care deţinuţii îşi petreceau noaptea. Celulele, în care trăiau câte trei sau câte patru, se îngrămădeau în patru etaje, închise cu grilaje de oţel, şi dădeau toate pe coridorul gardienilor care aveau astfel o vedere de ansamblu asupra deţinuţilor.

Pe pragul uriaşei porţi pe care gardienii o deschiseseră, după ce manipulaseră o serie complicată de broaşte ca ale casselor de bani, gardianul-şef aşteptă.... Observa acoperişul unei clădiri din curte, atelierul de tâmplărie, de unde nu întârzia să apară un ţâşnet de aburi; o fracţiune de secundă mai târziu, sunetul sirenei ajungea la urechile deţinuţilor şi gardienilor.

Era o notă înaltă şi ascuţită asemănătoare cu urletul unui animal rănit de moarte. Anumiţi dintre aceşti deţinuţi, care se găseau deoparte şi de alta a grilajului, nu se putură abţine de a nu tremura la auzul acestui urlet...

La acest semnal, tot „P. S. O."-ul intra în activitate, zi după zi, lună după lună, an după

an. Fluieratul gardienilor răsuna în imensa clădire: cu un zgomot surd, grilajele se dădură într'o parte, făcând loc deținuților, ai căror pași răsunară pe pasarela din fața celulelor. Un alt fluerat și deținuții coborîră, etaj după etaj, pe îngustele scări întortochiate. Se aliniară din nou jos, apoi la un nou fluerat, se puseră în mișcare, îndreptându-se spre sala de mese, escortați de gardieni, care cu degetul pe trăgaciul puștii, nu-i slăbeau din ochi.

Șirurile lungi de oameni îmbrăcați în uniforme cenușii se întindeau acum în mijlocul curței centrale a închisorii. Era luna Iulie și singurul moment din zi când deținuții puteau respira puțin aer curat; în restul zilei, trebuiau să rămână în atelierele lor, iar iarna se duceau în sala de mese prin coridoarele interioare.

Dar aceia dimineață, nu era ca celelalte: aerul curat părea că a produs un efect ciudat asupra deținuților, ai căror ochi străluceau straniu.

Căci era Ziua cea Mare!

Unii dintre ei nu mai aveau decât câțiva ani, câteva luni poate, să mai petreacă în captivitate. Alții sperau la câte o grațiere: se mai văzuseră lucruri din acestea... Puțin importă! Fiecare se gândea că avea o șansă de a fi printre aceia care vor scăpa, care își vor regăsi libertatea.

Acea lume exterioară, care probabil că le apăruse aspră și neospitalieră în anumite momente ale existenței lor, le părea acum un fel de paradis pentru care erau gata să-și jertfească viața ca să-l câștige.

Un, doi... un, doi... saboții greoi scandau pa-

şii, neobosit... Oamenii defilau, înalţi, mici, slabi sau graşi, tineri şi bătrâni... Toţi se asemănau sub uniforma cenuşie, toţi erau criminali. Aceşti oameni erau în afară de lege, fie pentru că jefuiseră convoiuri, devalizaseră bănci sau furaseră turme, etc... Mulţi dintre ei chiar uciseseră.

In total, două sute cincizeci de specimene de cea mai rea speţă, păzite numai de vreo treizeci de gardieni înarmaţi cu revolvere, puşti şi carabine cu repetiţie; ei supravegheau pe deţinuţi ca tigrul care-şi urmăreşte prada din ochi, cu aceiaş vigilenţă ca în prima zi când condamnaţii traversaseră curtea. Omul care ar fi făcut cea mai mică mişcare nepermisă ar fi fost imediat luat la ochi de doui sau trei gardieni.

Curtea foarte netedă, era acoperită cu nisip fin; nu s'ar fi găsit nici cea mai mică pietricică care ar fi putut servi ca proectil. Nici un capac, nici un fir de iarbă bineînţeles. Zidurile de granit, nu îngăduiau să se vadă nimic din câmpia învecinată. „P. S. O-ul" era o adevărată fortăreaţă, mai izolată, decât o insuliţă în mijlocul oceanului. In cele patru colţuri, se aflau diferitele ateliere: fierăria, atelierul de mecanică, cizmăria, etc... O clădire cubică se înălţa aproape în mijlocul curţii; acolo se închideau rebelii care nu se supuneau disciplinei.

In unghiul sud-vestic, se afla infirmeria unde erau îngrijiţi bolnavi, adevăraţii bolnavi şi bolnavii „amatori".

Pentru aceştia din urmă, existau mai multe metode ca să fie primiţi în infirmerie, care era considerată ca un loc de odihnă. Metoda cea mai sigură, era să urmezi „regimul săpunului", care consista în a nu te hrăni decât cu săpun, mes-

[illegible] încet şi înghiţii, timp de mai multe zile.

Numai cei rezistenţi aveau curajul să urmeze acest regim până la sfârşit, căci provoca greţuri şi ameţeli groaznice. După cinci sau şase zile, bolnavul de săpun era dus pe o targa, şi pentru a se face bine, era nevoie de cel puţin o lună de îngrijiri serioase. Dar cum doctorul cunoştea „trucul", avea grijă să facă un sondaj în stomacul fiecărui nou bolnav; şi dacă sondajul arăta prezenţa săpunului, pacientul după luna de infirmerie îşi petrecea convalescenţa la „secret".

Deţinuţii intrară în sala de mese şi ocolind mesele lungi de lemn, se opriră la locurile respective aşteptând fluieratul care le va permite să se aşeze. Odată aşezaţi, trebuiau iarăşi să aştepte până să se atingă de mâncare, care era formată dintr'o supă, un sfert de pâine, şi o cană de cafea.

Lingurile se puseră în mişcare şi fiecare părea preocupat numai de supa lui. Dar era o aparenţă înşelătoare: numai la mâncare nu le era gândul în acel moment. Supa era chioară şi reprezenta ultimul dintre gândurile lor. In orice caz, nu-şi spuneau nimic. Ei trăiau sub legea tăcerii, şi nimeni n'ar fi putut zări buzele lor mişcându-se, deşi toţi aceşti oameni îşi vorbeau! Işi comunicau între ei, printr'un limbaj secret, compus din gesturi nevinovate şi clipiri din ochi anumite lucruri. Nici un gardian nu fusese niciodată în stare să descopere secretul acestui limbaj.

Deţinutul Nr. 211 părea foarte ocupat să-şi

golească strachina cu supă. In realitate, discuta cu vecinul din stânga.

Deținutul Nr. 211 se născuse pentru a fi şef. Era în „P. S. O." pentru vina de a-şi fi condus banda la atacul mai multor bănci, trenuri şi convoaie. Niciodată nu i se putuse imputa vreo crimă, dar se ştia foarte bine că omorâse mai mulți oameni decât avea degete,

Uniforma cenuşie nu reuşea să şteargă aspra personalitate a acestui criminal, ai cărui umeri nu se încovoiaseră, ca la ceilalți deținuți. Ochii lui cenuşii străluceau ca oțelul în timp ce „întreba" pe vecinul său din stânga:

— „Materialul" a fost repartizat după cum ne-am înțeles?

Vecinul din stânga nu răspunde imediat. Se ferea de un gardian care tocmai se apropia.

— Da, răspunse el înfine.

No. 211 sorbi o duşcă de cafea. Se strâmbă într'adins, desgustat... Dar în acea dimineață, puțin îi păsa de calitatea cafelei. Răspunsul vecinului său, făcu să-i bată inima cu putere: Marele Patron lucrase bine!

Marele Patron se găsea în afara acestor ziduri, undeva în lumea liberă. Cum reuşise să trimeată armele, „materialul" deținuților? No. 211 considera acest lucru, deaadreptul formidabil o lovitură genială. Avusese nevoie de luni întregi de preparative minuțioase, dar acum totul era gata... Dispozitivul erra gata de a funcționa.

Nr. 211 mai bău o înghițitură de cafea, în timp ce işi arunca privirea asupra mesei, apoi asupra gamelei.

— Lemnele sunt pregătite? întrebă el.

— Da, răspunse celălalt. Jake va aprinde

focul, de îndată ce va suna clopotul. Atențiune!..

Un gardian se apropiă — acelaş de adineauri— care se opri în spatele lor, părând a fi mirosit ceva. Cei doi deținuți afectară imediat o indiferență totală...

Nr. 211 îşi încleştă dinții. Avea o ură specială împotriva acestui paznic, care părea mai fin, în consecință mai periculos decât ceilalți. Se temu ca acesta să nu citească ura din ochii lui, aşa că aplecă pleoapele şi îşi termină cafeaua.

Obrazul lui 211 ar fi fost frumos, dacă nu ar fi avut în ochi o lucire de şiretenie şi cruzime. Avea fruntea înaltă, pometii proeminenți, trăsăturile şi ochii negri ca pana corbului. De o talie impunătoare, simtea că era dotat cu o putere herculară. Acest om ar fi reuşit în orice domeniu al vieții chiar în mod strălucit, dar el alesese dela sine calea crimei!

Aruncă câteva priviri vecinilor săi, pentru a le face semn să rămână liniştiți, să mai aibă răbdare câteva momente... Nu mai era chestie, decât de câteva minute...

Un clopot răsună.

Deținuții, ridicându-se, împinseră băncile înapoi, şi rămaseră nemişcați aşteptând un nou fluerat. Unul dintre ei îşi pierdu însă echilibrul în timp ce împingea banca; într'o secundă, un gardian fu lângă el, amenințându-l cu puşca în coaste!

— Scoală-te repede! Crezi că eşti într'un salon aici!

Deținutul aruncă gardianului o privire piezişă, făcând un violent efort, pentru a nu pune mâna pe „Coltul 45" pe care-l purta sub pantalon,

legat dealungul piciorului, şi care-i parvenise într'un mod misterios. Se abţinu, căci un gest nesocotit în acel moment, ar fi stricat tot planul...

Incălţămintea greoaie tropăi din nou pe cimentul sălei de mese, şi şirurile de deţinuţi începură să se înşire în curte, asemănătoare dungilor de pe blana unui animal feroce. Şi animalul se pregătea să-şi sfărâme grilajul cuştei.

Un nor de fum începu să se filtreze depe acoperişul depozitului de lemne şi cărbuni. Jake îşi juca bine rolul: dăduse foc în secunda care trebuia. In „plan", acest incident era destinat să atragă atenţia păzitorilor, pentru câtvea secunde numai, dar aceste câteva secunde permiteau deţinuţilor să apuce armele ascunse sub haine.

Fumul se îngroşă şi fu străbătut deodată de o uriaşă limbă de foc. Toţi deţinuţii ridicară ochii spre foc, care le dădea semnalul luptei pentru libertate. Şi ceeace aşteptau, se întâmplă:

Unul din paznici, intrigat, urmări privirea deţinuţilor. Scoase o exclamaţie şi lăsă aproape să-i scape puşca din mână.

— Foc! Acolo! urlă el, arătând cu degetul depozitul. Ceilalţi păzitori îşi aruncară şi ei privirea spre locul indicat. Uitară, timp de câteva secunde, că consemnul lor principal era să ţină pe deţinuţi sub cea mai strictă supraveghere, ca un îmblânzitor în cuşca cu fiare. In caz de incendiu, trebuiau din contra să se apropie de deţinuţi şi să tragă la cel mai mic gest suspect; o echipă specială de gardieni trebuia să se ocupe cu incendiul.

Aceştia şi ieşeau din camera lor îndreptându-se 'n pas alergător spre depozitul în flăcări.

Gardianul care dăduse alarma fu primul care își regăsi prezența de spirit. Se întoarse spre deținuți, dar era prea târziu: toți avuseseră timp să-și apuce armele și fiecare gardian, era amenințat de vreo douăzeci de revolvere. Totuși, el urlă:

— Atențiune! E o cursă!...

Strigătul său se transformă într'un ho cat, căci unul din deținuți sări peste el și îl doborî cu patul revolverului. Era omul care în sala de mese se împiedicase și se pomenise cu arma între coaste.

Ceilalți gardieni fură înconjurați la iuțeală de un grup de deținuți, care le smulseră armele într'o clipă.

Niciunul din ei, nu avusese timp să tragă! Atât erau de uluiți de brusca întorsătură a lucrurilor!

Deținuții manevraseră cu precizia unui grup de gimnaști, așa că proectul lor de evadare începea să se realizeze

CAPITOLUL II

ALARMA!

O sirenă începu să urle! Alarma! Gardienii de la posturile de observație se pregăteau în grabă să pună în mișcare toate dispozitivele de apărare prevăzute în caz de rebeliune. Adăpostiți după crenelurile lor, ei erau pe cale să se servească de carabinele lor cu repetiție.

Dar nu îndrăzneau să tragă; deținuții se împărțiseră în mai multe grupe care se îndreptau în direcția clădirei celei mai apropiate, atelierul de tâmplărie. In fruntea fie-

cărei grupe, se afla câte un gardian, care servea drept pavăză. Gardienii de la postul de observaţie nu îndrăzneau să tragă, de teamă să nu atingă pe unul din colegii lor. Planul ocnaşilor fusese bine înjghebat.

Sirena tăcuse. O tăcere impresionantă plana deasupra acestei curţi unde se petrecuseră aceste formidabile evenimente; două sute cinci-zeci de criminali luptau pentru a-şi recuceri libertatea, o duzină de servitori ai legii se aflau în mâinile acestor criminali şi se aşteptau să moară dintr'o clipă într'alta; la posturile lor de observaţie, şase gardieni priveau neputincioşi scrâşnind din dinţi, căci nu puteau risca de a ucide pe unul de-ai lor. Plutonul care ieşise în curte pentru a încerca să stingă incendiul, se dădea înapoi, pas cu pas, în timp ce deţinuţii încercau să le taie drumul.

Niciun cuvânt nu se schimba între aceşti oameni care se observau în tăcere cu nişte priviri de fiară. Nu se auzea decât zgomotul produs de încălţămintea lor pe nisip...

Deţinuţii pătrunseră deandaratelea în atelierul de tâmplărie. Când fură cu toţii la adăpost, împinseră cu putere pe prizonierii lor în curte. Gardienii, văzându-se scăpaţi, o luară la fugă în direcţia porţii postului de observaţie, mulţumind cerului că nu fuseseră masacraţi de către deţinuţi.

Dar aceştia aveau consemnul să cruţe pe paznici pe cât le era posibil. Nu se putea ştie niciodată... tentativa de evadare putea să nu reuşească şi atunci îi aştepta spânzură-

foarea pe deținuții care ar fi omorât vreun gardian! In trecere, fugarii ridicară și pe colegul lor, care fusese doborât cu o lovitură dată cu patul unui pistol. Ei se repeziră în clădirea principală și ușa se închise după ei. In acelaș moment, postul de observație deschise focul asupra atelierului de tâmplărie, ale cărui ferestre se prefăcură în țăndări. Erau împușcături zadarnice; deoarece toți deținuții erau la adăpost în interiorul clădirei.

Zgomotul împușcăturilor făcu să zâmbească pe deținutul No. 211. El se adresă tovarășilor săi:

— Fiți calmi! Inainte de toate, nu risipiți cartușele. Veți avea mai multă nevoe de ele, când veți fi afară, cu toți polițiștii din regiune pe urmele noastre! Pentru moment, ei nu pot să ne nimerească.

Impărți carabinele luate dela gardieni între cei mai buni trăgători, care se postară lângă ferestrele sfărâmate, gata de a deschide un tir de baraj, dacă gardienii din postul de observație ar fi încercat un atac. Alți deținuți fură însărcinați cu supravegherea atelierului de cismărie, care se afla de cealaltă parte a curții, și în spatele căruia se adăpostiseră gardienii care se repeziseră spre depozitul de lemne, la începutul incendiului. Unul din ei încercă să ajungă la ușa atelierului care dădea în curte, dar o ploaie de gloanțe care ricoșară de zid, îl făcură să fugă repede spre adăpost.

— Bine! zise Nr. 211 oamenilor care executaseră salva, de aceștia am scăpat... dar continuați să-i supraveghiați. Jake! strigă el.

Un omuleț pipernicit se apropie de dânsul: era Jake, fochistul dela cazane, omul care dăduse foc depozitului, cu supravegherea căruia era și însărcinat. Jake risca foarte mult, căci trebuia să fie eliberat, numai peste câteva luni: dar el era punctul de sprijin al acestei evadări, și Marele Patron îi promisese destui bani pentru a trăi doi sau trei ani fără a munci.. visul unui răufăcător.

Cazanele furnizau odată cu încălzitul, forța motrică necesară diferitelor ateliere ale penitenciarului. Combustibilul precum: cărbuni, lemne, petrol și benzină, era depozitat într'o sală învecinată, cea în care se declarase focul. Lucrul fusese ușor pentru Jake, deoarece dormea în acest depozit; în fiecare dimineață, trebuia să aprindă focurile, care erau aproape stinse în timpul nopții. După aceia, înainte de sosirea deținuților în sala mașinilor, trebuia să se ducă în atelierul de tamplărie, unde lucra în timpul zilei. In acea dimineață, își aprinse cu grijă focurile, ca de obiceiu și se îndreptase după aceia spre atelierul de tâmplărie, unde lucra în timpul zilei. In acea dimineață, își aprinse cu grijă focurile, ca de obiceiu și se îndreptase după aceia spre atelierul de tâmplărie. Preparase însă înainte în depozit și în sala cazanelor un dispozitiv care se părea că funcționează perfect.

Nr. 211 îl întrebă în șoaptă:

— Ești sigur că totul va funcționa?

— Desigur... Am înțepenit supapele de siguranță și am spart toate rezervoarele de petrol, ulei și benzină. Când primul cazan va sări în aer, toată clădirea se va prăbuși.

— Bine, atunci nu avem decât să așteptăm. Ai „supa"?

Jako făcu un semn afirmativ și îl conduse pe Nr. 211 spre imensa grămadă de rumeguș care nu era pusă în saci decât odată pe săptămână. Apucă o lopată și dădu la o parte rumegușul; el manevră lopata cu mare băgare de seamă și sfârși prin a o pune alături. Își afundă după aceia brațul până la umeri, scotoci mai mult timp și scoase infine un pachet învelit în hârtie cafenie. Nr. 211 desfăcu acest pachet cu înfrigurarea copiilor când își găsesc cadourile de Crăciun: apărură mai multe cartușe de dinamită legate împreună, o fâșie de fitil și o cutie de chibrituri.

— „Supă"! exclamară deținuții înconjurând cu ochii extaziați pachetul. Astfel denumeau ei în argo-ul lor, dinamita, acea substanță formidabilă care asvârlea în aer, zidurile cele mai solide.

Intr'adevăr, Marele Patron avusese grije de toate!...

Nr. 211 se întoarse lângă o fereastră care îi servea drept post de observație și începu să fixeze fitilul pe cartușele de dinamită. Deodată, ridică capul intrigat: împușcăturile din față încetaseră, prudent, riscă o privire: poarta postului de observație se deschise încet... deținuții care erau înarmați cu carabine se pregătiră să tragă.

— Așteptați! le strigă Nr. 211.

Un singur om eși, și ușa se închise imediat

în spatele său. Acest om era doctorul închisoarei, un bătrânel simpatic care se arătase întotdeauna milos cu deținuții. Nu refuzase niciodată să recunoască un adevărat bolnav, și când avea de a face cu un „amator de săpun" îl îngrijea și îl dojenea, prevenindu-l că astfel de trufandale îl vor aduce la groapă... El cita cazurile mai multor deținuți cari muriseră după mari suferinți, deoarece abuzaseră de săpun. Vizita în fiecare zi pe încăpățânații care erau închiși la secret, în teribila clădire din mijlocul curții, și cum găsea un bolnav, ordona să fie scos.

Căpătase astfel o oarecare popularitate printre această adunătură de bandiți, care nu-l clasau în categoria paznicilor.

Sărmanul bătrân nu era deloc periculos. El nu era armat, așa că deținuții îl lăsară să se apropie.

Nr. 211 îi strigă:

— Pleacă doctore! Ai putea să fii atins de un glonte rătăcit!...

Doctorul se opri brusc și strigă cu o voce emoționată:

— Tu ești, Treve Buller? Arată-te fără teamă, am să-ți vorbesc și nu se va trage asupra ta, atâta timp cât mă aflu în această curte!

Treve Buller, deținutul Nr. 211, conducătorul acestei revolte, apăru la fereastră și răspunse:

— Fă ce ți-am spus, doctore! Adăpostește-te imediat. Nu ai ce să te amesteci în

această afacere şi noi nu vrem să te ascultăm!

Doctorul răspunse imediat:

— Bandă de nebuni, la ce vă va duce această revoltă? Veţi fi masacraţi de cum veţi încerca să eşiţi! Şi dacă eşiţi din atelier, unde o să vă duceţi? Nu puteţi sări zidurile, şi nu aveţi cheile grilajului?... Ascultaţi-mă, v'aţi băgat într'o mare încurcătură! Mai aveţi timp să...

— Mai ai timpul să te cari, doctore, urlă tare Buller. Nu suntem copii şi eu te asigur, că vom eşi de aici, şi în curând chiar!

Doctorul surprins ezită puţin, apoi ridicând braţele în aer cu o mină descurajată se întoarse încet înapoi pe uşa de unde eşise, întorcându-se de mai multe ori, dezolat că eşuase în misiunea sa. Uşa se închise în spatele său.

Dar aceasta, nu se mai putu vedea, căci, în acelaş moment, o formidabilă explozie cutremură atmosfera:

Sala de cazane sărise în aer!

Un fum gros, şi înecăcios provenind dela arderea petrolului şi a uleiului acoperise toate clădirile penitenciarului şi se întindea deja deasupra regiunei înconjurătoare. O ploaie de materiale se abătu în curte, între clădirea unde gardienii se adăposteau şi refugiul deţinuţilor.

In locul sălii de cazane nu mai rămase decât un rug imens care continua să reverse nori de fum înecăcios.

Deţinuţii urlară de bucurie. Treve Buller le ordonă să tacă:

— Toți la ferestre, și trageți încontinuu în direcția postului de observație la înălțimea unui om. Aceasta îi va calma, în cazul când ar avea de gând să ne atace. Pentru rest, așteptați ca să mă întorc.

Ducând cu grijă prețiosul său pachet cu dinamită, Treve Buller se aruncă, fără a ezita, în fumul gros, care nu permitea să se vadă mai departe de doi sau trei metri; știa foarte bine ce avea de făcut, într'atât trăise această scenă dinainte. Eșind din atelierul de tâmplărie, trebuia să alerge cincizeci și doi de pași într'o direcție care forma un unghiu de vreo 45 de grade cu fațada atelierului. Aproape pe la jumătatea drumului, trebuia să treacă peste un mic canal care-i permitea să-și rectifice cursa în caz de deviere.

Dar un fel de simț miraculos îl duse drept la grilajul de la intrare. Înfipse pachetul cu dinamită între barele inferioare și frecând de talpă o mână de chibrituri, aprinse extremitatea fitilului. Flacăra începu să pârâie, consumând fitilul destul de repede.

Treve Buller, cu obrazul acoperit de sudoare, cu ochii roși și lăcrămând din cauza fumului, se întoarse în câteva secunde la atelierul de unde plecase.

— Atențiune, băeți, acum începe dansul!

Chiar în aceiaș secundă, un fulger gălbuiu traversă norul de fum, urmat de un zgomot mai puternic decât acela produs de prima explozie. Bucăți de fier îndoite și enorme blocuri de piatră traversară aerul șuerând. Treve Buller trase cu urechea; când zgomo-

tul încetă, se întoarse spre tovarășii săi, și cu obrazul luminat de o expresie triumfătoare, urlă:

— Inainte băeți! Suntem liberi!...

El se lansă primul spre spărtură pe care dinamita o făcuse în zid. Din grilaj nu mai rămăsese nici urmă.

In urma sa, o hoardă urlătoare se repezi spre libertate. Gardienii care înțeleseseră sensul exploziei, începură să tragă, și o ploaie de gloanțe șueră pe lângă deținuți. Paznicii trăgeau la întâmplare, dar de la prima salvă, vreo doisprezece oameni căzură la pământ, împiedicând fuga tovarășilor lor, care fără milă îi călcară în picioare. Și alți deținuți fură atinși, dar continuară să se târască spre gaura din zid, de partea cealaltă aflându-se libertatea pentru care râvneau de atâta vreme. Majoritatea dintre ei nu se gândiseră nici un moment că nu vor știe unde să se ducă, unde să se refugieze... că polițiștii ajutați de toți locuitorii regiunei, nu vor întârzia să-i captureze din nou... Că mulți dintre ei își vor pierde viața în cursul acestei tentative disperate și că supraviețuitorii vor plăti scump — sau prin spânzurătoare, sau prin încarcerare perpetuă — faptul că se lăsaseră atrași de mirajul libertății.

Căci Treve Buller, după ce văzuse că planurile sale reușiseră grație participării tuturor tovarășilor săi de infamii, îi abandona acum. El se furișă prin regiune, apucând într'o direcție bine definită, urmat numai de vreo douăzeci de oameni, cărora le împăr-

ţise ca din întâmplare carabinele şi muniţiile luate dela gardieni.

Ceilalţi fugari, după ce trecură prin spărtură, se învârteau ca un stol de păsări. Nu ştiau în ce direcţie să apuce! Câţiva cari plecaseră drept înaintea lor, deodată căzură. Nu mai ştiau să fugă.

Sirena răsună din nou, anunţând pe toţi că se petrecuse ceva grav la penitenciar. Toţi oamenii armaţi din împrejurime sosiră călare, formând în jurul închisoarei un fel de plasă prin care prea puţini deţinuţi reuşiră să treacă.

Gardienii trecuseră şi ei spărtura şi înconjurară grosul deţinuţilor care, cu revolverele goale, fără muniţii de schimb, se predară sub ameninţarea carabinelor cu repetiţii.

In acest timp, Treve Buller şi banda sa apucară pe un drum ascuns, pe care se furişară aplecaţi ca să nu fie văzuţi din penitenciar. Ei nu ezitară nici o clipă; căci eşind din „PSO" ştiau unde se duc!

Marele Patron îi aştepta la liziera pădurei, care se afla la peste un kilometru de închisoare. El îi aştepta de mai multe ore, căci sosise acolo încă din timpul nopţii. Cu ajutorul unui ochian puternic, urmărise mersul evenimentelor care se desfăşuraseră în închisoare, conform planurilor sale.

Ochii săi luceau ca acei ai unui nebun. Un râs diabolic îi schimonosea obrazul său de maniac: jurase că va reuşi, şi reuşise! El pregătise totul din afară şi Treve Buller,

în interior, urmase cu încredere instrucțiile sale.

Marele Patron se întoarse și contemplă satisfăcut cei douăzeci și patru de cai legați de copaci; erau niște animale frumoase, iuți și bine hrăniți. Toți caii erau înșeuați și aveau într'un pachet fixat în spatele șeii haine și un echipament complect de cow-boy. Treve Buller și tovarășii lui aveau cu ce să-și schimbe înfățișarea; vor arunca costumele lor cenuși ceva mai încolo... nimic mai ușor.

Marele Patron observase cu plăcere fuga în massă a deținuților, după a doua explozie. Dar de cum văzuse, cu ajutorul ochianului, pe Treve Buller și vreo douăzeci de oameni strecurându-se pe drumul spre pădure, nu-l mai interesă soarta celorlalți. Ce-i păsa de acești criminali anonimi? Nu avea nevoe decât de Treve Buller și de tovarășii lui. Ceilalți puteau fi uciși de gardieni sau spânzurați mai târziu, aceasta îl lăsa complect indiferent; atrași de mirajul libertății, ei serviseră planurilor sale. Nu le cerea dealtfel mai mult.

Duse din nou ochianul la ochi: la două sute de metri distanță, văzu pe ocnași sosind unul după altul. Nici un gardian nu-i urmărea. Totul mergea bine. Marele Patron pătrunse în pădure, sări pe propriul său cal și dispăru în galop.

Treve Buller și oamenii lui, după ce vor deveni asemănători în aparență cu toți călăreții din regiune, vor ști unde să se ducă... acolo unde Marele Patron trebuia să-i întâlnească.

CAPITOLUL III

TREI CRANII RASE

Un grup de călăreţi îmbrăcaţi în costumul caracteristic al locuitorilor din Arizona — un fetru mare de culoare deschisă, cămaşe cu pătrăţele, de culori ţipătoare, cu gulere deschise, cu pantaloni strâmţi, acoperiţi cu chaparros de piele, cizme împodobite cu pinteni mari, cu câte două „Colturi de 45" reţinute la şold de nişte cartuşiere bine garnisite — însoţeau o importantă cireadă de boi spre Sud.

Ei traversau regiuni uscate de secetă, care dura de mai multe săptămâni, regiuni de pe care se ridicau nori groşi de praf, ceeace obliga pe oameni să-şi apere gura şi nasul cu basmaua înodată la gât. Acest fel de mască improvizată le dădea impresia unui grup de bandiţi. De fapt, printre ei se aflau şi doi bandiţi, dar erau solid legaţi de şeile lor, cu mâinile prinse la spate.

Aceşti oameni se îndreptau spre orăşelul Loyola, în apropierea căruia se afla ranchul lui Bob Raedecker, „Rocking R. Ranch". Toate vitele din cireadă purtau semnul lui Raedecker: „R. R. R.".

Cei doi călăreţi care urmau pe cei doi bandiţi aveau agăţate de cămaşa lor câte o stea mare de argint, insigna funcţiei lor de şerif.

Unul dintre ei, era Peter Rice, poreclit „Pistol Peter" din cauza marei sale îndemânări la mânuirea revolverului; el era şeriful regiunei

Trinchera şi opinia publică îl socotea drept cel mai bun şerif din Arizona şi chiar din tot Far-Westul. Obrazul său aspru era aproape tăbăcit de soare, ca şi pielea şelei sale, ceeace denota că îşi petrecea mai multe ore pe drumuri, sub soarele arzător, decât în biroul său din Silverbell, unde era cartierul său general. Şuviţele de păr castaniu care îi alunecaseră sub borurile pălăriei, păreau a nu fi cunoscut niciodată peria şi pieptenul; ochii lui cenuşii exprimau seriozitate deosebită, şi numai când îşi privea câinele, un puternic dog englez, care mergea lângă superbul său cal Sonny i se mai îndulcea privirea. Ii adresa atunci câteva cuvinte şi câinele manifesta bucuria lui sărind vioiu, în ciuda istovitorului marş din ziua aceia.

A doua persoană, care avea o stea de argint era Tom Butler, unul din cei doi ajutori ai lui Pistol Peter. Era poreclit Tom Piticul din cauză că îşi întrecea şeful cu peste un cap... şi totuşi şeriful din Silverbell era de o talie enormă! Cum se întâmplă de obiceiu cu uriaşii „Tom Piticul" era blând ca un înger... în afara cazului când se bătea cu banditii.

Pentru moment, el contempla cu o privirea liniştită pe cei doi oameni legati care călăreau în fata lui. Obrazul acestor oameni, banditi de drumul mare, era mai pârlit de soare decât cel al lui Pistol Peter, dar Tom Piticul îşi zicea că stagiul în închisoare le va albi înapoi pielea, în foarte scurtă vreme...

Aceşti doi oameni erau hoti de vite. Ei făcuseră greşeala să vină ca să opereze în regu-

nea Trinchera, cu toată reputația lui Pistol Peter.

Bob Raedecker, proprietarul cirezii furate, prevenise pe șeriful din Silverbell în zori zilei precedente, despre furtul săvârșit și-i ceruse concursul.

Pistol Peter și ajutorul său Tom Piticul se aruncaseră imediat în șea, întovărășiți de vreo jumătate duzină din cow-boyi jefuitului. După ce galopară peste patruzeci de kilometri pe urmele cirezii furate, ei ajunseră pe răufăcători.

Aceștia se aflu, în acel moment, în nordul regiunii Trinchera, departe de Silverbell, dar Pistol Peter cunoștea fiecare cută de teren; cercetase fiecare canion, fiecare arroyo, fiecare barranca. Acești termeni spanioli întrebuințați de vechii locuitori ai țării, mexicanii și indienii, fuseseră păstrați de americanii noi veniți, ca și multe alte expresii care interveneau curent într'o conversație. Astfel, locuitorii ziceau „hombre" în loc de „om", „dinero" pentru „bani", etc...

Hoții de vite crezuseră că vor putea trece nestingheriți prin regiunea cea mai pustie și mai accidentată a ținutului. Dar avuseră ghinion, deoarece Pistol Peter și tovarășii lui, îi întrecuseră și îi pândiseră la intrarea unui canion adânc, pe unde erau obligați să treacă cu vitele.

La prima somație a șerifului, cei patru hoți — erau patru atunci — răspunseră cu împușcături. Știau că odată prinși, riscau să fie pedepsiți prin numeroși ani de ocnă. Nu erau prea departe vremurile când hoții de cai erau spânzurați pe

loc. Acest obiceiu din vremea pionerilor mai era în vigoare în unele comitate. Acești oameni, cari violaseră legea erau adevărați desperados; așteptându-se să fie spânzurați, ei erau hotărâți să-și vândă pielea cât mai scump. Ascunși după stânci trăgeau de cum zăreau vreun om al lui Pistol Peter. Șeriful din Silver Bell era hotărât să pună mâna pe ei înainte de căderea nopții, căci altfel hoții ar fi putut profita de întuneric ca să se strecoare printre degete. Oamenii lui se împrăștiaseră cu abilitate, încercuind pe hoți, doi dintre ei fură răniți, iar ceilalți doi se predară. Cei doi răniți fură pansați în grabă și rămaseră pe loc sub paza a doi dintre cow-boy. De cum vor ajunge la Loyola, Pistol Peter trebuia să trimeată o caretă pentru a-i transporta la spital... de unde vor fi transportați mai târziu la închisoare.

Încă odată, Pistol Peter făcuse să triumfe dreptatea pe teritoriul său și ducea acum cireada către ferma lui Bob Raedecker.

Tom Piticul își apropie calul cât mai aproape de Pistol Peter și zise agale:

— Aș paria că unul din cei doi călăreți care sosesc spre noi e Bob Raedecker.

Șeriful dădu din cap afirmativ. Ochii lui pătrunzători recunoscuseră din depărtare pe fermier, care venea din direcția orășelului Loyola, însoțit de un alt călăreț.

Cireada tocmai pătrunsese pe o imensă câmpie ierboasă, adevărata prerie.

Oamenii își scoaseră fularele protectoare, cu o satisfacție evidentă. Boii deveniră mai greu de condus, deoarece epuizați și înfometați de cursa lungă, se opreau mereu pentru a smulge iarba care le ajungeau până la piept și care, cu toate că era uscată de soare, li se părea o hrană delicioasă.

Calul lui Bob Raedecker și al însoțitorului său păreau că înaintează pe suprafața unui ocean verde-gălbui. Ajunși lângă Pistol Peter cei doi călăreți ridicară mâna și salutară cu veselie.

— Salut, șerife! strigă Raedecker. Văd că ai reușit!

Peter clătină din cap zâmbind. Fermierul își apropie calul de al său și îi strânse călduros mâna, mulțumindu-i din nou pentru marele serviciu adus.

— E în regulă, Bob... răspunse Peter modest. În orice caz, numai datorită băieților tăi, Tom Piticul și cu mine am reușit. Sunt niște flăcăi care nu se încurcă la lucru!

— Da, dar aveau nevoie de un șef priceput și tu ai știut să-i conduci. Știam că vei pune mâna pe acești hoți, dar eram îngrijorat gândindu-mă că nu era exclus să cazi peste banda de deținuți care a scăpat din penintenciar. De cum am auzit noutatea, împreună cu Mel, am pornit ca să strângem vreo cinci șase prieteni și ne-am fi luat după urmele tale ca să te ferese de un atac mișelesc. Din fericire, văd că ai lucrat repede și mi-ai scutit o cursă inutilă.

— Când au scăpat deținuții? întrebă Peter curios. Și câți sunt?

— Cred că vreo douăzeci. La penintenciar s'au petrecut multe, dar nici un gardian nu e rănit. Bănuiesc că această noutate te interesează din cauza funcției tale... Un oarecare Treve Buller a condus rebeliunea și a evadat cu mai mulți complici, azi de dimineață în zori, tocmai când ai plecat în urmărirea bandei de hoți. M'aș mira dacă autoritățile nu te vor însărcina să te ocupi de ei. Fără îndoială că vei găsi o telegramă la Silverbell.

— Nu mi-ar displace o asemenea misiune, răspunse Peter. Dar am impresia că au avut destul timp să treacă frontiera.

Intr'adevăr, frontiera mexicană se afla la o zi de mers — câteva ore călare — de penintenciar. Posturile de supraveghere erau prea rare pentru a fi eficace, și în fiecare zi banditii treceau dintr'o țară într'alta.

— Nu, Peter, replică Raedecker. Ceeace este curios în această afacere, e faptul că banda s'a îndreptat spre Nord. Ea a trecut chiar pe lângă Silverbell.

Fermierul aruncă o privire cercetătoare asupra celor doi călăreți legați.

— Hoții mei, nu? Nu erau decât doi?

— Nu. Au fost patru. Dar au vrut să facă pe nebunii, și ceilalți doi au câteva grăunțe de plumb sub piele... îi vei putea vedea în curând la spital, și pe urmă la închisoare.

Raedecker își scărpină bărbia.

— Nu o fi făcând parte, din banda deținuților?

— Nu... sunt sigur. Acești oameni sunt arși

de soare ca indienii. Și au părul mare. Cei din penintenciar au pielea albă și părul tuns cu mașina zero.

Fermierul ar fi vrut să afle mai multe amănunte asupra prinderei celor doi bandiți. Dar Peter, care avea un caracter tăcut, nu mai spunea nimic. Se gândea... Treve Buller! Iși reamintea perfect de acest criminal notoriu care nu stătuse decât câteva luni în „P. S. O."... Peter contribuise personal la prinderea sa, în iarna trecută: Treve Buller după ce jefuise o bancă într'un stat vecin, se refugiase în munți. Dar temperatura aspră nu îi permise să reziste prea mult, și se predase, după ce fusese urmărit mai multe săptămâni.

Buller era tipul perfectului desperado. Avea la activul său un număr impresionant de furturi, crime și evadări. In cursul acestei noi urmăriri, câți băeți curajoși își vor pierde iarăși viața?

Și pentru ce condusese pe deținuți spre Nord, atunci când le-ar fi fost atât de ușor să treacă frontiera?

Șeriful din Silverbell întoarse capul spre Nord, și contemplă înaltul lanț de munți care bara orizontul, dominat de piscul Alhaja. Acești munți nu făceau parte din regiunea Trinchera, ci din aceea a Alhaja-ei; ei nu fuseseră niciodată explorați și se aflau acolo mai multe ascunzători inaccesibile pe care, numai doi-trei vânători de prin partea locului le cunoșteau.

Treve Buller și banda sa de deținuți vor în-

cerca oare să se refugieze în munții ținutului Alhaja?

*

In ranchul lui **Raedecker, cireada fu închisă într'un țarc bine păzit. Fermierul** insistă atât **încât Pistol Peter** și **ajutorul lui primiră** să ia masa cu el. Raedecker sărbători evenimentul cu toată cinstea și Tom Butler declară satisfăcut că în viața lui nu fusese atât de bine tratat. Ceeace era o notă mai mult decât bună pentru fermier, având în vedere că micuțul mânca cu pofta unui om care cântărea 120 kilograme.

După masă, Peter tocmai se odihnea puțin pe verandă, când auzi zgomotul caracteristic al unui galop îndrăcit. Călărețul invizibil părea foarte grăbit.. Fără a se emoționa, Peter scoase din buzunar o tabletă de chewing-gum. Fălcile sale începură să mestece constincios în timp ce trăgea cu urechea.

Călărețul venea în direcția ranchului Raedecker. Nu întârzie să apară în curte, unde descălecă repede. Alergă apoi spre verandă.

— Bob Raedecker este aici? întrebă omul gâfâind. S'a întâmplat ceva grav la răscrucea drumurilor. Bob ar trebui să vină imediat cu vreo șase oameni...

— Dar despre ce-i vorba? întrebă Peter.

Omul se apropiă de el.

— Pe cuvântul meu, s'ar zice... dar chiar d-ta ești șeriful! Ce noroc!

Își trase sufletul și continuă:

— Sosesc direct dela cantina lui Billy Parton... Trei indivizi au pătruns înăuntru. Imediat

și-au băgat revolverele sub nasul bătrânului Billy și i-au ordonat să le aducă de mâncare. Eu eram în spatele cantinei, gata să plec. Nu m'au auzit plecând: am șters-o încet.

— Ai făcut bine că ai venit aici, zise Peter, care se repezi spre grajd, unde îl lăsase pe Sonny.

Tom Piticul, atras de zgomot, nu întârzie să sosească și el.

— O afacere grea, șefule? Plecăm?

— Da. Grăbește-te. Cred că vom avea de furcă.

Tom Piticul nu mai puse alte întrebări. Calul său urias, fu înșeuat într'o clipă. Trei secunde mai târziu, cei doi șerifi treceau în galop prin poarta fermei.

Răscrucea se afla la vreo trei kilometri, pe drumul orășelului Loyola. Cei doi cai erau destul de odihniți ca să acopere distanța în câteva minute. Trebuiau să lucreze repede!

Ajunși în apropierea cantinei lui Billy Parton cei doi călăreți încetiniră alura cailor, părăsiră șoseaua. Pe iarba câmpiei, copitele nu făce nici un zgomot. La o sută de metri de bara Peter și Tom descălecară, și înaintară în tăce până sub ferestrele cantinei.

Cantina ținută de bătrânul Billy Parton se afla tocmai la încrucișarea drumurilor dintre Loyola și Grantley. Poștalioanele curierului se opreau regulat, călătorii și conducătorii găsine întotdeauna o gustare la îndemână. Cabana lu era foarte curată, dar nu era deloc luxoasă. Toată mobila, tejgheaua, mesele și băncile erau

făcute din lemn tăiat și cioplit cu securea, după moda vechiilor pionerí. Fiecare știa că moș Billy deabia își câștiga existența; din această cauză, cu toată poziția lui izolată, nu fusese nici odată atacat, ceeace nu se prea întâmpla cu celelalte hanuri. Numai niște străini ar fi fost în stare să atace pe acest bătrân inofensiv și aproape tot atât de sărac ca Job.

Peter și Tom Butler se aplecară pentru a trece pe sub ferestrele fațadei. Printr'o fereastră, care da în partea din spate a cabanei, puteau să vadă fără a fi văzuți.

Trei oameni erau așezați la masa principală și mâncau în grabă, cu revolverele așezate lângă farfuriile lor. Ei nu-l slăbeau din ochi pe Billy, care le pregătea de mâncare, într'un unghер al încăperei; Billy nu mai era de mult în stare să se bată, era adeseori bolnav și aproape că nu mai vedea. Nici nu avea măcar un revolver în cantină.

Peter examină cu atenție pe cei trei oameni; ar fi vrut să le vadă părul, dar toți erau cu pălăriile pe cap. Unul din ei se adresă deodată bătrânului:

— Hei, ramolitule, cât ai strâns până acum, în acest han?

Vocea tremurătoare a lui Billy era prea înceată pentru a ajunge la urechile lui Peter. Totuși, acesta nu se îndoi asupra răspunsului hangiului. Bătrânul Billy nu câștigase niciodată destui bani pentru a se gândi a face economii.

Furios, unul din bandiți se ridică, trântind

banca și înaintă amenințător spre sărmanul Billy. Obrazul lui Peter se crispă. Cu țeava revolverului său, sparse geamul:

— Sus mâinile, toți, pronunță el calm. Sunteți încercuiți... Și nu încercați să puneți mâna pe arme!

Cu tot avertismentul, banditul care se ridicase se repezi brusc spre masă, și trânti lampa cu petrol, care se sfărâmă la pământ. Totuși Peter avusese timp să apese pe trăgaciu: un strigăt de durere îi dovedi că ochise bine.

— Urmează-mă, Tom! zise el în șoaptă, dar rămâi în fața ușei.

Șeriful intră în încăperea cufundată în întunerec și fu salutat de două împușcături. Gloanțele îi șuerară pe la urechi. Nu vroia să tragă, căci ar fi putut să-l rănească pe Billy. Făcu deci un salt într'o parte și își puse revolverul în toc. O formă gigantică păși înainte, încercând să treacă pragul... Peter îl apucă pe om în trecere și căzu cu el la pământ. Urmă o scurtă luptă, apoi Peter avu norocul să-și lovească adversarul în falcă: omul rămase nemișcat pe dușumea.

Ceilalți doi bandiți se repeziră între timp afară. Peter urlă:

— Billy, aprinde repede altă lampă!

Apoi se năpusti pe urma fugarilor. Inutil dealtfel, căci aceștia se repeziseră, direct în brațele lui Tom Piticul, care îi apucase de guler, apoi le ciocnise capetele unul de altul.

Banditii căzură leșinați și Peter le scoase liniștit armele și cartușierele.

— Bine lucrat, Tom! zise el. Bagă-i înăuntru pe acești doi păcătoși, ca să le vedem mutra.

Bătrânul Billy tocmai aprinsese o lampă, când văzu pe Tom Piticul intrând și târându-și victimele ca un pachet de rufe murdare, încât era să leșine de râs. Îi arătă cu degetul, precum și pe al treilea netrebnic, care continua să zacă leșinat în urma loviturei de pumn a lui Peter.

— Nu mai fac pe grozavii acum, când au dat peste unul de vârsta lor!

Dar Pistol Peter nu-l ascultă. Privea cu atenție omul întins pe jos. El fusese rănit de glontul lui Peter în bratul drept. Dar aceasta nu era totul: în luptă, banditul își pierduse pălăria și acum se vedea craniul său complect ras!

Ceilalți doi aveau și ei craniul ras.

Acești oameni făceau parte din banda deținuților care reușiseră să scape din penintenciar. Erau singuri, sau tovarășii lor se învârteau încă prin regiunea Trinchera?

CAPITOLUL IV

CHEMAREA DATORIEI.

Bătrânul Billy Parron îl privi pe Peter cu mirare:

— Am impresia că îi cunoști pe indivizii aceștia, șerife!

Pistol Peter aprobă din cap:

— Personal nu... dar știu de unde au zburat. N'ai auzit vorbindu-se de ceeace s'a întâmplat eri la penitenciar?

— Nu... Noutăţile nu sosesc prea repede pe aici. Aşa dar... drace, sunt nişte deţinuţi evadaţi? Am avut atunci noroc că ai sosit la timp! Unul din ei voia tocmai să mă silească ca să le arăt locul unde îmi ţin comoara. Am eu oare mutra unui milionar? Pe cuvântul meu, dacă ar răscoli toată baraca, cred că nu ar găsi mai mult de zece dolari!

Tom Piticul, după ce legase la spate mâinile celor trei bandiţi, se îndeletnicea să le cerceteze buzunarele. După ce termină, depuse pe masă un maldăr impresionant de bancnote şi piese de argint.

— Şmecherii aceştia au avut complici în afară, constată el. Sunt plini de bani.

Peter întinse mâna, alese o bancnotă mai mare şi o împinse spre Billy. Se zisese de multe ori că şeriful din Silverbell era mai mult pentru „dreptate" decât pentru „lege" şi că avea obiceiul să interpreteze articolul legii în sensul intereselor comunităţii. In principiu, ar fi trebuit să depună toţi banii la grefa tribunalului, dar fără nici o remuşcare dădu o parte bătrânului Billy. După lege, banii mai aparţineau banditilor asupra cărora le găsise. Dar Peter îşi zicea că Billy Parton îi va întrebuinţa mai cu folos decât aceşti păcătoşi. Aceştia dealtfel probabil că nu vor mai avea ocazia să-i folosească.

— Ţine Billy, zise el, iată o mică despăgubire... Cu ei vei fi plătit de paguba făcută de aceşti domni. Dacă îţi mai rămâne ceva rest, cumpără-ţi câteva ţigări. Dar nu cred că-ţi va rămâne ceva: ţi s'au spart câteva geamuri, o lampă şi ţi-au consumat multă hrană.

Bătrânul Billy exclamă:

— Ţigări! Dar cu banii aceştia îmi voiu repara

toată baraca, și chiar să-mi instalez confort modern!

— Las-o mai încet, îl sfătui Tom, râzând. Dacă îți transformi cantina în restaurant de lux, vechii tăi clienți nu-ți vor mai recunoaște localul și vor trece mai departe fără a se opri!

Șeriful ceru un șervet lui Billy, pansă cu el rănile deținutului care între timp își veni în fire, aproape în acelaș timp cu tovarășii lui.

Doi dintre ei rămaseră liniștiți, dar al treilea urlă deodată aceluia care se afla lângă el:

— Ce ți-am spus, Jake?... Știai bine că regiunea Trinchera era periculoasă pentru noi! Ar fi trebuit să o traversăm fără să ne oprim... Căci tu ai mai mult de pierdut, decât noi în această afacere!

Deținutul căruia i se adresară aceste cuvinte nu-i răspunse decât printr'o privire încruntată. Peter află mai târziu că acesta era Jake Gearson, omul care dăduse foc la sala cazanelor, principalul organizator de fapt al rebeliunii.

Acest om riscase mai mult decât ceilalți, deoarece nu mai avea decât câteva luni de stat la „P. S. O." Pentru a-l decide, fusese nevoie să i se ofere o sumă mare de bani, care acum zăcea pe masă. Acum, se va întoarce la penitenciar unde își va petrece restul zilelor.

Peter trimise pe Tom ca să caute o trăsură la ranchul „R.R.R.". Apoi începu să cerceteze cu atenție conținutul buzunarelor celor trei bandiți: Jake Gearson avea o adevărată comoară asupra lui, dar și ceilalți doi aveau destui bani. Mai găsi asupra lor cuțite de vânătoare, ploști pline cu tequila, un lichior indian foarte tare, o provizie de tabac, chibrituri, etc. Fiecare mai avea pe lângă toate ace-

stea, mai multe chei, legate de un șiret de piele.

Pistol Peter arătă cheile lui Billy Parton râzând:

— Habar nu am ce uși deschid aceste chei, dar în orice caz nu le vor servi pentru următoarea lor evadare din penitenciar!

Bătrânul Billy nu-și putea lua ochii de pe grămada de bani.

— Curios! zise el. Toată viața mea m'am muncit din greu, dar nu am putut pune nici un ban deoparte. In timp ce aceștia eșind din ocnă, au deja cu ce să-și cumpere chiar o casă!

— De acord. Dar tu, Billy, tu dormi liniștit. Cu ei nu e la fel, ți-o garantez, și aș prefera să fiu sărac ca tine, decât bogat ca ei!

— Desigur, Peter... Totuși, dacă nu ar fi fost prinși, ar fi putut petrece cu banii lor!

— Să nu crezi asta Billy: nu ar fi putut să se arate nicăeri, ei sunt obligați să se ascundă și să trăiască ascunși. Dacă ar îndrăzni să se arate într'un loc civilizat ar fi imediat arestați.

Tom Piticul sosi cu o caretă, în care fură băgați cei trei indivizi. Peter se așeză lângă ei pentru a-i supraveghia în timp ce Tom Butler, care își lăsase calul la Raedecker, conducea careta. Magnificul armăsar al șerifului, Sonny, tropăia lângă el, într'o parte a caretei, urmându-l ca un câine credincios. Stăpânul său nu avea niciodată nevoe să-l lege: se supunea vorbei sau flueratului său.

La ranch, cei doi hoți de vite fură și ei suiți în caretă, și Raedecker insistă să-i conducă chiar el până la Silverbell, capitala regiunei Trinchera. Peter și Tom călăreau de fiecare parte a caretei urmați de Vulcan, câinele șerifului.

Drumul cobora aproape continuu. El trecea pe lângă prăpăstii adânci, traversa canioane, căci această regiune era foarte pietroasă și accidentată, complect muntoasă, nu tot atât de mult ca regiunea Alhaja.

„Pechacho" numele capitalei regiunei dominată de Piscul Alhaja, însemna „podul înalt", în spaniola stricată a indienilor...

Dealungul parcursului, Peter nu încetă să cerceteze din ochi, cărările munților, tufișurile, întrebându-se mereu dacă nu cumva deținuții liberi, nu se aflau ascunși pe acolo.

Era grăbit să ajungă la Silverbell, unde îl așteptau desigur informațiile necesare. Se gândea...

Dece acești deținuți evadați nu se îndreptaseră spre Sud? Dece nu încercaseră să se refugieze în Mexic?... Ce îi făcuse să prefere ascunzătorile puțin cunoscute ale regiunii Alhaja?

Un singur răspuns era posibil: dacă rămăseseră pe teritoriul Statelor Unite, aveau probabil proiecte bine definite. Și trebuiau să fie proiecte importante, căci în timp ce ar fi fost în siguranță odată ajunși în Mexic, rămași aici vor fi urmăriți de toți șerifii și oamenii cinstiți din regiune.

Cheile îi veniră deodată în gândul lui Peter, care se gândi că trebuiau să joace un rol important în această afacere. El le examină cu atenție și remarcă că erau toate noui, de o formă ciudată, ca acelea care se întrebuințează la casele de bani. Dealtfel toate păreau a fi destinate să deschidă aceiași ușă.

Unde se găsea această ușă? Iată ce trebuia să găsească!

Mica trupă ajunse la Silverbell în zori. Cei cinci bandiți fură închiși în închisoarea ținutului. Hoții de vite jurară că sunt gata să denunțe pe toți complicii lor, dacă li se promite o condamnare ușoară.

Peter nici nu-i ascultă măcar; acești hoți aparțineau acum judectorului Grange care-i va asculta, dacă îi va fi pe plac. Cât privește persoana sa, datoria lui Peter era să prindă banditii și să-i predea justiției.

Deținuții erau atât de siguri de soarta lor, încât nici nu se mai osteneau să deschidă gura.

In cursul ultimelor patruzeci și opt de ore, Peter și Tom Piticul nu închiseseră ochii. Deshămară caii, și după ce îi îngrijiră și îi hrăniră se îndreptară spre biroul șerifului.

Acest birou era alături de prăvălioara lui Hicks „Doctorul", nostimul individ, care se asemăna cu Sancho Pancha; el îndeplinea funcția de frizer împreună cu cea de „ajutor de serif". El aducea un ajutor prețios șerifului Pistol Peter, cu toată aparența lui nostimă.

Un teanc de telegrame se îngrămădea pe biroul lui Peter, care începu să le citească, grăbit.

Niciodată nu se mai pomenise o încercare de avadare atât de importantă în tot Far-Westul. Pagubele materiale produse de cele două explozii erau considerabile. Aproape jumătate din gardieni erau răniți, fie de prima explozie, fie în cursul luptei pe care o susținuseră după a doua explozie, pentru a face să intre evadatii în... cuib. Vreo treizeci de deținuți fuseseră, deasemenea, mai mult sau mai puțin grav răniți.

Rebeliunea fusese preparată din afară, era un lucru cert: nu se va ști niciodată cum [illegible] ajuns

armele și dinamita în închisoare; pe de altă parte, se stabilise că Treve Buller și vreo douăzeci de deținuți fuseseră așteptați la o mică distanță de penitenciar de un necunoscut care le adusese noi haine și arme. Uniformele lor cenușii fură găsite în fundul unei văgăuni, în direcția Nordului.

Câțiva fugari se îndreptaseră spre frontieră, dar cei mai mulți dintre ei fuseseră prinși, ceilalți erau pe punctul de a cădea în mâna autorităților. Unul dintre pușcăriași căzuse într'o prăpastie, în munții Cochise, și murise pe loc. Alți doi fuseseră prinși în ținutul Pimal, tocmai când erau pe punctul de a trece frontiera.

In ținutul Pimal, forțele polițienești înconjurară un grup mai important a cărui predare era scontată dintr'un moment într'altul.

Treve Buller și tovarășii lui fuseseră văzuți îndreptându-se mereu spre Nord. Numai aceștia reușiseră să scape din încercuirea autorităților. Dar poliția se îndoia de ceva și socotea că totul nu era decât o înșelătorie. După ce se va îndrepta mereu spre Nord, Buller va face un ocol în semi cerc și va căuta să traverseze cu prudență frontiera printr'un loc ignorat.

Nu aceiași era și părerea lui Peter: fiind sigur că cei trei deținuți făceau parte din banda lui Buller, se gândi că Jake Gearson se despărțise de restul evadaților și se întovărășise cu încă doi dintre fugari promițându-le că vor da câteva lovituri bune. Atacul dat împotriva lui Billy Parton, dovedea în mod destul de clar intențiile celor trei prizonieri.

Aceasta însemna că restul bandei ocolise cu băgare de seamă regiunea Trinchera cunoscând probabil reputația șerifului său. Intr'adevăr, decând

Pistol Peter era însărcinat să asigure ordinea în acea regiune, criminalii aproape dispăruseră, dându-şi seama că nu avea nici o şansă într'o luptă cu acest faimos Pistol Peter.

Peter trimise o telegramă prin care anunţă pe superiorii lui că arestase trei deţinuţi. Puse chiar el telegrama la oficiul poştal, apoi se întoarse la biroul său cu scopul de a se odihni câteva ore. Ar fi vrut să se ducă acasă, dar cum se putea ca un mesaj oficial să vie dintr'un moment într'altul, preferă să se afle acolo.

*

Hicks „Doctorul" fu acela care deşteptă pe şerif, câteva minute înainte de orele opt.

Subsemnatul se numea în realitate, Laurence Michael, dar porecla îi venise din cauza profesiei sale. Mai bine zis, dela una din „profesiile" sale, căci era. în acelaş timp, coafor, ajutor de şerif şi... farmacist; în realitate, se mulţumea să vândă concetăţenilor săi anumite doctorii care făceau să dispară, după spusele sale, reumatismul şi colicele. Era atât de scund, încât deabia de ajungea la brâul lui Tom Piticul Butler. Dar era solid şi muşchiulos şi niciodată nu ştiuse de frică.

— Hei, Peter urlă el, pe cuvântul meu, îmi pare bine că te văd.

Şeriful se trezi tresărind.

— Ceva nou? întrebă el.

— Nu mare lucru... De fapt, nimic interesant... Calul lui Sam Hollis este bolnav. Lui Jim Mac Leod îi este mai bine, dar Hopi Joe Indianul mai are de suferit câtva timp. Ah! îl uitasem pe Chico Garcia, Mexicanul! Ei bine soţia lui i-a făcut cadou doi gemeni... Iţi spun asta deoarece, fiind în cele mai

bune relații cu Chico va boteza pe unul dintre copii Laurence iar pe al doilea Michel. Afară de asta...

— Nu mă interesează toate prostiile astea. Vreau să știu ce se aude cu deținuții evadați...

— Oh! evadații!... exclamă Hicks. Da, e o afacere interesantă. Dar șacalii aceștia au avut mirosul destul de fin și n'au îndrăznit să-și bage botul pe aici, pe teritoriul nostru.

— In afară de trei... adăugă șeriful, care îi aduse la cunoștință captura sa din noaptea precedentă.

Micul farmacist rămase cu ochii mari holbați:

— Pe cuvântul meu, îmi pare rău că nu am luat și eu parte! Aș fi curios să știu ce s'a făcut cu restul bandei?

— N'aș jura dar bănuesc că s'au îndreptat spre munții regiunei Alhaja. Ascunzători se găsesc destul pe acolo.

— Ai dreptate, dar am impresia că vor avea de furcă cu șeriful Bennett. Ce-ar fi să le dăm băeților de acolo, o mână de ajutor?

Micul ajutor-de-șerif, în ciuda aparenței sale, pirpirii, era întotdeauna gata să pornească într'o nouă aventură. De fapt, prefera Coltul său de 45, de cât briciul.

Peter clătina din cap.

— Afacerea aceasta nu ne privește. Fred Bennett nu mai este prea tânăr, dar a rămas unul dintre cei mai buni șerifi din Far-West.

— Poate că va avea totuși nevoie de ajutor, zise Hicks.

— Poate. Dar este mult mai bine în orice caz să nu ne amestecăm în treburile altora. Dacă vezi

că unui tip care șeade aproape de foc i se pârlește paltonul, e de ajuns să spui că miroase a pârlit și el se va feri.

— Posibil, dar nu uita că faimosul Treve Buller este conducătorul bandei.

Practicantul care făcea drumurile pentru biroul de poștă intră în acel moment cu o mutră serioasă.

— O telegramă pentru d-ta șerife, strigă el.

Hicks nu părăsi din ochi obrazul lui Peter, în timp ce acesta citea telegrama. Chipul șerifului își schimbase expresia: ochii i se încrustaseră iar fălcile i se încleștaseră puternic. Când termină de citit, îl privi pe Hicks în tăcere.

— E ceva... important, șefule? întrebă nerăbdător micul ajutor-șerif.

— Te cred!... După cum am bănuit, acest Treve Buller și ocnașii lui și-au stabilit reședința în regiunea Alhaja. A avut loc o luptă între ei și băeții șerifului Bennett. Sărmanul Bennett a fost rănit serios și e în stare gravă. Ajutorii lui nu ne cer decât să-i venim în ajutor. Au cerut același lucru șerifilor din mai multe regiuni.

— Plecăm? întrebă „Doctorul" care ardea de nerăbdare.

— Bine înțeles! Trezește-l pe Tom Piticul, și fiți gata de drum peste o oră.

CAPITOLUL V

SPRE NORD

Pistol Peter avea o datorie specială de îndeplinit înainte de a se îndrepta spre noile pericole care îl așteptau în regiunea Alhaja. Voia să-și vadă

mama. Nu avea de gând să-i expuie noua lui misiune în detaliu, căci știa prea bine că s'ar fi putut să-și piardă viața în această nouă aventură.

Nimeni nu cunoștea mai bine ca Pistol Peter, îndrăzneala și abilitatea lui Treve Buller. Șeriful își reamintea lunga serie de crime atribuită banditului evadat, crime de care nu putuse fi vreodată acuzat, cu toate că se știa foarte bine că el este autorul.

Își menajase întotdeauna alibiuri impresionante, pe care poliția nu reușise niciodată să le doboare. Până la sfârșit prins, printr'un miracol și în bună parte mulțumită concursului dat de Pistol Peter, el nu putrezise mult în închisoare. Nu numai că scăpase, dar luase cu el un lot de bandiți „trași pe sprânceană". Fusese ajutat din afară, era lucru stabilit, dar se arătase destul de șiret pentru a alege un itinerar îndepărtat de locurile prea umblate. Se ferise în special să tranverseze teritoriul lui Peter. Probabil că se afla în vreo ascunzătoare inaccesibilă din munții Alhaja.

Șeriful din Silverbell, părea gânditor în timp ce îl înșeua pe Sonny, apoi se îndreptă spre extremitatea orașului. Căci își zicea că pentru Treve Buller, viețile omenești nu contau . . .

Dar ochii i se îmblânziră, când după ce descălecă, împinse poarta unei grădini plină de flori, în fundul căreia se afla bungalovul din lemn, construit după moda țării, unde trăia cu mama lui. Mama lui și legea erau singurele pasiuni ale marelui șerif din Silverbell.

Mama lui Peter recunoscuse zgomotul familiar al copitelor lui Sonny și rămase la fereastra bucă-

tăriei. Peter își scoase pălăria în fața bătrânei doamne, al cărui chip era încadrat de un păr pieptănat cu îngrijire.

— Sosesc imediat, mamă, zise el. Numai să-i dau drumul lui Sonny în prerie. Il duc într'o călătorie lungă și vreau să se odihnească puțin.

Mama lui Rice zâmbi, dar un nor îi trecu pe față când află că fiul ei o va părăsi din nou. Dar era obișnuită... Pe de altă parte, era nespus de mândră de fiul ei... Trebuia doar din când în când, ca un șerif să se expună primejdiei, era doar meseria lui.

— Bine, scumpule, răspunse ea. Până atunci, îți voi prepara masa.

Peter slobozi pe Sonny în preria care se găsea în spatele casei. O oră de libertate, odihnea calul mai mult decât o noapte în grajd. După ce se uită câteva clipe după cal, Peter se îndreptă spre casă.

Când intră în casă, o găsi pe mama lui robotind în fața mașinei. Plutea în cameră un miros plăcut de ouă iumări cu slănină, și de cafea. Seriful își îmbrățișă mama și se așeză în fața oglinzii ca să se aranjeze.

— Cel mai plăcut moment în călătoriile mele, mamă, e atunci când viu să-mi iau rămas bun de la tine înainte de a pleca.

— Pentru mine, dragul meu, e atunci când te întorci... răspunse ea, cu un ușor accent, comun la toate femeile din regiunea aceia. Așa dar iarăși mă părăsești? Sper că nu pentru mult timp?

— Sper că nu, mamă, răspunse Peter, întorcându-si privirea.

Pentru a o distra pe mama lui schimbă brusc conversația:

— Cafeaua miroase plăcut! Ești singura care știi să o prepari bine.

Mama lui zâmbi, și deschise ușa cuptorului.

— Privește înăuntru, ordonă ea.

Peter privi; o uriașă prăjitură de mere tocmai se rumenea și zeama fructelor țâșnea printre crăpăturile foietajului. Parfumul prăjiturei domină imediat toate celelalte mirosuri apetisante.

— Nu mi se întâmplă prea des să mănânc plăcintă cu mere la micul dejun, mamă, dar astăzi de dimineață o să mă las tentat. Căci, la amiază, n'am să mai fiu aci, ci departe pe drum.

După ce-și făcu toaleta, explică motivele care-l chemau dincolo de fruntariile comitatului Trinchera. Menționă evadarea din penitenciar, dar nu vorbi de reputația lui Treve Buller și nici de pericolele pe care avea să le înfrunte în regiunea Alhaja.

Doamna Rice își luase micul dejun, dar Peter insistă ca să mai guste o ceașcă din delicioasa cafea, în timp ce el literalmente devora hrana ce se găsea pe masă. Plăcinta cu mere fu și ea puternic atacată și când se ridică abia de mai rămăsese jumătate.

In timp ce mânca, el vorbi de toate, în afară de obligațiile profesionale. El anunță nașterea gemenilor pe care îi va boteza Hicks, starea sănătății lui Jimmy Mac Leod, un tânăr ajutor al serifului care fusese rănit într'o ciocnire cu hoții de vite; nu uită să transmită complimentele d-nei Raedecker, o veche prietenă, adresate mamei sale.

In schimb, maman Rice îi povesti tot ce se petrecuse în cele două zile cât absentase.

Acele ceasului păreau însă că au aripi. Ora pe

care Peter și-o acordase pentru vizită, aproape trecuse, spre marele regret al tânărului șerif, care ar fi voit, cu multă plăcere să mai stea câteva clipe în această casă în care petrecuse cele mai frumoase clipe din viața lui.

Finalmente, se ridică; se aprovizionă cu câteva haine groase, căci probabil va găsi temperatura cam scăzută în munții Alhajei.

Zâmbea în timp ce-și îmbrățișa mama. Dar ne cotise bine colțul străzii și chipul lui se întunecă. Pistol Peter, faimosul șerif din Silverbell își dădea prea bine seama că misiunea care o avea de îndeplinit era una din cele mai periculoase din cariera sa.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi polițiști di Silverbell erau adunați lângă închisoarea orășelului, în lumina strălucitoare a soarelui.

Lui Peter îi părea rău, de lipsa lui Hopi Joe. Joe era un vânător indian care îl întovărășise pe șerif de nenumărate ori în operațiunile lui; experiența lui în urmărirea urmelor, ar fost foarte prețioasă în acei munți de nepătruns. Dar Hopi Joe era în convalescență în urma rănilor căpătate în cursul unei expediții precedente. Sănătatea si viclenia indianului fuseseră și ele odată, doborâte.

Seriful și ajutorii lui aveau un echipament mai complect ca de obiceiu. Bine înțeles nu le lipsea nici un glonț din cartușiere. Pe partea dreaptă a șelei, era prinsă o carabină, tot asa de bine curățată ca și revolverele lor. Fiecare își luase și un pachet de pături și de haine goase.

Peter avea un lasso nou-nouț. Hicks-doctorul prefera bolas-ul, o armă mexicană formată din

mai multe bile de fier, legate între ele cu sfori; călăreții mexicani îi arătaseră cum să arunce acest aparat în picioarele unei vite, care paralizată de noduri se prăbușea imediat. Metoda era bună, atât pentru cai, cât și pentru... oameni. Cât privește pe Tom Piticul, el rămânea credincios biciului său de piele, lung de șase metri, cu ajutorul căruia era în stare să stingă flacăra unei lumânări chiar dela prima lovitură.

Cei trei oameni, după ce mai aruncară echipamentului, se puseră în mers. Pistol Peter nu pronunța un cuvânt: se gândea la prietenul său Fred Bennett, șeriful din Alhaja care fusese grav rănit.

Evident, fiecare șerif din aceia regiune încă sălbatecă risca să o pățească odată. Dar bătrânul Bennett reușise să scape din atâtea lupte, încât devenise cunoscut prin invulnerabilitatea sa. Trebuise să vie acest Treve Buller ca să...

Cei trei coborâră strada principală a orașului, ridicând un nor de praf în trecere. Vulcan țopăia vesel lângă Sonny; bravul câine avea la gât o zgardă cu o stea albă pe care era gravat numele proprietarului. Dar era inutil, deoarece Vulcan era cunoscut peste tot.

Peter își reținea calul, căci Sonny nu numai că era cel mai rapid dintre cei trei, dar se bucura de faima de a fi unul dintre cei mai rapizi armăsari din Arizona.

Caii lui Tom și ai lui Hicks erau și ei buni, dar nu se puteau compara cu Sonny și nici n'ar fi putut rezista tempo-ului impus de acesta.

După ce merseră dealungul șoselei pe o distanță de mai multe mile, cei trei călăreți o părăsiră

bruse și se îndreptară spre Nord. Tăiând drumul peste câmpii, câștigau mai multe ore, ceeace era foarte mult pentru ei, deoarece pentru a ajunge la Pechacho, trebuia cel puțin o zi de călărie.

In depărtare, piscul Alhaja se ridica sfidător. Șeriful Bennett reușise să mențină ordinea și liniștea în acea regiune, timp de mai mulți ani. Și iată că acum, crima se furișa în umbra acestor munți. Și Fred era poate pe patul de moarte...

Peter își făcu o promisiune solemnă: nu se va întoarce la Silverbell înainte de a distruge banda lui Treve Buller. Unul din ei doi trebuia să învingă: sau banditul sau el. Peter era hotărât să nu accepte un compromis. Toată viața lui era consacrată ca să lupte împotriva crimei și voia să meargă până la capăt și în această nouă bătălie.

Cu toată căldura, cei trei călăreți călăriră toată ziua. Căderea nopții aduse puțină răcoare, care se transformă repede într'un frig pătrunzător. Dar hotărâți să ajungă chiar în acea seară la capătul călătoriei, își continuară drumul la lumina înghețată a lunei.

CAPITOLUL VI

ASCUNZATOAREA

Doi oameni ședeau în umbra unui copac uriaș, prin regiunea puțin cunoscută a munților Alhaja.

Erau Treve Buller, deținutul Nr. 211, și Marele Patron.

Luna plină lumina locul deșert. Niciodată, stelele nu străluciseră atât de viu ca în acea

noapte. Păreau aproape de ei, că aveai impresia că le poţi culege cu mâna de pe firmament.

Marele Patron privea spre câmpie, unde se vedeau luminile slabe ale oraşului Pechacho. Sub masca sa neagră, dinţii îi străluciră când zâmbi gândindu-se că nimeni nu era în stare să descopere această ascunzătoare. Trăiau într'o lume diferită, o lume inertă, compusă din canioane, stânci ascuţite şi prăpăstii imense.

Aruncă o privire ceasului şi mormăi:

— Drace! Tot n'au venit încă!

— Au nevoie de timp, zise Treve Buller. Au urmat instrucţiile voastre: le-am spus să fie mai mult prudenţi decât grăbiţi.

— Bine, sper că vor reuşi... E tot ce le cer.

— Vor reuşi, răspunse Buller rânjind. Mâine, e zi de plată la ranchul Pitch-fark şi bătrânul Travis aduce banii de la bancă. Şase oameni se vor ocupa de el. E destul, căci Travis e un ramolit; va fi îndeajuns ca să vadă revolverele, ca să ne predea banii fără prea multe discuţii.

— Unde sunt ceilalţi oameni?

— I-am pus la pândă la marginea drumului pe unde trece curierul. Poştalionul care duce plata lucrătorilor de la mina Kelpie trebue să treacă astăseară. Şi afacerea asta va reprezenta un frumos teanc de bancnote.... Vei vedea, şefule, că va fi o lovitură tot atât de uşoară ca şi evadarea din „P.S.O.".

— Evadarea din „P.S.O." nu ar fi fost atât de uşoară dacă nu m'aş fi ocupat eu însuşi, replica Marele Patron, cu răceală.

Surprins, Buller îl privi. Își dădea perfect de bine seama că Marele Patron voia să stabilească între ei doi o barieră bine definită.

— Dar ce te-a apucat, Șefule? Nu ești mulțumit?

— Ar trebui ca afacerea să „producă" mai mult... să iasă mai mulți bani. Afacerea cu banca din Boulderville a fost un eșec. Patru sute de dolari... ce mizerie!

— Nu suntem responsabili de ceeace se găsește în cassele de bani, răspunse repede Buller.

— Da!... ai dreptate. Ai atras atenția oamenilor ca să nu se întoarcă decât doi câte doi?

— Desigur. Își vor lăsa caii jos, în defileu. Restul drumului îl fac pe jos, după cum ai spus și...

Buller se aplecă înainte, cercetând întunerecul.

— Mi se pare că doi se întorc deja...

Se puteau observa două siluete omenești între trunchiurile răsfirate ale copacilor.

Urmă o fluerătură scurtă, la care Treve Buller răspunse cu un fluerat asemănător. Cei doi oameni se îndreptară spre copac.

— A mers treaba, Clem? întrebă Buller.

— Și încă cum șefule! Bătrânul Travis ne-a passat „gologanii", fără să crâcnească.

— Intrați! ordonă Marele Patron.

Cei doi evadați se îndreptară spre ceeace părea a fi un tufiș des, pe flancul muntelui. Marele Patron îi urmări cu privirea.

Clem dădu la o parte tufișul care ascundea

o ușă de oțel care alunecă pe șine. Se căută prin buzunare mormăind.

— Ce am făcut oare cu cheia?...

— Lasă, zise celălalt. O am pe a mea.

Intoarse cheia în broască, apoi împinse spre dreapta ușa de oțel, care alunecă ușor în stâncă.

— Aprindeți lanternele, ordonă Marele Patron. Apoi închideți înapoi cu cheia. Și așteptați până ce vin ceilalți.

Omul mascat se întoarse apoi spre Treve Buller.

— Cum te-a chemat, acest om adineauri, Buller? întrebă el pe un ton glacial.

— Ce vrei să spui?

— Am impresia că te-a numit „șef"? Ei bine, Buller, nu uita că aici nu există decât un singur șef. Eu!

— Nu te supăra! A spus-o și el la întâmplare.

Buller spusese aceste cuvinte pe un ton împăciuitor, dar o flacără de amărăciune străluci în ochii lui. Se făcu ca și cum ar vorbi despre altceva:

— Păcat că Jake a fost prins de acel Pistol Peter, în regiunea Trinchera...

— Și-a căutat-o, prostul! Avea neapărat nevoie să se aventureze pe teritoriul regiunei Trinchera? Cu această ocazie, am să dau oamenilor câteva instrucțiuni, în ceeace privește pe Pistol Peter... E singurul om capabil să ne producă ceva neplăceri.

•

Banditii soseau doi câte doi, și la fel ca primii dispăreau în munte deschizând ușa de

oțel cu ajutorul cheii individuale.

Unul din ei părea că înaintează cu greu. Era deținutul No. 317, care fusese însărcinat să-și conducă banda la asaltul diligenței care ducea banii la mina Kelpie. Mâneca stangă era plină de sânge.

— Ai ratat lovitura, hai? întrebă aspru Buller.

— Am făcut tot ce ne-ai spus. Dar nu ne-am așteptat să găsim trei indivizi înăuntru. Aveau revolvere și carabine... După cum vezi, conducătorul m'a ciuruit. Eu nu am decât un glonte în braț, dar Hulky și Garcia s'au curățat.

— Adunătură de neputincioși! zise Marele Patron, cu dinții încleștați. Ești sigur că Hulky și Garcia au murit?

— După părerea mea, da... Mă întreb însă cum ar mai putea trăi cineva cu atâta plumb cât au primit în stomac!

— Atunci, nu ești sigur? Nu i-ai omorât, cu toate ordinele mele! Știi totuși că nu vreau răniți... pot să vorbească.

— N'am avut timp. Ceilalți ne urmăreau. Dar, după părerea mea, cei doi sunt morți...

— „Părerea" ta nu mă interesează! In situația noastră ne trebue fapte sigure. Nimic altceva. Acum, intră înăuntru!

Deținutul 317 mormăi câteva cuvinte și se îndreptă spre ascunzătoare. Marele Patron îl urmări cu o privire încruntată:

— Nu am nevoie de dezordini aici, zise el adresându-se lui Buller. Intră și numără-i:

acum ar trebui să fie patrusprezece, fără Hulky şi Garcia.

După o clipă, Buller ieşi din cavernă:

— E în regulă, zise el. Patrusprezece.

Se îndreptă spre poarta de oţel, urmat de Marele Patron, care deschise cu propria lui cheie, lăsă pe Treve Buller să treacă, şi o încuiă la loc cu grijă.

Se aflau într'o cavernă de dimensiuni uriaşe, cu o boltă naturală. Oamenii se rezemaseră de pereţi, sau şedeau pe jos. Mai multe lanterne cu petrol nu reuşeau să lumineze toate colţurile.

Marele Patron începu să vorbească:

— Ne vom consfătui în cealaltă... sală. Tu, zise el, făcând semn unui deţinut, du-te afară şi stai de pază. Nu e rău ca să luăm cât mai multe precauţii.

Scoase din buzunarul său o altă cheie, o cheie pe care numai el o avea, căci cu ea nu se deschidea decât această de a doua uşă.

Această uşă era de oţel ca şi prima. Omul mascat o deschise şi se dădu la o parte pentru a lăsa oamenii să treacă.

— Aduceţi toate lanternele, ordonă el.

La lumina slabă a lanternelor, oamenii văzură mai multe cufere pe care se aşezară. Marele Patron închise uşa şi ridică mâinile spre a se face linişte. Era cu un cap mai înalt decât ceilalţi şi se purta ca un despot.

— E prima oară, începu el, când am ocazia să vă vorbesc liniştit...

Tonul său arogant, probabil că enervase pe careva, deoarece deţinutul Nr. 317 se aplecă

la urechea vecinului şi-i mormăi câteva cuvinte la ureche.

— Dacă ai ceva de spus, Slater, reluă Marele Patron, ai face bine să o spui imediat... şi cu voce tare! După aceia voiu putea continua şi eu.

— Nu am nimic de spus, mormăi Slater.

— Curios! Mi s'a părut că ai zis ceva adineauri... Dă-i drumul. Spune ce-ai pe suflet!

Slater se ridică d epe cufărul unde şedea, fără a ezita. Obrazul său plin de cicatrice, denota caracterul acestui bandit, care, în orice caz, era un om curajos. Insolenţa strălucea în ochii lui negri.

— Foarte bine, dacă totuşi o ţii, Şefule. Mă întrebam tocmai dece nu-ţi scoţi masca. Suntem toţi în aceiaşi situaţie, nu-i aşa? Ştiu că eşti Marele Patron. De acord. Doar d-ta ştii cine suntem noi. Mă gândesc că şi noi ar trebui să ştim cine eşti.

— Ar trebui să te gândeşti la altceva, Slater, îi răspunse Marele Patron. Şi vorbeşti cam prea mult pentru unul căruia nu i-a reuşit lovitura proiectată.

El arătă pe Treve Buller.

— Buller ştie cine sunt. E destul. Eu trec prin mai multe primejdii decât voi toţi. Voi ceilalţi ce aveţi oare de pierdut?

— Numai viaţa, şefule.

— O riscaţi de mult, răspunse calm omul mascat. Ceea ce ne trebue aici e disciplină. Dacă nu, o să eşuăm. Veţi fi prinşi şi ştiţi ce vă aşteaptă în „D S O", în cazul acesta, nu-i aşa?

— Să-ţi ţii gura, Slater! zise unul din bandiţi. Nu am venit aici ca să te ascultăm.

Slater se aşeză. Marele Patron continuă:

— Pentru a începe dela început, ştiţi cine, v'a scos din încurcătură. Buller şi-a jucat rolul în interior. Dar eu, din afară am lucrat luni întregi... aş putea să vă vorbesc despre duzinile de planuri pe care le-am studiat, aş putea să vă explic cum fiecare detaliu a fost minuţios pus la punct. Dar prefer să viu, direct la ceea ce ne interesează pentru astăzi.

Marele Patron făcu o pauză. Imediat, asistenta începu să vorbească sgomotos, toţi vorbeau în acelaş timp.

Marele Patron era un tip destul de impresionant: era înalt, suplu, dar solid construit. Era îmbrăcat cu prea multă căutare, dar eleganta-i specială plăcea deţinuţilor. Purta o pălărie imensă. Cămaşa-i albastră şi fularul verde erau de mătase. Pantalonii de călărie, admirabil croiţi, veneau fără de discuţie din atelierul unui mare croitor dintr'un oraş de suprafaţă. In ceea ce priveşte cartuşiera şi teaca revolverului arătau că sunt îndeajuns de mult uzate, ceea ce reprezintă un brevet de virilitate prin aceste aspre regiuni.

El ridică din nou mâinile. Ca prin farmec, se făcu tăcere.

— Buller şi cu mine, ne cunoaştem de multă vreme. Cred că ştiţi că v'am aranjat aci o ascunzătoare inaccesibilă. Nimeni nu ar fi în stare să vă urmărească până aici.

Arătă cu degetul zidurile de granit.

— Presupuneţi, la nevoe că cineva va ajunge aici... Foarte bine: veţi putea deci susţine aici un asediu, împotriva unei armate. Aci, sun-

teţi în siguranţă, mulţumită amenajamentelor speciale pe care le-am făcut... Pe de altă parte, suntem singurele persoane vii care cunoaştem această ascunzătoare.

— Dar oamenii care au lucrat la aceste amenajări, şefule? întrebă o voce respectuoasă.

Marele Patron făcu sub mască:

— Am spus: „Singurele persoane vii"... Cred că nu vă închipuiţi că aş fi lăsat în viaţă persoane care ar fi putut vorbi cândva.

Un hohot de râs sgudui întreaga adunătură de mizerabili, pentru care o viaţă omenească nu mai căuta nimic.

Marele Patron impresionase auditorul şi îşi dădea seama. Acest maniac al crimei, acest hrăpăreţ după bani necinstiţi, ştia să-şi conducă banda.

Părea cuprins de o exaltare ciudată. Aştepta de ani, acest moment...

Avea acum în mâini elementele principale pentru a-şi procura prin toate mijloacele bani

El repetă de mai multe ori cuvântul „bani", cu o intonaţie de ură, tandreţă şi dorinţă.

— Bine înţeles, toate acestea au costat mulţi bani. Această ascunzătoare e perfectă. Are şi o eşire secretă pentru cazul când am fi încercuiţi... Veţi câştiga mulţi bani, în consecinţă voi beneficia şi eu. Şi deabia am început. Înainte de toate, trebue să-mi pun la loc capitalul investit... Acum o să vă spun cum vom împărţi câştigul.

Făcu o nouă pauză, ca şi cum s'ar fi aşteptat la o întrerupere sau la o obiecţie. Dar nimeni nu deschise gura.

— Voi avea douăzeci și cinci la sută. Butler, locotenentul meu, va avea zece la sută. Restul de 65 la sută care rămâne va fi împărțit între voi în părți egale. Sunteți mulțumiți?

Urmă un mormăit general de satisfacție.

— Ei bine, Slater, nu mai deschizi gura acum, zise Marele Patron. Iți convine împărțeala mea? Răspunde-mi!

— Recunosc că împărțeala ta e bună, răspunse acesta fără tragere de inimă.

— Foarte bine, în cazul acesta. Voi ceilalți vă veți procura bani prin mijloacele hotărîte de mine. Și îi veți aduce aici până la ultima centimă, ați înțeles? Nu veți avea ce regreta... Dacă veți fi omorîți... ei bine, nu veți suferi prea mult. In timp ce, dacă vă veți întoarce la „P. S. O.”...

— Ai dreptate, stăpâne, răspunse o voce îndrăzneață. Prefer mai bine aurul, decât plumbul și spânzurătoarea!

— Bine vorbit! răspunseră în cor bandiții.

— Perfect! Afacerea e încheiată. Dacă se va găsi un trădător printre voi... îmi închipui că îi veți face singuri socoteală, sunt sigur, dealtfel. Și moartea lui să fie mai penibilă, mai chinuitoare decât aceia pe care i-o va aduce frânghia spânzurătoarei.

Ochii lui strălucitori, îmbrățișară toată adunătura de oameni, ca și cum omul mascat ar fi voit să fotografieze pe fiecare bandit în parte.

— Alt amănunt, adăugă el. L-am păstrat pentru sfârșit, căci vreau să vi-l fixați în cap; un anumit Pistol Peter tocmai a sosit în [illegible]

Intinse pumnul într'un gest de amenințare, ca

și cum ar fi intenționat să lovească un dușman nevăzut:

— Acest om trebue să moară! Acela care-l va curăța, va primi o frumoasă recompensă, vi-o promit!

— Cât, șefule! întrebă un uriaș cu o figură de brută.

— O sumă rotundă. Nici nu-ți închipui cât. Nu credeam că-l vor pune pe urma noastră și pe Pistol Peter, în regiunea aceasta. Ceilalți șerifi care au venit sunt tot atât de curajoși ca și el și ajutorii lui. Dar acesta mai are ceva în plus: un creer sau noroc [illegible]. Eu nu știu. Nu pierdeți nici o ocazie ca să-l doborâți.

— Și cu ajutorii lui, ce facem, șefule?

— Bine înțeles, îi doborîți și pe ei, dacă puteți. Va urma fără discuție o recompensă specială, dar nu tot atât de mare ca pentru Pistol Peter.

Pumnul Marelui Patron se agită din nou amenințător.

— Insă, lucrul cel mai important, punctul capital, e să-l doborâți pe Pistol Peter, șeriful din Silverbell!

CAPITOLUL VII

DEȚINUTUL 211

Cei trei polițiști din Silverbell ajunseră la Pechacho pe la orele zece seara. Ei descălecară în fața biroului șerifului Fred Bennett.

Erau frânți de oboseală și acoperiți de praf. Caii lor erau acoperiți cu spume, iar Vulcan scotea o limbă lungă de șapte coți. Aproape că

se prăbuși pe cerdacul de lemn al biroului, când Peter și oamenii lui intrară.

Trei oameni se aflau înăuntru vorbind în șoaptă; ei tăcură când zăriră pe noii veniți. In cele din urmă, unul dintre ei care-și lungise picioarele pe un birou reveni la poziția lui neglijentă și înaintă spre Peter, cu mâna larg întinsă. Zâmbea, dar ochii lui erau plini de tristeță.

— Pistol Peter! Nu aș fi crezut niciodată că vei veni astă seară! Sunt foarte mulțumit că te văd!

— Eu deasemenea, Hap, răspunse Peter, căruia acest uriaș roșcovan, cu fața veselă, îi plăcea foarte mult. Adevăratul său nume era „Gladd" dar fusese poreclit „Happy" (fericitul) din cauza caracterului său. Peter îl cunoștea de mai mulți ani. Dar Happy nu prea arăta fericit în acel moment; părea trist, atât de trist încât Peter se întrebă dacă Bennett nu murise.

— Cum îi merge lui Fred? întrebă el, temându-se de răspuns.

Ajutorul de șerif Happy Gladd înclină capul:

— Nu prea bine...

Peter îl văzu cum își înghite saliva cu greu. Il întrebă:

— Sper, că mai trăește, nu?

— Hm... Nu aș putea să-ți răspund, Peter. Nu prea avem speranțe. La drept vorbind cred că nu mai e nici o speranță.

Pentru a-și ascunde emoția, se întoarse și prezentă pe tovarășii săi, lui Peter:

— Aceștia sunt Thorpe Crandall și Dan Wilkinson. Nu fac parte din personalul nostru, dar

nimeni nu ne face atâtea servicii ca el.

Peter strânse mâna lui Crandall şi pe a lui Wilkinson. La rândul său, îşi prezentă aju-foarele.

— Sunt mulţumit că aţi venit atât de repede, isbucni Wilkinson. Nu ne putem plânge de Hap, aci de faţă şi nici de Pat Irwin sau de Whitey Cass, ceilalţi doi ajutori. Dar pentru a prinde o mare bandă de lupi, trebue mai mult decât o pereche de câini.

— Sper că nu aţi dat peste aceşti briganzi, pe drum? îl întrebă Crandall pe Peter. Am impresia că nu rămân mereu împreună...

— Nu, nu am văzut pe nimeni, răspunse Peter. Şi e păcat... Aş putea să-l văd pe Bennett?

— Peste câteva minute, poate, zise Happy Gladd. Doctorul se ocupă de el, în acest moment, a spus că ne va preveni... Wilkinson şi Crandall aşteaptă şi ei. Sunt şi ei buni prieteni cu Fred.

Peter şi ajutoarele sale, acceptară scaunele ce li se oferiră.

Şeriful din Silverbell nu întârzia să afle că Wilkinson şi Crandall erau crescători. Amândoi erau foarte pesimişti în ceeace priveşte starea sănătăţii lui Bennett. Wilkinson era un gălican solid, de vreo cincizeci de ani. Crandall părea aproape de aceiaş vârstă, deşi nu avea decât câteva fire albe în părul lui tot atât de des ca al lui Peter. De fapt, semăna foarte mult cu şeriful. Amândoi aveau aceeaş talie sveltă, trăsăturile arse de soare şi dinţi strălucitori când râdeau. Bine înţeles că în ceeace priveşte sbârciturile, Pistol Peter nu avea decât pe acelea pe care le incrustează soarele în jurul ochilor

oamenilor obişnuiţi să trăiască în aer liber.

Happy Gladd reluă cuvântul:

— Da, sărmanul Fred... tocmai la vârsta lui să i se întâmple asemenea poveşti... Se ducea la Boulderville, conducând un grup de voluntari. Era vorba să se pună mâna pe banda lui Treve Buller, care tocmai jefuise o mică bancă, cu o oră mai înainte.

— Au omorît pe cineva din bancă?

— Da, pe unul l'au omorît iar pe altul l'au rănit. Habar nu am cum s'a întâmplat, dar Fred şi Cass — e un nou ajutor — fură deodată izolaţi de restul trupei. Câţiva deţinuţi ascunşi pe marginea drumului au profitat pentru ca să-i atace. Fred a fost doborît deja prima împuşcătură.

— Cred că a doborît şi el pe câţiva?

— Ei bine, nu... ceeace dovedeşte că a fost serios atins. Tânărul Cass crede că a atins pe unul la umăr, dar nu este sigur. El însuşi a primit un glonte în picior, dar faptul acesta nu l-a împiedicat să meargă.

— Mă întreb, dece nu i-au luat prizonieri pe Fred şi pe Cass?

— Din cauză că m'au văzut venind cu patru băieţi. Li s'a făcut frică, numai când au auzit zgomotul copitelor. I-aş fi urmărit, dar m'am gândit că era mai important să-i aduc pe Fred şi pe Cass, căci îmi dădeam seama că Bennett era grav rănit. După părerea mea, au fost şase, cel mult opt... Nu i-am văzut decât de departe şi...

Uşa se deschise. Un tânăr intră. „Ajutorul Whitey Cass”, se gândi Peter, văzând steaua

de argint, atârnată de cămaşa sa. Acesta îşi târa un picior.

— Doctorul a spus, că-l puteţi vedea pe şerif acum. Cu condiţia ca să nu veniţi prea mulţi. Fred vrea să-l vadă pe şeriful Peter Rice, dacă a sosit.

— Mulţumesc Cass, zis Happy. Vino Peter. Se întoarse spre crescători şi ajutorii de şerifi şi zise:

— Ar fi mai bine, să nu veniţi acum. Deoarece doctorul a spus...

— E în regulă, Hap, îl întrerupse Crandall. Grăbiţi-vă mai bine. Noi facem ceeace a dispus doctorul din moment ce este în binele lui Bennett. Fred se simte poate rău.

In câteva minute, Peter şi Hap se aflau la uşa şerifului.

Doctorul veni să le deschidă:

— Vă previu că Fred e pe patul de moarte... Intraţi repede.

Gladd se îndreptă direct spre camera şefului său muribund, urmat de Peter, amândoi cu pălăria în mână. Nu era răcoare în camera aceia dar amândoi dârdâiau, căci, dela prima privire, îşi dăduseră seamă că moartea nu va întârzia să treacă pe acolo.

Fred Bennett zăcea, acoperit cu o pătură până la bărbie, cu ochii închişi, calm ca un om adormit.

Doctorul închise încet uşa. Aceşti trei oameni, trebuiau să fie singurii care să asiste la ultimele clipe ale lui Fred. Tânărul său fiu, ajutor de şerif în Texas, fusese prevenit; era probabil pe drum, dar...

Peter se apropie de pat și contemplă obrazul bătrânului său prieten.

Intinse însfârșit mâna și îi atinse umărul. Bennett deschise ochii și recunoscu pe șeriful din S[illegible]rbell.

— Iți mulțumesc că ai venit, Peter, îi șopti acesta..., am nevoe de tine aici... Preia conducerea... Happy știe... te va asculta.

Vocea i se stinse. Timp de câteva secunde, Peter crezu că prietenul său nu va mai vorbi. Dar buzele sale decolorate se mișcară din nou:

— Fă-o pentru mine, Peter... Contez pe tine... pe prietenia ta...

Probabil că observase ochii umezi, ai lui Peter, căci adăugă:

— Nu-i nimic... e rândul meu să părăsesc drumul... puștiule... lucrul acesta se întâmplă adeseori în meseria noastră... Voi întâlni câțiva vechi prieteni... pe tatăl tău, de exemplu...

— Poți conta pe noi, Fred. Vom face tot ce ne va fi în stare. Regiunea Alhaja va deveni așa precum ai dorit-o, o regiune de liniște și dreptate. Ți-o jurăm, Fred.

— O știu...

Obrajii îi deveniră brusc albi.

— ..O știu, Peter... mă simt mai bine, de când ai venit aici. Eu...

Se cutremură din tot corpul.

— Adio, prieteni, șopti el. In curând, cu voi...

Capul îi alunecă într'o parte. Doctorul se apropie și cercetă pulsul bătrânului șerif..

— S'a sfârșit, declară el. Oameni ca Fred Bennett nu se vor mai vedea pe aici, atât de curând!

Peter se întoarse. Ajutorul Happy Gladd plângea cu hohote iar lacrămile curgeau şiroaie pe obrazii lui bătuţi de ploaie, vânt şi dogoreala soarelui.

— Am cutreerat toate drumurile regiunei cu el, timp de unsprezece ani! Lucrurile mi se vor părea ciudate acum...

— Ştiu ce înseamnă aceasta, Hap, zise Peter, punându-i mâna pe umăr. Dar reaminteşte-ţi de promisiunea pe care am făcut-o. Haidem, trebue să-l răzbunăm acum.

Doctorul declară, că va îndeplini personal, tristele formalităţi, care rămâneau de făcut. Peter şi Happy eşiră. Happy îşi scoase din buzunar, o uriaşă batistă şi îşi şterse nasul zgomotos.

In scurt timp, se domină. Asa că îi dădu lui Peter noi detalii asupra incidentului, care costase viaţa lui Fred.

— Peter, o să avem mult de furcă. Băieţii pe care i-am trimes pe urmele banditilor, s'au întors plouaţi. Urmele au dispărut în chip misterios. Dintr'un anumit punct, totul în faţa lor era tot atât de neted ca în palmă, ca şi cum un indian ar fi trecut pe acolo.

— In ce loc, dispar urmele?

— Intr'o văgăună a râului, care curge la picioarele Piscului Alhaja. Aceşti blestemaţi au mers cu caii lor, prin patul râului, dar e imposibil de descoperit locul unde au eşit.

— Se ascund prin munte, nu? Cam aceasta e părerea ta, Hap?

— Desigur, Peter. Trăesc aici de treizeci de ani. Mi-am petrecut copilăria pe toţi aceşti munţi, cutreerându-i în toate direcţiile... Ei

bine, sunt anumite locuri, în care mi-ar fi teamă să mă rătăcesc!... Un singur om, ar putea să ne ajute... cu condiția să-l găsesc.

Ajutorul de șerif întinse mâna spre munte, pe care o ceață adâncă îl acoperea pe alocuri.

— Au toate atu-urile în mână: știu cum să ajungă la ascunzătoarea lor, indiferent dacă este sau nu ceață... Dar pentru a-i urmări, e o altă chestie! Această ceață păcătoasă persistă cinci zile, din șapte!

Un zgomot de copite răsună la capătul străzii: un grup de călăreți se reîntorcea din munte.

— Pariez că nici aceștia nu au descoperit ceva, exclamă Happy.

Doi dintre călăreți se opriră și-i confirmară cuvintele. Gladd îi prezentă lui Peter. Cel mai tânăr, Harris Field, avea o mică moșie lângă Boulderville exact tocmai lângă banca care fusese prădată. Celălalt, Walt Force era negustor de cai. Obrazurile lor se înăspriră când aflară de moartea lui Fred Bennett.

— Acum mai mult ca niciodată, zise Harris Field, trebuie să punem mâna pe acești bandiți... Voi pleca mâine. Și nu mă voiu opri până ce nu-i vom vedea pe toți cu frânghia după gât.

Conducându-l pe Peter spre unicul hotel din oraș, Happy îi destăinui, dece era atât de îndârjit Harris Field.

— E un băiat de treabă, și ne pare rău de ceeace i s'a întâmplat... Se căznește din greu de mai mulți ani pentru a avea și el o bucată de pământ sub razele soarelui. Abia începuse să-i meargă mai bine, și pacostea a căzut peste el.

— Ce pacoste?

— Ei bine, unul din acești deținuți evadați e propriul său văr. Nu-i nimic de capul lui, a ucis o persoană cu ocazia unui furt de vite... Îți vine să intre în pământ [illegible] fata deșe, este atât de îndârjit împotriva lor.

După ce-și termină masa, Peter se simți dintr'odată epuizat. Nu dormise destul în nopțile precedente. Cât privește pe Tom Piticul, adormise pe scaun cu furculița în mână, fără să-și fi terminat dejunul, lucru nemaipomenit la acest uriaș!

Cu toate acestea, seriful din Silverbell reuși să-și impue voința pentru a se ridica de la masă. Se îndreptă spre grajd, unde-l înșeuă pe Sonny. Avea de gând să facă o mică recunoaștere până în poalele munților înainte de a se culca.

Nu-l luă și pe Vulcan cu el, căci sărmanul câine era mort de oboseală. Vântul rece care se lăsa din înaltele regiuni muntoase îl cuprinse pe Peter, dar acesta era hotărât să meargă înainte. Aruncă în treacăt o privire asupra câmpiilor [illegible] o pagină pe primele coline ale munților Alisaja.

Luna, acoperită de ceață, furniza totuși o lumină suficientă pentru ca Peter să poată observa cele două maluri al unui mic răuleț pe care-l urma călare de câteva minute. Privea în special pe partea cealaltă a râului, fără a se aștepta să găsească urme, pe care ceilalți nu fuseseră capabili să le găsească [illegible] ora.

Găsind un loc potrivit pentru adăpost, îl lăsă pe Sonny să bea. In timp ce armăsarul își potolea setea, Peter contemplă splendidul peisaju adormit, și minunat luminat de luna palidă.

Deodată, Sonny ridică capul, cu urechile ciu-

[illegible] Stăpânul său se apleca, şi îi [illegible] nă-rile:

— Ai auzit ceva, băiatule?

Câteva secunde mai târziu, auzi şi el un zgomot de copite. Un călăreţ mergea pe drumul pe care venise şi el adineauri.

Era ciudat. Şeriful descălecă şi apucă [illegible] în mână. Lipit de mal, putea să observe pe călăreţ în voe. Tocmai ieşea din umbra proectată de un [illegible] de copaci. Razele lunei îi luminară perfect obrazul...

De mirare ochii şerifului se făcură rotunzi. [illegible] recunoştea perfect obrazul lui Tre[illegible] [illegible], deţinutul Nr. 211. Şi omul care sosea călărind pe un mic cal de munte, avea un nas de [illegible] o falcă pătrată, şi pometi proeminenţi. Era înalt foarte înalt şi umerii lui puternici se detaşau pe fondul întunecat al muntelui... Era Tre[illegible] Butler!

Pistol Peter [illegible] repede Colţul său. La nivelul pământului, îl îndreptă spre călăreţ, care tocmai [illegible] să [illegible] prin faţa lui. Trebuia să lucreze repede, căci individul [illegible], îşi ţinea carabina sub braţul drept, cu degetul pe trăgaci.

— Sus mâinile! strigă Peter. Şi repede!

Călăreţul tresări violent. Ţeava carabinei sale se apleacă repede ca fulgerul spre capul lui Peter.

[illegible] o [illegible] asurzitoare, repetată de mai multe ori de ecou.

Omul cu nasul de vultur trăsese asupra lui Pistol Peter, de la mică distanţă...

CAPITOLUL VIII

PECETEA DIAVOLULUI

Din instinct, Peter se aplecase, de cum văzuse țeava armei aplecându-se. Glontele trecu la două degete de pălăria sa și bulgări de pământ sburară de pretutindeni.

A doua împușcătură, urmă aproape imediat. Apoi un zgomot de copite: călărețul fugea după ce își descărcase arma cu două focuri. Peter se cățără repede pe mal, după ce își băgase în toc revolverul.

Fugarul, aplecat pe coama calului, era bine luminat de lună. Calul său alunecă pe iarba umedă și se clătină pe loc, la vreo cincisprezece pași deabia. Individul se întoarse și văzând că Peter își apucase lasso-ul, puse mâna repede pe revolver. Împușcătura porni, dar glontele își greși ținta, deoarece calul se împleticise din nou. „Nu e demn pentru un trăgător ca Treve Buller!" se gândi Peter, care deja își învârtea lasso-ul pe deasupra capului.

Frânghia se desfășură șuierând și în secunda următoare, călărețul era la pământ, smuls din șea, cu brațele strânse de corp, de către nodul frânghiei. Pistol Peter nu-și greșea niciodată ținta. Șeriful, cu revolverul în mână, alergă spre omul cu nas de vultur:

— Te-am prins, strigă el. Să nu încerci să pui mâna pe revolver... căci de vei face vreo mișcare, nu vei mai avea ocazia să te servești de el!

În momentul când sosi lângă călăreț, acesta se ridică, și îl privi speriat, exclamând:

— La dracu!... Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ești arestat! răspunse Peter, luându-i revolverul.

Lessoul lărgindu-se, omul se apucă de mijloc și izbucni într'un râs homeric!

Cunoscând şiretenia proverbială a lui Treve Buller, Peter se feri. Il ţinea sub ameninţarea celor două revolvere.

— Poţi să râzi cât vrei, Buller, cu mine nu merg astfel de trucuri.

Individul se opri din râs, şi apoi întrebă:

— Ești șerif, ajutor-de-şerif, sau ceva în genul acesta, nu-i aşa?

— Da, răspunse Peter sarcastic. Sunt şerif, după cum indică această stea. Jucăriile pe care le ţin în mână sun revolvere... Colturi de 45. Acest animal cu patru labe, din șaua căruia ai sburat datorită mie, e un cal. Ziceam deci că sunt un şerif. Şi tu, tu ești un bandit pe care o să-l duc la închisoare!

— Aha!... D-ta înlocuești pe Fred Bennett? întrebă cellalt cu un calm surprinzător. Chiar acum câteva minute am întâlnit pe un prieten de-al meu, Lafe Waldron. Mi-a comunicat că bietul Fred a fost grav rănit de niște bandiți.

Pistol Peter rămase atent la gesturile necunoscutului. Trebui însă să recunoască că acesta vorbise despre Fred Bennett cu un accent foarte sincer. Îşi vârâ la loc unul dintre revolvere şi smulse cu un gest brusc, pălăria prizonierului său.

Acesta nu avea părul tuns, ca deţinuţii din „P.S.O.". Pe de altă parte, dacă părul lui Buller era de un negru închis, al acestuia era şaten. Şi totuşi, acest om semăna cu Treve Buller într'un

mod extraordinar. Nasul său coroiat ca ciocul unui vultur, fălcile proeminente, expresia chiar... totul îi reamintea obrazul deținutului evadat.

— Dece ai tras asupra mea? întrebă Peter.

— Ce-ai fi făcut în locul meu? replică acesta râzând. Lafe mi-a vorbit despre această bandă de deținuți refugiați în munți. Când am auzit „sus mâinile", am crezut că am deaface cu ei.

Peter continuă să studieze cu atenție pe prizonierul său. Acesta urmă:

— Când m'ai strigat, nu puteam să zăresc placa d-tale de șerif... dar îmi pare foarte bine că nu te-am atins. Nu am nimic împotriva d-tale, și când vei afla numele meu, nici d-ta nu vei avea nimic împotriva mea.

— Cine ești? întrebă Peter.

— Mă numesc Watt Hardy. Am o colibă sus pe munte, unde îmi petrec viața, vânând animale cu blană. Dar sunt foarte bine cunoscut la Pechacho... Spune-mi pot să mă ridic? Dacă vrei să mă cauți nu vei găsi asupra mea decât un cuțit.

La iuțeală, Peter cercetă pe individ; nu avea într'adevăr decât un cuțit de vânătoare. Aceta care pretindea că se numește Watt Hardy nu mințise deci, dar asemănarea lui cu Treve Buller era într'adevăr formidabilă. Poate că la lumina soarelui, deosebirile vor fi mai evidente?

— Nu îmi place să cer scuze, zise încet șeriful, dar dacă m'am înșelat, ei bine, îmi pare rău... Dar pe cuvântul meu, aș jura că ești frate geamăn cu Buller!

— Unde se află Buller?

— Dacă nu ști, o să afli în curând... Te cred, că te numești Hardy, dar va trebui să mă însoțești până în oraș.

— Oricum, mergeam într'acolo și sunt mulțumit că te voi însoți. Pot să-mi caut calul?

Peter însoți pe Hardy până la calul lui. Nu-l pierdea din ochi cu toate că era convins că nu avea deaface cu Buller. Socotea totuși că-i preferabil să nu existe nici un pericol.

La rândul său, Hardy îl urmă pe Pistol Peter până la locul unde aștepta Sonny. Cei doi oameni încălecară în acelaș timp.

In timp ce călăreau unul lângă altul spre Pechacho, făcură mai bine cunoștință. Watt Hardy declară că propriu zis nu cunoștea multă lume la Pechacho, deoarece își purtea cursele în toate anotimpurile în diferite sectoare ale muntelui și nu cobora în oraș decât atunci când avea nevoie să se aprovizioneze cu muniții, conserve și materiale. Totuși cunoștea pe Happy Gladd, ajutorul de șerif și Happy îl cunoștea foarte bine.

— De altfel, continuă el, șeriful Fred Bennett vă va spune cine sunt.

Obrazul lui Peter se întunecă:

— E imposibil acum... Fred a murit din cauza rănilor, primite, în cursul după amiezi.

Regretele imediat exprimate de Hardy părură sincere.

De cum ajunseră în oraș, Peter își conduse „prietenul" la Happy Gladd; acesta, într'adevăr, cunoștea foarte bine pe Hardy și îl chema numai pe prenumele său. El îi explică lui Peter, că Watt era tocmai persoana despre care îi vorbise, omul care cunoștea foarte bine munții Albaris... și care le va fi foarte util pentru a-i conduce prin potecile puțin cunoscute ale muntelui. Gladd nu remarcase niciodată ase-

mânarea lui Hardy cu Buller, Evident că ajutorul de șerif nu prea obișnuia să consulte listele de fotografii ale banditilor periculoși.

Hardy era numai zâmbet. El isbucni cu un fals aer de demnitate jignită:

— Vai de mine! Eu am crezut de când mă știu că semăn cu un tânăr frumos, și acum mi se spune că arăt la fel cu un periculos bandit! Este într'adevăr jignitor. Oricum, chestia asta nu-mi va strica somnul nici astăzi și nici în viitor!

*

Peter era epuizat și a doua zi dimineață, nu se sculă decât pe la orele opt [illegible]. Ajutoarele lui, care se sculaseră mai devreme, îi lăsaseră câteva rânduri informându-l că au plecat să facă un tur de inspecție prin coline.

Fără a mai lua gustarea de dimineață șeriful se îmbrăcă și se îndreptă spre biroul lui Happy Gladd. De abia strânsese mâna acestuia, când zgomotul unui cal în galop îl atrase la fereastră.

Un călăreț sosea în fugă pe strada mare Își împinse calul plin de spume până în dreptul cerdacului și sări repede la pământ. Gladd ieși fuga din birou. căci nu ignora că atunci când un călăreț vine în mare goană spre un post de poliție, însemna că se întâmplase „ceva".

— Hei! Mac, zise el, adresându-se tânărului cowboy care urca treptele. Ce s'a întâmplat?

— Ce s'a întâmplat?... exclamă noul sosit. A fost găsit un om mort, un om care e însemnat cu pecetea diavolului!

— Pecetea diavolului?... Ce înseamnă aceasta?

— Ei bine! acest demon... Treve Buller. Purta Nr. 211 la „P. S. O." nu-i așa?... Ei bine, a gravat acest număr pe fruntea victimei sale!

CAPITOLUL IX

PRIZONIERUL LUI HICKS

Pistol Peter făcu un pas înainte:

— Cine ești tu, omule? Și de unde yii?

Com-boyul îl privi pe Peter cu nehotărâre, căci nu-l mai văzuse niciodată. Happy Gladd fu acela care-i răspunse:

— E Ted Mac Pherson, Peter; e un om de serviciu de-al lui Harris Field... îl cunoști cred pe Field, pe care ți l-am prezentat ieri. Ranchul lui Field se află la vreo trei mile de Boulderville.

— Să mergem. Ce-ar fi dacă în drum, vom lua și doctorul cu noi?

— Nu-i mare lucru. Casa lui, e în drumul nostru.

— Prea bine atunci. Pregătiți-vă între timp. Eu mă duc să-l iau pe Sonny. Nu voi întârzia mult.

Peter uitase complect de dejunul său. Cu totul la altceva se gândea în timp ce-l înșeua pe Sonny și părăsea grajdul, urmat fiind și de câinele său „Vulcan".

Dece Treve Buller avusese nevoie să-și imprime numărul matricolei sale infame pe fruntea unui om mort? Proceda astfel oare pentru a sfida legea?... Foarte probabil. Buller se aruncase în brațele crimei și știa că era promis

spânzurată, deși nu mai era nevoie să-și înfrâneze instinctele.

Dar cine era victima mutilată? Ted Mac Pherson declarase că nimeni la ranchul lui Field nu o recunoscuse.

Și alt gând îl mai frământa pe Peter: Happy Gladd nu-i spusese că Harris Field era vărul unuia dintre deținuții evadați din penitenciarul Sud-Vestului?

Pistol Peter regăsi pe Happy Gladd și Mac Pherson, și toți trei se duseră să-l ia pe doctor, al cărui cal fu în curând gata înșeuat.

Cei patru oameni părăsiră drumul, luând-o peste câmp pentru a ajunge mai repede la ranchul lui Field. Astfel trecură pe la marginea orășelului Boulderville. In cursul drumului, Happy foarte preocupat își apropiă capul său de-al lui Peter. Avea fruntea numai riduri, semn necontestat al unei deosebite preocupări.

— Incă o nenorocire pe capul lui Harris Field, zise el. Vechea poveste, ne vine iarăși... faptul că are un văr printre banditii aceștia.

— Nu putem trage nici o concluzie, zise Peter, fără a ne baza pe motive bine întemeiate. Field poate conta pe noi, atâta vreme cât purtarea lui nu va pare suspectă. Nu e de mirare că unii apuc pe căi greșite, când te gândești că numai un fir de păr, separă succesul de decădere.

— In orice caz, chestia aceasta e o lovitură grea pentru Field, zise Gladd clătinând din cap. Oamenii de prin regiunea aceasta sunt unul și unul. Limbile vor sporovăi, mă-

rind [illegible] lor mai [illegible] în cari

— Foarte regretabil că se mai găsesc în lume oameni gata totdeauna să arunce primii cu piatra asupra semenilor, în loc să-i ajute. Şi mulţi oameni socotiţi „cinstiţi" au cauzat cu vorbăria lor lipsită de judecată, nenorociri ireparabile...

Gladd întinse mâna drept înainte; clădirile fermei se zăreau în zare. Casa era nouă, explică Gladd. Field o construise anul trecut, după ce se căsătorise. In jurul casei se ridica gardul unui corral.

Cei patru călăreţi dădură pinteni cailor şi în scurt timp ajunseră lângă un [illegible], în apropierea căruia se aflau adunaţi mai mulţi oameni, Harris Field se afla printre ei.

Pe pământ, un om era întins, mort. Iar pe frunte avea groaznica rană, făcută desigur de Treve Buller, pe care Ted Mac Pherson o poreclise „Pecetea Diavolului".

In timp ce medicul [illegible] procedă la constatările de rigoare, Peter se îndepărtă pentru a vorbi cu ceilalţi oameni, dintre care unul era Dan Wilkinson, rancherul pe care-l mai zărise în biroul şerifului Gladd.

Obrazul lui Wilkinson exprima un profund desgust:

— Avem deaface cu un nebun, o adevărată fiară sălbatecă! Mi-e scârbă! exclamă el, dând liber curs indignării sale.

— Cine a descoperit corpul? întrebă Peter.

Harris Field răspunse, cu o expresie crispată:

— Eu, şerife. Mă duceam spre Wilkinson,

când calul meu trecând prin apropierea luminişului a făcut un salt. Atunci... am văzut, mai adăugă el, arătând corpul.

— Cam pe la ce oră, Mr. Field?

— Putea să fie 8 dimineaţa, sau poate ceva mai târziu... In orice caz, am simţit un şoc puternic la vederea cadavrului. Treburile de pe aci şi aşa nu mergeau ca lumea. Oamenii de prin partea locului vor profita pentru a pomeni iarăşi despre vărul meu. Cred că ştii c'a ajuns rău şi că a fost prins şi închis în penitenciarul Sud-Vestului. După câte am auzit, s'ar afla printre evadaţi.

— Nu eşti cu nimic responsabil de ceeace face vărul d-tale. Şi nu trebuie să dai nici o importanţă celor ce spune lumea.

— Oh! în ceeace mă priveşte mi-ar fi indiferent, replică Field, dar am nevastă. O femeie minunată, deşi cam nervoasă. Nu-i de prin partea locului, ci din Est, din Pensilvania.

Deodată, el ridică tonul:

— In cazul acesta, voi şti să-mi apăr onoarea numelui şi fericirea căsniciei mele, dacă cineva mai spune vreun cuvânt, despre familia mea. Nu mă voi da înapoi chiar de ar trebui să vorbească revolverele!

— Nu trebue să vorbeşti astfel, Field. Dacă te simţi cu conştiinţa împăcată, continuă să respecţi legea. Nu am nici un motiv să te suspectez. Dar dacă nu te supără, aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare: se ştie dacă vărul d-tale face parte din banda lui Trève Buller?

 — Mii de draci! De unde ai vrea să o

tău? N'am mai primit noutăți din partea vărului meu, de mai mulți ani! Dar dacă pun mâna pe el îi sucesc gâtul!

— Lasă treaba aceasta pe seama justiției. Numai ea are dreptul să-i sucească gâtul, în mod legal... dacă o merită.

Medicul legist, după ce termină, întrebă asistența:

— Cred că nimeni dintre dumneavoastră nu a mai întâlnit acest om pe aici?

Spectatorii clătinară din cap în chip negativ, și doctorul se adresă din nou lui Peter:

— Aruncă o privire asupra lui, șerife. Ce părere ai?

Peter îngenunchiă și examină cu atenție cadavrul, al cărui obraz era brăzdat de mai multe cicatrice. Dar semnele acestea erau vechi și proveneau probabil din câteva scandaluri încheiate cu lovituri de cuțit. Părul era tăiat scurt, iar pielea îi era palidă ca cea a deținuților din închisori.

— Părerea mea e că avem în fața noastră un evadat, declară Peter. După cum vedeți, are părul tuns. Nu-i de mirare că nu are capul ras. Probabil că se apropia de sfârșitul pedepsei, caz când li se lasă părul să crească.

— Aceasta e și părerea mea, zise și doctorul, dar voiam să fiu sigur. Da, e un evadat. Avem nouăzeci și nouă la sută șanse să nu ne păcălim.

Pistol Peter studia pe furiș obrazul lui Field. Ori de câte ori se pronunța cuvântul „evadat" sau „pușcăriaș", ranchmanul tresărea fără de voie.

Insemna aceasta ceva? Sau Field era numai

extrem de nervos, cu toate că nu avea pentru ce? Peter notă în minte caracteristicile mortului, talia, greutatea probabilă și semnele particulare pe care intenționa să le comunice telegrafic direcției penitenciarului Sud-Vestului.

Doctorul declară că moartea acestui om data de câteva ore și că fusese omorât după o luptă violentă printr'o lovitură de pumnal dată în inimă. Pe față se vedeau numeroase sgârieturi iar hainele erau rău boțite.

Peter reflectă puțin, apoi declară:

— Vă cred în totul ce spuneți, doctore. Nu mă pricep deloc în acest gen de treburi, dar nu cred că a fost ucis în locul unde a fost găsit.

— Ce te face să crezi aceasta, șerife?

Peter arătă o pată de noroi pe obrazul tumefiat al mortului:

— Victima a căzut în locul unde a fost înjunghiată. Și acel loc era plin de argilă roșie. In timp ce aici, după cum vedeți, nu se află argilă roșie.

Gladd aprobă.

— Foarte just. Locurile unde se află argilă roșie nu sunt atât de numeroase prin împrejurimi.

— Cui aparține bucata de teren care se află dealungul râului? întrebă Peter. Mă aflam eri seara pe acolo și am observat mai multe depozite de argilă de această culoare.

— Terenul acela e al meu, zise Harris Field Ei și?... Chiar dacă acest om a fost ucis pe terenul meu, ce poate însemna aceasta?

— Nu ești cu nimic de vină, replică Peter.

In ceeace mă privește, mă întorc în oraș. Vii și tu Happy?

Medicul legist rămase, în timp ce Pistol Peter și Happy Gladd se îndreptau spre Pechacho.

Tocmai apucaseră pe un drum care trecea între Boulderville și fluviu, când de după un deal, observară înaintea lor doi călăreți, care se îndreptau și ei spre oraș.

Unul din ei, puțin mai în urmă, părea că-l păzește pe celălalt. Dintr'o privire, Peter cuprinse scena.

— E ajutorul meu, Hicks, zise el. Și pe cuvântul meu, e cu revolverul în mână. Mă întreb, ce dracu s'o fi întâmplat?... Hai să vedem, Happy!

Cei doi oameni dădură pinteni cailor care porniră în galop.

Dar apropiindu-se Peter zări ceva care-l făcu să zâmbească... Primul călăreț era legat de șeaua sa, iar revolverul lui Hicks era îndreptat spre spatele său. In scurt timp, se auzi vocea pătrunzătoare a acestuia, care se adresa prizonierului:

Iți spun pentru ultima oară să taci... Vei avea destul timp să vorbești când vei ajunge în oraș!

Pistol Peter îl privi pe Happy, iar Happy se uită la Pistol Peter... și amândoi pufniră în râs!

Căci prizonierul lui Hicks, nu era altul decât... Watt Hardy, vânătorul!

CAPITOLUL X

CHEILE

Războinicul bărbier se întoarse brusc.

— Mii de pipe! Peter, exclamă el, am pus mâna pe el. Iată un lucru bine făcut.

Peter ştia că va cauza o mare deziluzie ajutorului său, când îi puse mâna pe umăr:

— Te-ai înşelat, doctore, zise el. Dar şi eu m'am înşelat şi am comis aceiaşi greşeală, eri seară. Cum nu te-am văzut de atunci, nu am avut timp să-ţi explic... Ai luat pe acest om drept Treve Buller, nu-i aşa?

— Ce face?... M'am înşelat?... exclamă Hicks. Dar ai înebunit, Peter! Tu însuţi mi-ai arătat fotografia lui. Dacă acesta nu-i deţinutul Nr. 211...

— Nu poţi să-l faci să tacă pe individul acesta, şerife? urlă Watt Hardy, de pe şeaua sa, întorcându-se cât îi puteau îngădui legăturile

Hardy părea că-şi pierduse răbdarea. Nu mai era acelaş om din ajun, şi vocea îi tremura de furie.

Peter încercă să-l calmeze.

— Hicks a crezut că-şi face datoria!

— Datoria! ţipă Hardy. Cel puţin d-ta, lăsai oamenii să se explice. Nebunul acesta nu m'a lăsat nici măcar să deschid gura.

Zăpăcit, Hicks privea când pe şeful lui, când pe prizonier şi apoi pe Happy Gladd, care murea de râs nu alta! Bietul om nu mai ştia ce să creadă.

— Mă îndreptam spre munte, explică Hardy, când am întâlnit pe individul acesta. Nici nu am avut timp să spun „of" că s'a și năpustit peste mine cu revolverul în mână, m'a dezarmat și m'a legat de șea! Și ori de câte ori deschideam gura, mă amenința că-mi trage un glonte in cap!...

— Nu e vina lui Hicks, zise Peter. Și desigur nu-i nici vina ta.

Șeriful îi povesti atunci lui Hicks ce i se întâmplase în noaptea precedentă și termină în urmă, izbucni:

— Acest om se numește Watt Hardy și e cel mai cinstit cetățean din lume.

Doctorul rămase cu gura căscată. In cele din urmă, isbucni:

— Mii de pipe! Și eu care credeam că am făcut cea mai frumoasă captură din viața mea!... In viață, ni se întâmplă multe întâmplări caraghioase.

Peter desleagă pe bietul Watt Hardy care tot mai era înfuriat și țipa:

— Trebuie să faci ceva, șerife! Din moment ce am nenorocul să semăn cu Treve Buller, primul venit s'ar putea să-mi sucească gâtul. Trebuie să faceți ceva pentru mine.

— Nu văd ce am putea face, Hardy, spuse Peter și recunosc că ai tot dreptul să fii furios.

— N'ați putea să-mi dați o dovadă că sunt Watt Hardy și nu blestematul de Treve Buller. Tu, Happy, nu trebuie să mă lași! Semnează-mi o hârtie în genul acelora pe care oamenii primesc când pornesc în călătorie peste graniță. Ah cum naiba li se zice?...

— Da, un fel de paşaport, spuse Peter. Este posibil şi Happy are dreptul să-ţi elibereze aşa ceva.

— Ţi-l voiu face în oraş, promise Happy. Acum, băieţi, să ne grăbim.

Mica trupă se repuse în mers. Hicks călărea foarte necăjit, cu capul în jos. Se apropie totuşi de Peter şi îi şopti la ureche:

— Dacă îi povesteşti aceasta lui Tom, va râde de mine mai mulţi ani în şir.

— E în regulă, doctore, şi eu am greşit de altfel. Tom ar fi făcut şi el la fel... Ţi-ai făcut datoria şi nu trebue să ai remuşcări. Suntem simpli muritori şi putem greşi din când în când.

Liniştit, doctorul explică că în timp ce călărea spre munte însoţit de Tom, întâlniseră un grup de fermieri care le spuseră de coroul găsit pe proprietatea lui Harris Field, cât şi despre cei doi hoţi — care făceau parte tot din aceiaşi bandă — şi care fuseseră omorâţi în ajun în cursul unui atac care a dat greş împotriva curierului.

Tom pornise cu fermierii, care se îndreptau spre locul agresiunei curierului, în timp ce Hicks preferă să meargă spre Field. Pe drum îl întâlnise pe Hardy, şi la fel ca şi Peter, greşise şi îl făcuse prizonier.

Corpurile celor doi bandiţi doborîţi, de către apărătorii curierului fuseseră aduse la Pechacho şi Peter recunoscu după craniile lor rase şi figurile palide că erau evadaţi din penitenciarul din „P. S. O." Pistol Peter tocmai le cerceta hainele, când fu ajuns de Wilkinson, Crandall şi Walt Force, negustorul de cai.

Wilkinson, după ce contemplă un moment cele două corpuri, se adresă lui Peter:

— Cel puţin de doi am scăpat... Păzitorii mei, sunt băieţi hotărâţi şi oricând li se poate încredinţa curierul.

— Ce înseamnă „păzitorii" d-tale?... se miră Peter. Credeam că te ocupi cu creşterea cailor, mester Wilkinson?

— Intr'adevăr. Dar am avut mai multe sezoane bune, şi am câştigat mult; aşa că am cumpărat mai multe acţiuni ale minei Kelpie.

Peter se hotărî să aştepte pe medicul legist, care trebuia să sosească dela ranchul lui Field. Se apropiă de fereastră şi privi în direcţia Piscului Alhaja. O perdea groasă de ceaţă acoperea vârful piscului şi lungi fâşii de nori se târau spre toate vârfurile muntelui. Gladd avea dreptate când pomenise că ceaţa îşi alesese domiciliul în acea regiune.

Dar Peter ştia că mai devreme sau mai târziu va veni şi o zi caldă şi senină şi va profita atunci pentru a cerceta drumurile cele mai secrete ale muntelui.

Medicul legist, doctorul Jardine, sosi înainte de prânz şi examină imediat corpurile banditilor. Peter se apropiă de el.

— Te aşteptam, doctore, pentru aţi cere permisia să cercetez hainele acestor oameni.

— Poţi să începi, zise Jardine, şi îţi urez să găseşti cât mai multe urme.

Peter cercetă buzunarele banditilor şi nu fu mirat când găsi asupra lor sume mari de bani. Totuşi, părea dezamăgit: nu găsise ceeace se aştepta. Dar tocmai în clipa în care doctorul Jardine descosea una din hainele hoţilor, Peter

care îl observa, scoase o exclamație de satisfacție.

Intr'adevăr, puțin deasupra centurei, într'un mic buzunar, Peter zări o legătură de chei... Examinând și celălalt corp, șeriful găsi deasemenea o legătură de chei, identică primei. Așa dar toți membrii bandei aveau chei speciale... Șeriful din Buzzard Gap se hotărî să facă o că- Banda avea vreo cabană sau altă ascunzătoare în munte, unde nu se putea intra, decât cu ajutorul acestor chei?

Peter plecă să ia masa... dar între timp gândurile îi zburau la deslegarea acestei probleme... Șeriful din Buzzard Gapp se hotărî să facă o călătorie de explorare în munți, după ce va termina masa.

Dar un eveniment nepre[illegible] împiedică. Tocmai termina masa, împreună cu ajutorii lui, când Thorpe Crandall intră în restaurant și veni drept spre masa celor trei polițiști. Pe figura lui se vedea o încordare și o tensiune neobișnuite.

— Ei bine, șerife, zise el, nu mai prindem ocnașii vii, ci am început să-i colecționăm morți!

Peter ridică ochii:

— Incă unul?... Un evadat?

— Incă unul, răspunse sobru Crandall. Dar nu știu dacă e un ocnaș sau nu, nu l'am văzut. Unul din oamenii lui Wilkinson a găsit corpul, colo sus într'un șanț lângă calea ferată, în apropiere de podul viaduct... E opera lui Buller, fără nici o îndoială.

— Vrei să spui că are un număr gravat pe frunte?

— Numărul se află, dar nu pe frunte. Buller i l'a gravat cu fierul roșu pe piept!

Peter și ajutoarele lui se ridicară:

— Tot în direcția lui Boulderville, nu-i așa? întrebă șeriful.

— Da. Medicul legist a plecat într'acolo, și eu voi face la fel.... Vă voi arăta drumul.

Cei patru oameni ieșiră în grabă și încălecară pe cai. Peter rămase lângă Crandall care îi spuse zâmbind:

— Îți amintești de afacerea din comitatul Peck, șerife?.... Șeriful și unul dintre ajutoarele lui au fost executate de această bandă de criminali care s'a născut în partea aceia când s'au descoperit vine de aur...

Peter dădu din cap; da, își amintea de această afacere. Crandall continuă:

— Tânărul ajutor care a mai supraviețuit nefericiților săi tovarăși, nu era partizanul manierei forte, căci era foarte inteligent... Rămase liniștit și, între timp, banditii se exterminară unii pe alții. Astfel, regiunea se curăță dela sine. Ei bine! Să sperăm că acelaș lucru se va întâmpla și aci: dacă Buller continuă să-și extermine oamenii, unul câte unul, în scurt timp, va rămâne singur... numai dacă unul din complicii lui nu i-o va lua înainte și nu-i va face de petrecanie!

Dela prima aruncătură de ochi, Peter constată că noua victimă nu era un evadat: părul omului, care părea să aibe peste 50 de ani era foarte lung și bogat și alb ca zăpada.

După ce își îndeplini misiunea, medicul legist îl scoase din șanț. Hainele lui erau leoarcă.

Necunoscutul era un muncitor sau un argat, căc'

palmele lui erau mai bătătorite decât acelea ale cowboylor obișnuiți. Nimeni dintre muncitorii de pe calea ferată, dintre cowboyi și gură-cască alergați la locul crimei nu cunoștea victima.

Peter observă o pată roșie ce sângera la baza craniului. In regiunea aceia, rădăcinile părului se înroșiseră.

— Un glonte? întrebă el pe doctor.

— Pe cuvântul meu, răspunse acesta, nu e urmă de glonț și bietul om nu are nici măcar o fractură. Poate să fie o lovitură dată de cineva, dar tot atât de bine putea să se fi lovit și în cădere.

Thorpe Crandall privi corpul de aproape și obrazul lui exprima o mare uimire. Se adresă lui Pistol Peter zicând:

— Speram că vom avea un bandit mai puțin. Totuși [illegible] un lucrător obișnuit.

— E și părerea mea, zise doctorul Jardine, care adăugă clătinând din cap: Această afacere mi se pare foarte încurcată!... Acest om era mort înainte de a fi fost însemnat cu fierul roșu. Dar rana Ddela craniu e neînsemnată, și ce e mai extraordinar e faptul că corpul, nu poartă nici o urmă de violență.

Doctorul Jardine se întoarse spre Peter și clătină din nou din cap.

— Mă întreb unde o să ajungem? Pechacho era altădată orașul cel mai liniștit din regiune. Dar dacă va continua așa, dacă oamenii vor continua să moară ca muștele, atunci să știi că nu am furat leafa pe care o primesc ca medic-legist al regiunei!

CAP. XI.

DRUMUL FARA CAPAT

A doua zi, un păstor identifică victima cu părul alb: recunoscu pe bătrân cu care, spuse el, lucrase altădată împreună într'o crescătorie de oi, situată complet la Nord de ţinutul Alhaja. Bătrânul se numea „Jim Aşa-Ceva", şi fără discuţie că avusese o existenţă dintre cele mai aventuroase. Păstorul nu mai ştia nimic despre el, din ziua despărţirei lor.

In raportul său, medicul legist Jardine stabili că moartea bătrânului Jim se datora unor cauze necunoscute; nu putu să atribuie moartea lui rănei dela craniu, dar dată fiind vârsta victimei, privaţiile pe care le suferise, viaţa aspră şi excesul de băuturi alcoolice, nu se putea nimic preciza... Poate că bietul lui corp era prea uzat ca să suporte chiar cea mai uşoară ciocnire.

Păstorul protestase când Peter insinuase ceva în privinţa cinstei lui Jim, dar şeriful se întrebă dacă nu era posibil ca victima să fi făcut totuşi parte din banda lui Butler. Dacă n'ar fi fost aşa, dece oare Butler mai gravase pe obrazul ucisului numărul său de infamie? Nu era exclus ca problema să rămână pentru totdeauna nerezolvată.

A doua zi după înmormântarea şerifului Fred Bennett, soarele răsări de dimineaţă, şi Peter plecă spre munţi. Dar după două ore, ceaţa se lăsă din nou, făcând imposibil urcuşul spre piscuri, pe drumurile şi potecile întortochiate, astfel că Peter fu obligat să se întoarcă şi să aştepte un timp mai

prielnic. Această afacere cerea răbdare, foarte multă răbdare....

Autorităţile Penitenciarului Sud-Vestului răspunseră telegramei lui Peter: necunoscutul al cărui corp fusese găsit în apropierea terenului lui Harris Field se numea Slater. Fusese condamnat la muncă silnică, deoarece ucisese un poştar, în cursul unui atac, dat în sudul Arizonei.

Peter se gândi că Slater probabil condusese nereuşitul atac împotriva diligenţei minei Kelpie. Unul dintre paznicii cari însoţeau diligenţa era sigur că nimerise încă un bandit pe lângă cei doi ucişi, poate că era Slater.

Pe de altă parte, un lucru devenea evident: Peter era spionat, deoarece banditii comiteau fărădelegile lor cât mai departe de el. Intr'adevăr, în timp ce acesta explora muntele, banda atacase un tren, lângă Brandenburg, de cealaltă parte a Alhajei. Şi în timp ce Pistol Peter se ducea la Brandenburg pentru a-şi face ancheta, banditii prădau o bancă la Lopez Rock, la mai multe zeci de mile de acolo....

De fiecare dată, banda „lucrase" repede şi fără milă. Nici nu [illegible] Se repeziseră, ca niste animale sălbatece, doborând pe toti oamenii care opuneau vreo rezistentă si se retraseră în ascunzătoarea secretă a muntelui cu prada lor.

De fiecare dată, ei dăduseră loviturile la căderea noptii, aşa că întunerecul le protejase retragerea.

Tom Piticul şi Hicks Doctorul [illegible] rodeau zilele de necaz că nu-şi întâlneau adversarii.

In special Hicks, şeriful-bărbier, nu mai putea sta locului şi se plânse disperat lui Pistol Peter:

— Dacă mai continuă aşa, o să-mi ruginească braţele!... Pe cuvântul meu, s'ar zice că blestemaţii aceştia îşi cunosc mai bine meseria lor decât noi pe a noastră!

— Doar şeful lor o cunoaşte mai bine, replică Peter. El combină şi calculează loviturile şi dă ordine: evadaţii din penitenciar se mulţumesc să le execute. Fără de discuţie că sunt banditi foarte ... deoarece ştiind că sunt într'o situaţie disperată, întrebuinţează metode de desperados. Decât să fie prinşi, preferă să moară.

Hicks contemplă stelele:

— Mă întreb dacă hienele acestea nu pregătesc o nouă lovitură?

— Tot ce se poate, admise şeriful. In orice caz, slăbiciunea noastră se dat... faptului că nu putem fi peste tot în acelaşi timp. Dar dacă vor face ceva şi noaptea aceasta, ne vom pune pe lucru: plecând din locul unde au „lucrat", vom încerca să ne luăm după urmele lăsate. Şi atunci, Hicks, vei avea ocazia să-ţi desmorţeşti braţele...

Pistol examină cerul la rândul său.

— Am impresia că o să avem o zi frumoasă mâine. Spune-i lui Tom Butler că ar face bine să se odihnească noaptea aceasta. Vom pleca spre munţi înainte de răsăritul soarelui, şi dacă nu va fi ceaţă vom încerca să nu ne pierdem ziua degeaba.

Era încă întunerec beznă, când cei trei prieteni, întovărăşiţi de Happy Gladd, părăsiră Pechacho, câteva ore mai târziu, după conversaţia pe care am redat-o mai sus.

Şi când zorile se iviră, ajunseră deja la poiejistea unde Peter îl întâlnise pe Watt Hardy, vânătorul. Puţin după aceia, ajunseră în apropierea cabanei lui Watt, şi când soarele răsări, erau destul de sus pe munte, pentru a zări în vale, Pechacho, Boulderville şi numeroase aglomeratiuni de case pierdute în zare.

Ajutorul de şerif Happy Gladd mergea în frunte lângă Pistol Peter. Vulcan păşea lângă Sonny dealungul drumului şerpuit, care trecea printre prăpăstii, si uneori prin defileuri strâmte, mărginite de ambele părti de ziduri înalte de granit. Drumul descria curbe capricioase şi deseori se găseau în faţa unor urcuşuri neprevăzute. Totuşi drumul nu-i speria.

— Mii de draci! exclamă deodată Doctorul. Un şarpe şi-ar rupe şalele pe un astfel de drum!

— Desigur! aprobă Happy Gladd. Dar ceeace este mai plicticos în toată afacerea asta e numărul mare de drumuri care se încrucişează pe aici. Thorpe Crandall, Dan Wilkinson si Walt Force au venit eri pe aci însotiţi de numeroşi călăreţi şi au luat-o pe diferite căi. Pe cuvântul meu, că n'a lipsit mult să se rătăcească.

Pistol Peter privea în toate părtile. Peste tot, se vedeau numai văgăuni, prăpăstii din care el explorase câteva. Unele se terminau lângă peretii stâncoşi ai muntelui, altele dădeau în niste platouri acoperite cu o vegetatie sălbatecă. Şeriful se întrebă dacă banditii nu-şi ascundeau caii prin păşunile acestea, căci era aproape sigur că evadaţii nu puteau să-şi tragă caii până în ascunzătoarea lor.

Vulcan adulmeca, din când în când, cu nasul în pământ.

Dar urmele erau prea multe și prea încurcate, numeroși călăreți trecuseră pe acolo înainte și după evadare. călăreți cărora bineînțeles era greu să li se descopere identitatea, pe de altă parte, se mai aflau pe acolo câteva herghelii mici de cai sălbateci, ale căror urme fără de potcoave se amestecau cu cele ale cailor domesticiți.

Happy Gladd arătă o fâșie de teren roșu care în depărtare, se întindea în mijlocul unei văi:

— Ciudată regiune, zise el, unde distanțele sunt înșelătoare... Această fâșie de pământ roșu, după tine Peter, la câteva mile se află de aici?

— La vreo douăsprezece... sau cincisprezece mile.

Gladd aprobă.

— Foate bine, pentru un străin... Oricine altul în locul tău, ar fi spus maximum cinci mile. In realitate sunt aproape 15.

Intinse degetul arătător către cealaltă coastă a muntelui în direcția unei trecător,i care spintecă muntele în două, ca o uriașă lovitură de sabie și continuă:

— Nu de mult am cunoscut un flăcău care venea din Wyoming. Acesta mi-a vorbit despre faimoasa regiune a Găurii-din-zid, care se afla în acel stat și unde criminalii se puteau ascunde ani întregi fără ca poliția să reușească a-i descoperi! Ei bine, eu cred că munții noștri întrec această regiune.

Pistol Peter cunoștea Gaura-din-zid și fu de acord că regiunea în care se găseau acum era și mai încâlcită. Din cauza atmosferei era dificil de calculat distanțele. Pistele dispăreau subit. Trecătorile pe unde un călăreț putea dispare

pentru totdeauna din această lume erau numeroase.

Peter tocmai observă un fel de povârniş între două râpe.

— Dacă judec după urme, zise el, a fost coborât un cal pe aici.

— Unde duce calea asta, Hap? întrebă şi Tom.

Şeriful din Pechacho clătină din cap:

— Greu de spus... Drumul acesta coboară drept înainte vreo patru mile, apoi se desparte în cinci drumuri diferite. Dacă o iei pe unul din aceste cinci drumuri, sfârşeşti prin a ajunge la locul de unde ai pornit! Ţi-o repet, o regiune foarte ciudată! Uite, o să-ţi arăt ceva ciudat!

Impinse calul pe un drum care urca brusc în viraje brusce. Cei patru oameni se găsiră dintr'odată în mijlocul unui nor ploios.

— Iată-o bună! exclamă Gladd. Sunt sigur că de ici, ai văzut adeseori fulgere pe acest munte, în timp ce soarele strălucea la Pechacho. Pe aci nu există anotimpuri. Ploaia cade, atunci când are poftă. Priveşte numai!

Adevărat, mici torente, curgeau din toate părţile, luând cu ele masse de nisip şi frunze moarte.

— Aceste ploi continue şterg toate urmele. Cu vrei, deci să descoperim pe banditii evadaţi?... Dar iată ce am vrut să-ţi arăt.

Drumul d[illegible]ţie adâncă, pe marginea căreia cotea brusc la dreapta; un drum asemănător continua pe cealaltă margine.

— Iată ceeace am vrut să-ţi arăt, continuă Gladd. Vezi această prăpastie, nu are mai mult de cincisprezece metri lărgime. Dar pentru a ajunge, din locul unde ne aflăm pe aceasta cea-

laltă care nu-i decât la cincisprezece metri, de noi, trebue să facem un ocol de vreo 12 mile!.. Dat fiindcă armăsarii noştri nu au aripi, n'avem alt mijloc de a trece: va trebui să mergem până la acel pod natural pe care poti să-l vezi de aici, la patru mile mai încolo. Dar cu ocolurile necesare, sunt peste douăspreze mile, dus şi întors.

Pistol Peter contemplă prăpastia cu interes.

— Sunt multe locuri asemănătoare prin aceşti munţi, Hup?

— O grămadă...

— Ei bine, nici caii lor n'au aripi, zise Peter. Persist să cred că îşi ascund caii undeva pe aici, şi fac restul drumului pe jos.

—Dar bine, călare sau pe jos, cum dracu ar putea trece peste o astfel de prăpastie, Peter?

Interpelatul cu ochii strălucitori, nu răspunse direct:

— Dacă ei pot să traverseze prăpastia, vom putea şi noi. Un criminal are totdeauna un cert avans asupra Legii, deoarece Legea nu se pune în acţiune decât când crima a fost comisă. Dar dreptul şi Legea sfârşesc prin a învinge întotdeauna.

Cei patru oameni continuară să călătorească în tăcere, traversând, din când în când, zone ploioase. La un moment dat, observară dealungul unui canion larg de vreo treizeci de metri, dar foarte adânc, o mică trupă de călăreţi condusă de Dan Wilkinson. Oamenii se salutară, dela o margine la alta, dar pentru a se reuni i-ar fi trebuit să facă un ocol de şapte mile, explică Olrad.

La prânz, se opriră la baza unui stânci e-

norme la piciorul căreia ourgea un izvor feruginos și își scoaseră provizille.

In timp ce mâncau, cei trei oameni din Buzzard Gap contemplară peisagiul sălbatec și grandios. Se aflau pe marginea unui abis, și în fața lor aveau ziduri formidabile de granit pe care se zăreau dungi mari roșii și violete, ca și cum un pictor urias și-ar fi plimbat penelul pe enormele stânci.

Timp de două ore, ei continuară să călărească, când urcând coaste abrupte fără de vegetație, când adâncindu-se în canioane întunecate. Spre mijlocul după amiezii, întâlniră pe Thorpe Crandall, Walt Force și Pat Irwin alt ajutor de șerif din Pechacho. Cei trei oameni părăsiseră Pechacho dis de dimineață și își petrecuseră toată ziua prin munți, fără să dea însă nici de cea mai neînsemnată urmă suspectă.

Pe la orele patru, recunoscură că ziua era pierdută și se întoarseră cu toții la Pechacho.

...Acolo aflară, ceeace căutaseră în zadar pe munte: noutăți despre banda lui Trene Buller.

Cei patru oameni tocmai se pregăteau să descalece în fața biroului șerifului, când Whitey Cass eși în fugă din birou.

Obrazul copilăresc al tânărului ajutor era roșu de emoție și excitare.

— Bine că te-ai întors, Hap! exclamă el. Nu stiam dacă pot să adun câțiva oameni și să pornesc pe urmele lor!

— Ce urme? întrebă neliniștit Gladd.

— Banditii.. au atacat, un tren de cealaltă parte a orășelului Galtville! Au rănit trei funcționari și șeful de gară din Galtville tocmai a telegrafiat acum câteva minute.

Mai adăugă la repezeală câteva amănunte: Galtville era o mică aglomerație de case la vreo cinci-șase mile de Pechacho. Banditii, în număr de șase, se ascunseseră în spatele rezervorului de apă, în fața căruia se oprise locomotiva pentru a se aproviziona. Banditii atacaseră pe neașteptate pe fochiști, răniseră trei oameni și după ce prădaseră trenul, dispărură ca fulgerul în munți.

— Asta-i poate ocazia pe care o așteptăm, zise Peter. Să ne grăbim spre Galtville și să ne luăm după urmele lor. Vom descoperi poate ceva, chiar dacă urmele dispar pe munte.

Gladd strânse mai mulți călăreți care însoțiră pe cei trei oameni din Buzzard Gapp, până la Galtville. Pistol Peter goni ca un nebun, căci era pentru prima oară că i se oferea speranța că va descoperi niscaiva urme.

Rezervorul de apă se afla afară din orășel, și fu ușor de descoperit urmele banditilor. Dar norocul îi favoriză din nou pe deținuți, căci cerul se înoră brusc, și mica trupă nu ajunsese încă la poalele munților când izbucni furtuna, și cerul aruncă pe pământ adevărate torente de apă.

Din secundă în secundă, urmele de copite deveneau mai puțin vizibile, și ceeace se temea Peter, nu întârzia să se producă. Nu numai că apele care se năpusteau de pe înălțimile muntelui ștergeau cele mai mici urme, dar făcu în mai multe locuri, drumul impracticabil.

Șeriful Happy Gladd își opri brusc calul și se întoarse spre tovarășii săi.

— E inutil să mai continuăm a ne perde vremea, e târziu seară, băeți. Păcătoșii aceștia au pro-

babil un drum secret pentru a se cățăra până la ascunzătoarea lor; n'o să-l găsim astăzi... și poate că nu-l vom găsi niciodată!

CAP. XII

DRUMUL SECRET

Ajutorul de șerif Happy Gladd nu se înșelase afirmând că banda criminalilor avea un drum secret pentru a ajunge la ascunzătoare.

Caii fuseseră conduși într'o trecătoare îngustă, care ducea la un mic țarc ascuns de zidurile înalte ale stâncilor. După aceia, banditii apucaseră pe un drum pietros care nu păstra nici o urmă, pe dreapta adevăratului drum.

In momentul când Gladd propunea să se abandoneze urmărirea, Treve Buller și cinci oameni din bandă se aflau la vreo câteva sute de metri, mai încolo, pe marginea unei prăpastii.

Dar chiar dacă ploaia și ceața nu i-ar fi mascat, ei ar fi rămas totuși invizibili, din cauza enormelor masse de stânci care îi separau de urmăritori. Ultimii ar fi trebuit să facă un ocol considerabil pentru ca să-i ajungă, căci evadații se indepărtaseră de drumul obișnuit. Banditii tocmai trecuseră de o prăpastie enormă și se pregăteau să traverseze o altă prăpastie, care părea fără de fund.

Treve Buller flueră, dar vântul îi acoperi vocea. Banditul trebui să repete fluieratul, dar de data aceasta semnalul său fu auzit.

Pe cealaltă margine a prăpăstiei, un om apăru de după trunchiul unuia din cei doi cedrii

care își adânciseră acolo puternicele lor rădăcini.

— Un minut! strigă el și sunt gata!

— Mai repede, urlă Treve Buller făcând din mâini o pâlnie la gură. Suntem grăbiți.

Omul mai urlă ceva, ce nu se auzi, dar la lumina unui fulger, se putu vedea cum învârtește deasupra capului său un lasso la capătul căruia era atașată o greutate de plumb. Finalmente, omul făcu o mișcare bruscă și greutatea trase frânghia de partea cealaltă. Se lovi de o stâncă și Buller alergă să prindă frânghia, ca să nu cadă în prăpastie. După aceia făcu un nod special în jurul unei eșituri stâncoase, în timp ce Clem, de partea cealaltă a prăpastiei, trase frânghia și o legă bine de trunchiul unuia dintre cedrii.

— E gata! țipă el.

Buller făcu un semn:

— Treci tu! ordonă el unuia dintre oameni.

Acesta înaintă până la marginea prăpastiei, încercă soliditatea frânghiei, apoi prinzându-o bine în mâinile sale traversă cu picioarele în vid, prăpastia. Ceilalți patru trecură în acelaș fel, iar Buller trecu ultimul.

Când toți fură pe cealaltă coastă a prăpastiei, unul dintre evadații care fusese condamnat pentru furt de vite, un cowboy foarte abil la lasso, desfăcu frânghia de pe copac și imprimându-i mai multe scuturături, nodul din cealaltă pare a multe scuturături, nodul din cealaltă parte a prăpastiei se desfăcu complet. Greutatea trase frânghia în gol și fostului cowboy nu-i mai rămase decât să înfășoare frânghia.

Cei șapte oameni își continuară drumul și co-

borâră în fundul unui canion, sărind din stâncă în stâncă. Pe deasupra lor, fulgerele se succedau fără întrerupere, iar ecourile transmiteau sgomotele furtunei. Dar oamenii nu păreau deloc impresionați de fenomenele naturei. Singurul lucru de care se temeau, era să nu fie prinși de vii și trimiși înapoi la închisoarea Sud-Vestului...

Rafalele de ploaie făceau vizibilitatea aproape nulă. Ei nu puteau vedea la mai mult de trei metri. Dar Treve Buller care conducea grupul știa unde merge. Ori de câte ori un fulger lumina, se putea zări un peisagiu apocaliptic de văi, stânci uriașe și văgăuni... și cărarea pe care banditii înaintau: această cărare care șerpuia și se cățăra dealungul unei văi accidentate, nu avea mai mult de 50 de metri lărgime. Un pas greșit sau o alunecare ar fi însemnat moartea... dar Buller și oamenii lui aveau piciorul sigur, și pășeau siguri înainte, pe jumătate încovoiați ca să reziste vântului și apei.

După câteva minute de mers, cărarea se lărgi destul pentru ca unul din banditi apropiindu-se lângă Buller, să-i șoptească.

— Ce-i mai greu a trecut, nu-i așa, Treve?

— Mddaa... Buller îl privi, căci își dădea seama că celălalt îi făcuse o observație nenaturală. Avea desigur altceva să-i zică.

Il preveni deci în șoaptă.

— Mai încet... vântul duce tot ceea ce ne spunem la urechea... Să o luăm mai bine înaintea celorlalți... Bănuesc că te frământă ceva.

Cei doi oameni grăbiră pasul. După un moment, socotind că nu-i poate auzi nimeni, Buller murmură:

— Dă-i drumul, Dave!...

— Părerea mea e că știi ce mă doare: când ne vom încasa partea noastră din pradă? Putem știe dacă, Marele Patron nu ne va trage chiulul la sfârșit?

— Cred că știi, Dave, că nu-i momentul nimerit ca să faci pe șmecherul cu mine. Bagă bine de seamă...

— Da, o știu... dar ori și cât, tot aș dori să am ceva gologani de cheltuit.

— Zău? Dar ce vei face cu ei? Unde te vei duce să-i cheltuești?

— N'are nici o importanță dacă-i voi cheltui sau nu; totuși, aș fi mai liniștit dacă i-aș avea în buzunar. Parcă se hotărâse ca împărțeală să se facă ori de câte ori ne întoarcem dela „lucru"?

Dave Farris era un veteran în potlogării, tot atât de versat cât Buller, conducătorul lor. Era un fost spărgător; i se întâmplase de zeci de ori să spargă câte o casă de bani în cursul nopții, deoarece nu avusese un ban asupra lui. Apoi s'o ia dela început după ce terminase prada de cheltuit. Acest om nu iubea crima decât ca să aibe cât mai mulți bani de cheltuit.

Farris mai făcu câtiva pași înainte de a răspunde, după care grăi hotărât:

— Da!... Si tu la fel, Trevel! Nu trebuia să-ți vorbesc deoarece te cunosc de mai multă vreme decât celălalt.

Farris se întoarse spre a vedea unde sunt ceilalți. O lumină de lăcomie lucea în ochii lui în timp ce continuă.

— Dacă se pregătește să ne joace un renghiu, dece să nu ne luăm și noi precauțiile noastre?

Dece să nu i-o luăm înainte? Şi, apoi, nu e corect cu tine, Treve, nu-i aşa?... Te tratează ca un câine! S'ar zice că este unul din paznicii dela „P.S.O.".

— Unde vrei să ajungi? Vorbeşte deschis! Nu sunt un trădător şi tu o ştii prea bine.

La lumina unui fulger, Farris putu zări expresia răutăcioasă şi duşmănoasă a lui Buller. Faptul acesta îl încurajă să continue:

— Ei bine, acum suntem bine organizaţi. Avem o ascunzătoare sigură. Aşa că nu am avea nevoie de el, nu-i aşa? Dacă ai fi tu şeful, Treve?...

Nr. 211 nu răspunse şi Farris continuă:

— Băieţii ar fi mulţumiţi. Tot ce ti-ar cere ar fi bani. Tu vei fi conducătorul nostru, iar eu locotenentul tău.

— Şi voi avea partea cea mai mare... 25 la sută?

— Desigur! Dece nu? Iar eu voi avea zece la sută.

Buller se întoarse: oamenii grăbeau pasul şi se pregăteau să-i ajungă.

— Mai încet, Dave, îl preveni el. Am ajuns aproape. Mai avem de trecut ultimul canion. Odată ajunşi sus, nici o vorbă, ai înţeles? Vom discuta amândoi, în altă parte.

— Dar eşti de acord? insistă Farris.

Buller se mai întoarse odată. Apoi răspunse scrâşnind din dinţi, cum făcea la „P.S.O.", când voia să vorbească fără să fie auzit.

— De acord!

Cei şapte oameni se opriră din nou pe marginea unei prăpastii, al cărui fund era imposibil de zărit, chiar când un fulger străbătea

beznele cerești. De data aceasta aveau în fața lor o deschizătură de peste treizeci de metri.

Buller nu mai avu nevoie să fluere de data aceasta. „Atenție"! strigă un om care supraveghea prăpastia de partea cealaltă. Două secunde mai târziu, o săgeată trasă cu îndemânare spintecă aerul și se înfipse în pământ la câțiva pași de Buller, care o apucă și trase sfoara spre el, de capătul căreia era prinsă o frânghie foarte solidă.

— Dați-mi o mână de ajutor, băeți! zise el oamenilor săi.

Aceștia alergară și apucară frânghia, pe care o traseră nu fără greutate, deoarece era prinsă de un fel de punte zburătoare, formată din mai multe planșete fixate pe două cabluri de oțel distanțate ca un metru între ele

Fură nevoie de mai multe minute, până ce fixară bine capătul acestei punți, solide dar prea puțin stabile, Buller porni ultimul pe ea, desfășurând în acelaș timp o altă frânghie, pe măsură ce înainta în genunchi, la fel ca ceilalți. Odată ajunși toți dincolo, nu avu decât să tragă cu putere de această frânghie, și ingeniosul sistem de legătură se desfăcu. Oamenii traseră podul zburător, îl strânseră și îl luară cu ei, încărcându-l pe spinare.

Cărarea continua să urce încă o bucată de drum, apoi oamenii se opriră în fața unei stânci enor... Marele Patron îi aștepta acolo.

— Ai reușit, Buller?

— Da, stăpâne!

— Ai pierdut oameni?

— Nici unul.

— Intraţi toţi.

Buller conduse mica trupă în spatele stâncii şi se opri în faţa perdelei de frunze. Apoi, scoţând cheia din buzunarul său, deschise uşa de fier. Oamenii pătrunseră înăuntru.

— Aprindeţi lămpile, ordonă Marele Patron. Dar mai întâiu închideţi, uşa. Inchide-o tu, Farris.

Farris se întoarse. Trecând pe lângă Treve Buller, îi dădu un ghiont în coaste, ca pentru a-i reaminti înţelegerea lor.

CAP. XIII

O CASA IN FLACARI

In cursul următoarelor cinci zile, trei fapte importante se petrecură.

Mai întâiu, Pistol Peter şi Tom Piticul, cu toate că nu fură în stare să descopere ascunzătoarea bandei, dădură peste niste urme proaspete într'un colţ al muntelui, punând mâna şi pe doi acoliţi ai lui Treve Buller, tocmai când duceau caii la păşune.

Lupta fu grea, şi cei doi bandiţi ucişi. Peter încercase să-i prindă vii, căci pe de o parte nu-i făcea nici o plăcere să ia viaţa unui om, iar pe de altă parte spera să obţină niscaiva mărturisiri.

Dar cei doi răufăcători nu voiau să cadă de vii în mâinile autorităţilor. Peter ucisese pe unul din ei tocmai când era să lovească pe Tom Piticul, care se descoperise din neatenţie. Al doilea se apără crâncen, în ciuda a patru răni...

In modul acesta, Pistol Peter reuşise să descopere una din păşunile secrete unde bandiţii îşi ascundeau

caii. Dar asemenea locuri erau suficient de numeroase în munți și șeful lor nu era atât de prost, pentru a-și duce toți caii într'un singur loc.

Al doilea fapt important fu acesta: între gara orășelului Galtville și coline, Treve Buller atacase un fermier care se înapoia tocmai de la târg, unde vânduse câteva vaci și îl prădase de suma de patru sute dolari, ce avea asupra lui.

Al treilea fapt — cel mai important, după părerea lui Peter — era dispariția misterioasă a lui Watt Hardy, vânătorul.

Ori de câte ori Peter trecuse pe lângă cabana lui Hardy, de pe munte, o găsise închisă... și părăsită. Nici cea mai neînsemnată urmă a vânătorului, și era păcat deoarece Hardy era singurul om capabil să servească de ghid prin colțurile pierdute ale munților Alhaja.

In tovărășia ajutoarelor sale, Pistol Peter se duse să-l viziteze pe fermierul prădat și-i puse mai multe întrebări.

— Esti sigur că ai avut deaface cu Treve Buller?

— Absolut sigur, răspunse celălalt, nici nu încape discuție. La fel ca și toată lumea am văzut capul lui Buller pe un afiș. Nu poate fi vorba de o confuzie... Inalt, cu fălcile proeminente și nasul coroiat ca al unui vultur. Sunt sigur că era el! Vițios bandit!

— Curios că nu te-a ucis, remarcă Peter. După cât îl cunosc, obișnuește mai întâiu să-și doboare victima și apoi să lucreze tacticos și liniștit.

— Probabil că a avut de gând, zise fermierul, arătându-și brațul cu un pansament mare. Am primit un glonte, din care cauză, mi-a scăpat revolverul din mână... Mi-a smuls repede geanta și se

pregătea să mă curețe, dar mai mulți cow-boy toc mai soseau pe drum. I-a auzit și a șters-o, fără să mai ceară restul.

— Părul îi era negru sau șaten?

Fermierul mormăi:

— Ei la naiba!... Habar nu am!... Cred că îți dai seama că atunci când un astfel de individ te ține sub amenințarea Coltului său, nu te gândești să-i admiri părul! Și dealtfel, era noapte!

In timp ce se întorceau, Hicks, după cum îi era obiceiul nu-și putu reține curiozitatea:

— Ce idee ți-a venit, Peter, să-i întrebi să-ți spună culoarea părului! Cred că nu-l bănuești pe Watt Hardy că se dă drept Treve Buller?

— Nu sunt sigur, răspunse Peter. Nimic nu dovedește că Hardy nu a avut de gând să profite de asemănarea sa cu banditul. Ar fi putut da lovitura și să despară. Și dacă din întâmplare ar fi fost cineva prea curios, ar fi putut să arate biletul de liberă trecere pe care i l-am eliberat.

— Ei bine! s'ar putea zice că nu avem noroc până acum în această afacere, mormăi Hicks.

— Mare lucru că urechile tale n'au fost încă ciuntite de gloanțele bandiților, zise Tom Piticul.

— Oh! Tu nu ești bun decât de glume, mormăi bărbierul, care se adresă apoi lui Peter: Cât crezi că va mai dura situația asta?

— Depinde. Oricum, nu vom pleca înainte de a lichida totul. Un singur lucru ar putea să ne mai ajute...

— Ce anume?

— Ei bine! Iată: acești bandiți au pus mâna pe destui bani și ar putea să se certe la împărțeală.

Şi dacă îşi vor spăla rufele murdare în familie, ne uşurează sarcina noastră...

Intorcându-se la Pechacho, cei trei prieteni îl întâlniră pe Thorpe Crandall tocmai când ieşea dela bancă. Fermierul părea nervos, neliniştit... Peter se apropie de el.

— Ce te frământă, Crandall?

— Ceeace ne frământă pe fiecare în parte şi pe toţi laolaltă. Am fost nevoit să scot dela bancă trei mii de dolari pentru a face mâine o plată unui negustor de vite.

Crandall adăugă făcând o strâmbătură comică:

— Dacă banditii vor ataca această bancă, vor găsi în orice caz trei mii de dolari mai puţin!

— Nu sunt atât de nebuni pentru a face această prostie... Ştiu şi ei dealtfel că nu vor reuşi o astfel de lovitură în plin Pechacho.

Pistol Peter, continuă în şoaptă:

— In locul d-tale, nu aş vorbi nimănui despre aceşti bani. Banditii au spioni peste tot, şi ar putea să-ţi facă o vizită dacă ar afla că ai o asemenea sumă asupra d-tale.

Obrazul energic al lui Crandall se înăspri:

— Ţiu să-ţi spun că această vizită nu mi-ar displace... Căci aş vrea să le văd şi eu odată mutrele. Dar fii liniştit, nu vor veni.

Peter clătină din cap:

— Probabil... Mă duc la Wilkinson astă seară. Aş putea da o raită pe la tine după masă, pentru a vedea dacă totul e în regulă?

— Aş fi foarte fericit. Pe la ce oră vei veni?

— Pe la orele zece.

— Perfect, te voi aştepta... Ştii, şerife, te bucuri de toată încrederea noastră, căci se vede că

ți-ai pus la inimă să readuci liniștea în regiune. Dacă mâine te duci pe munți, te voi însoți cu drag.

Peter îi mulțumi și se duse la hotel pentru a se schimba împreună cu prietenii, deoarece toți trei erau așteptați la masă la Wilkinson, cel mai apropiat vecin al ranchului Randall.

Wilkinson nu numai că știa să primească dar, în ciuda marei sale averi, rămăsese simplu și într'adevăr un „băiat de viață". Ca pe vremea debutului său penibil, continua să ia masa împreună cu tot personalul dela administrator până la cel mai umil văcar.

Dealungul cinei, Pistol Peter nu pierdu nici o ocazie ca să-l studieze pe veselul fermier. Wilkinson avea aspectul unui om cumsecade, sincer și generos. Această atitudine putea oare să ascundă ceva suspect?...

Șeriful din Silverbell n'avea nici un motiv întemeiat ca să-l bănuiască tocmai pe el, în loc să-și îndrepte suspiciunile spre un altul, dar până la noi clarificări, Pistol Peter nu putea să aibe încredere deplină în nici o persoană... Wilkinson era, în parte, proprietarul minei Kelpie; în calitatea sa de acționar important și administrator, știuse cu precizie la ce oră curierul aducând banii pentru plata lucrătorilor, traversa șoseaua.

Paznicii curierului respinseseră atacul. Dar era sigur că alte atacuri nu se vor mai produce? Peter știa că Wilkinson n'ar fi fost primul proprietar al unei mine care să comploteze pentru furtul salariilor propriilor săi lucrători, salarii din care de fapt el nu plătea decât o parte. Oricum, prădarea curierului ar fi constituit un superb beneficiu.

Şi totuşi, spre sfârşitul cinei, Peter ajunse să se gândească că Wilkinson, dacă se prefăcea, era într'adevăr un actor excepţional. Totul, cuvintele şi atitudinele sale, arăta că este devotat, corp şi suflet, Legii.

Arătă lui Peter datele viitoarelor călătorii ale curierului care aducea banii precum şi zilele când se vor face importante încărcături de aur spre a fi trimis din mină.

Pe la orele nouă, mai vorbea, când Peter se ridică şi scoase capul pe fereastră.

— Ce este? Ai auzit ceva? îl întrebă fermierul.

Peter ridică mâna, cerând să se facă tăcere... trase cu urechia şi deodată faţa lui se înăspri: era sigur, de data aceasta, că auzea împuşcături dinspre Est, din direcţia fermei lui Crandall.

Se gândi imediat la cei trei mii de dolari care se găseau asupra fermierului şi se adresă ajutorilor săi:

— Pe cai, băieţi! E de lucru acolo... Şi banditţii aceştia au un bun motiv ca să-l viziteze pe Crandall astă noapte.

Sări pe fereastră şi în timp ce-l înşeua pe Sonny, ceilalţi doi şerifi îl imitară. Dar odată cu ei, îşi pregătiră caii Wilkinson şi doi dintre oamenii lui. Două minute mai târziu, mica trupă galopa spre ranchul lui Crandall.

Se auzeau mai distinct, împuşcăturile; urmă o salvă mai puternică decât celelalte, apoi totul încetă brusc.

Dar atenţia lui Pistol Peter fu atrasă de o lumină roşiatică, care nu întârzià să devină roş-aprinsă şi flăcări înalte se urcară spre cer, luminând puternic întunericul de până atunci.

— Au dat foc la ferma lui Crandall! strigă Peter. Să ne grăbim! Sper că nu vom sosi prea târziu!

CAPITOLUL XIV

DESCOPERIREA LUI VULCAN

Cei şase călăreţi, aplecaţi pe coama cailor, goneau ca vântul, antrenaţi de Pistol Peter al cărui avans sporea neîncetat.

— Nu arde casa! urlă Wilkinson. E unul din grajduri! Dar e foarte aproape de casă şi cu acest vânt, ne putem aştepta la orice... Mă întreb dece nu mai trag?

Peter se lăsă ajuns de Wilkinson şi clătină din cap pentru a-i arăta că nici nu-şi dădea seama de ce se petrece acolo. De un singur lucru era sigur: că focul fusese pus de banda lui Treve Buller.

— Crandall creşte cai de rasă, zise Wilkinson, şi nu va fi uşor să-i scoatem din grajd. Sunt sigur că Thorpe Crandall ar prefera să-i ardă casa, decât să-şi piardă caii.

Se puteau zări deja, detaşându-se, la lumina incendiului, mai multe siluete, care alergau în toate direcţiile. Dar nimeni nu trăgea. Dacă bandiţii atacaseră casa lui Thorpe Crandall, probabil că fuseseră respinşi.

Deja Peter intra în curtea plină de flăcări, în care domnea o căldură înăbuşitoare. In momentul când descălecă, îl observă pe Crandall care, cu obrazul negru de funingine, ieşea din grajdul al cărui acoperiş ardea, ţipând:

 — Aduceţi cuverturi, haine, pânze! Repede!

Trebuie să acoperim ochii cailor, altfel nu vor voi să iasă! Sunt înebuniţi!

— Te-au călcat banditii? strigă Peter pentru a domina zgomotul incendiului, violent aţâţat de vânt.

— Da! răspunse Crandall. Dar li s'a făcut frică şi au fugit, după ce au dat foc grajdului!... Şi, te rog, Rice, nu porni după ei, au un avans prea mare acum! Erau numeroşi! Ar putea să se ascundă dealungul drumului şi să te doboare în trecere. Ajută-mi mai bine să-mi salvez caii, şerife? Şi d-ta iubeşti caii, aşa că mă înţelegi! Aş prefera mai bine să-mi pierd casa şi toată averea!

Doi cow-boy eşiră în fugă din casă, ducând un teanc de pături. Nechezături înspăimântate se distingeau din interiorul grajdului... Fără a sta mult la gânduri, Peter înfăşcă o pătură şi se repezi în grajd. Imediat fu înecat de un fum acru, care-l obligă să-şi ridice basmaua deasupra nasului ca o mască.

Se strecură într'o boxă, acoperi calul şi-l duse afară trăgându-l de frâu. In trecere îl văzu pe Crandall luptându-se cu un cal înebunit, care aruncase pătura din cap şi făcea sărituri îngrozite pe loc, încercând să lovească cu copitele.

Peter se repezi din nou înăuntru şi puse o pătură pe capul altui cal. Dar acesta refuză să înainteze, astfel că Pistor Peter fu nevoit să-l încalece şi să facă uz de pinteni. La rândul lor, Tom Piticul şi Hicks, ajutaţi de cowboyi lui Crandall, munceau deasemeni ca să salveze caii, animale de toată frumuseţea

Peter se năpusti pentru a treia oară în grajd. Din moment în moment, norii de fum care coborau de pe acoperiş se făceau mai groşi. In curând flăcările ţâşniră de pretutindeni, ceeace avu ca urmare să împingă până la paroxism spaima bietelor animale.

Un stâlp se prăvăli la pământ şi mii şi mii de scântei ţâşniră, atingand tocmai calul cu care Peter se îndrepta spre eşire. Animalul făcu un salt neaşteptat şi se cabră de o manieră periculoasă. Dar şeriful din Buzzard Gapp reuşi să prindă hăţurile ce-i scăpaseră din mână şi trase animalul după el, până în aer liber. De astă dată, îi trebuiră trei minute, ca să se odihnească.

— E în regulă, îi strigă Crandall din grajd, sunt toţi salvaţi.

Peter păşi înainte, tocmai când o parte a acoperişului se prăbuşea. Observă prin fumul puternic, pe fermier care părea că-şi pierduse sensul direcţiei deoarece acoperindu-şi ochii cu mâna, se afundă într'un staul, crezând că acolo e uşa.

Peter se repezi spre el, îl apucă de braţ şi îl trase afară, unde Crandall se prăbuşi la pământ ca o massă. Zece secunde mai târziu, tot acoperişul se prăbuşea, în mijlocul unor flăcări imense. Thorpe Crandall, după ce respiră cu nesaţ aerul proaspăt, se ridică în picioare. Văzând că unul dintre ei avea mai multe arsuri grave, înjură şi scoţându-şi revolverul îi trase un glonte în ureche, spre a scurta suferinţele bietului animal.

— Oh! afurisiţii! urlă el. Te asigur, şerife, că vor plăti scump fapta aceasta! Asemenea crime nu se iartă!

Işi frecă ochii iritaţi de fum şi contemplă grajdul în flăcări:

— S'a sfârşit.... In orice caz, am salvat toţi caii afară de unul....

Vântul slăbise, şi casa nu mai era în primejdie de a fi atinsă de flăcări.

— Ar fi putut fi şi mai rău, suspină fermierul. Am avut noroc. In orice caz, îţi mulţumesc pentru ajutor şerife!

— Să nu mai vorbim de asta... Ţi-au luat şi banii pe care i-ai ridicat dela bancă?

— Nu, nu mi-au luat nici un ban. Probabil că pentru asta veniseră. De altfel, mă întreb cum de au aflat.... poate că am vorbit prea mult? Nu ştiu ce să cred.... Sau poate dela bancă s'a săvârşit vreo indiscreţie?

Crescătorul de cai îşi dădu pălăria pe spate şi îşi şterse fruntea cu fularul. Apoi continuă:

— S'au năpustit asupra casei pe neaşteptate şi au deschis focul din toate părţile. Imediat ne-am închis şi am răspuns, ţinându-ne acoperiţi. Erau mult mai numeroşi ca noi, dar ne-am apărat cât mai bine.

— Ai ceva răniţi?

— Nu nici unul. Nu sunt alte pagube, decât grajdul ars, câteva ferestre sparte şi un cal pe care l'am omorât chiar eu. A fost cea mai grea misiune din viaţa mea. Iţi mulţumesc în orice caz pentru tot ce ai făcut. Nu voiu uita niciodată.

— Era normal să te ajutăm, răspunse Wilkinson. Ii vei urmări pe banditi astă seară?

— Da, imediat. Ne vom lua după urmele lor

şi îl voi urmări până la capăt nu ştiu unde o să ajung... probabil la nimic precis. Dar nu se ştie niciodată criminalii comit uneori şi gafe. Iată pe ce contez.

Wilkinson îşi făcu o ţigară şi o aprinse:

— Am de terminat nişte socoteli chiar astă-seară, pentru mină. Aşa că o să plec. Tot nu v'aş fi de mare folos. Dar contaţi pe mine pentru mâine. Vă las băeţii mei să vă ajute, Zicând aceste cuvinte, încăleca, salută cu mâna şi dispăru în noapte.

Pistol Peter şi ajutorii lui fură repede gata. Trei dintre oamenii lui Crandall se alăturară, precum şi cei doi cowboy ai lui Wilkinson. Crandall, cu restul oamenilor, rămase să păzească ranchul în vederea unei întoarceri posibile a banditilor.

Un alt călăreţ se alăturase unicei trupe, un şerif din districtul Gila, numit Farr, care fusese atras de lumina incendiului, în timp ce trecea la câteva mile de acolo. Era un prieten şi admirator al lui Pistol Peter şi-şi împinse calul lângă acela al vestitului şerif.

— Ai întâlnit pe vânătorul acela numit Watt Hardy, nu-i aşa Peter? întrebă el. Am auzit că Hicks l-ar fi făcut prizonier!

Zicând aceasta se întoarse spre Hicks, care se mulţumi să mormăie ceva de neînţeles.

— Ei bine, continuă Farr, am făcut şi eu aceiaş greşeală, acum patru sau cinci nopţi: mă aflam lângă Galt ville când am dat pe neaşteptate peste el. Luându-l drept Trece Buller, i-am băgat Coltul sub nas...

— Era poate chiar Buller, zise Peter. Cum

prin zilele acelea a prădat un ranchman, pe lângă Grantville.

Farr clătină din cap.

— Nu, era chiar Hardy. Un băiat bun dealtfel... Mi-a explicat cum a fost prins la început de tine, apoi de Hicks, şi înfine cum Harry Gladd i-a dat un permis.

— Ai văzut acel permis?

— Desigur că mi l-a arătat. Auzisem vorbindu-se de asemănarea dintre Watt Hardy şi Trete Buller. Am examinat foarte atent paşaportul şi am recunoscut iscălitura lui Gladd, pe care o cunosc foarte bine. N'am vrut să-l arestez pe Hardy pentru a treia oară şi să fiu luat în râs de toată lumea, nu-i aşa? In orice caz, seamănă formidabil cu Buller!

— Da, cu toate că există unele detalii care nu coincid. Dealtfel nu există în lume, două lucruri perfect identice.

Tăcu pentru a se uita mai atent la Vulcan. Câinele alerga în faţa lui Sonny, cu nasul în pământ. Urmele lăsate de caii banditilor se mai vedeau la lumina lunii. Dar mai în sus, pe terenul pietros, unde urmele dispăreau, ajutorul lui Vulcan va deveni foarte preţios.

La primul torent, Vulcan pierdu urma pe care o urmărea. Deabia atunci, Farr, şeriful din comitatul Gila, se întoarse spre Pechacho, deoarece era mort de oboseală, după trei zile neîntrerupte de călărie.

Pistol Peter şi ajutoarele sale erau tot atât de obosiţi ca el, dar continuară cercetările. Trebuiră să ocolească torentul, o bună bucată de drum înainte de a regăsi urma mirosită de Vulcan. Dar aceasta din urmă fu definitiv pierdută la torentul

următor, ceeace nu-l surprinse pe Pistor Peter, deoarece știa că oamenii pe care îi urmărea luaseră toate precauțiile pentru a induce în eroare pe oameni și chiar mirosul celor mai valoroși cânini polițiști.

Mica trupă ajunse la marginea unui canion care atrăsese de mai multe ori până atunci atenția șerifului din Buzzard Gapp.

Vulcan nu părea să fi simțit ceva deosebit, dar Peter bănuia că banditii nu întrebuințau mereu acelaș drum, ca să se înapoieze în ascunzătoarea lor.

Ochii lui observară o ieșitură stâncoasă care se afla pe margine și doi cedrii care se înălțau pe marginea opusă.

— Am impresia, zise el celorlalți, că banditii scurtează foarte mult drumul, luând-o pe aici chiar..

—Cu ajutorul unei frânghii sau altceva asemănător, nu-i așa? adăogă Hicks, cu vioiciune.

— Exact, doctore. S'ar putea lega un capăt al frânghiei de această stâncă și celălalt de unul din acei copaci de pe partea cealaltă. O să ne întoarcem să cercetăm, c... Mâine bună... dacă o să ne putem scula devreme.

Călăreții se întoarseră și coborîră spre Pechacho. Cu puțin înainte de a ajunge la coliba lui Watt Hardy, cei cinci cowboy se despărțiră de Pistol Peter și oamenii se îndreptară spre ranchurilor lor. In acest timp Vulcan pășea alături de Sonny, dar trecând pe lângă un tufiș de brazi ridică brusc botul și scoase un lătrat.

— Ai simțit ceva? întrebă Peter. Caută Vulcan caută! V... își agită coada și cu botul în pământ, începu să urmărească o pistă invizi-

sibilă care ducea spre păduricea de brazi.

Ajuns acolo, începu să latre sălbatec, aproape urlând.

Pistol Peter descălecă și-l ajunse din urmă. Câinele era ocupat să scormonească pământul cu furie.

— Aprinde o lanternă Tom, zise Peter uriașului, care venise lângă el și să vedem ce a descoperit Vulcan.

Un minut mai târziu, Tom sosea cu o lanternă aprinsă, și la lumina acesteia observară că pe locul unde se afla Vulcan, pământul fusese de curând scormonit.

Peter se aplecă: această groapă de formă rectangulară și foarte lungă probabil că folosise la îngroparea cuiva... Dar a cui? Misterul dispariției lui Watt Hardy nu va fi oare deslegat?

— Repede! zise Peter. Cabana lui Happy nu e departe. Spargeți ușa și veți găsi o sapă, o lopată sau orice alt obiect bun pentru a ne folosi la săpat. Trebuie să știm ce se află în fundul acestei groape!

Hicks încălecă pe un cal și urcă panta în galop în timp ce Peter și Tom cercetau groapa. Omul care o săpase voise, fără de discuție, să-și ascundă opera, căci nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă un tur prin această pădurice de brazi, situată departe de drumurile bătătorite.

În scurt timp, Hicks se întoarse nu cu una, ci cu trei sape. Cei trei oameni se puseră pe lucru... și nu dură mult de săpat, căci asasinul probabil că era grăbit în seara când dăduse lovitura.

— Apropie lanterna, zise Peter lui Hicks.

Omul care zăcea în fundul groapei cu o pată

mare de sânge pe coasta stângă, avea un obraz viril, caracterizat de trăsături aspre, o bărbie puternică și nasul ca al unui uliu!

— Watt Hardy! exclamă Hicks. Pe cuvântul meu, el e bietul băiat!... Era un om cumsecade, care nu merita această soartă.

Tom nu zicea însă nimic ,urmărind atent pe Pistol Peter, care apropiase lanterna de părul asasinului. Părul era negru, foarte des și mare. Pistol Peter lumină apoi cu atenție obrazul mortului: o cicatrice se vedea pe partea dreaptă a gurii...

— Nu, nu este Watt Hardy, zise șeriful din Buzzard Gap... Aveam dreptate când am susținut că acești bandiți vor sfârși prin a se extermina între ei, ca o haită de lupi.

Ridicându-și privirea spre cei doi, Pistol Peter continuă:

— Cornul acesta este al lui Treve Buller. Deținutul Nr. 211, și-a găsit în fine pedeapsa pe care o merita pentru crimele săvârsite!

CAPITOLUL XV

DEASUPRA PRAPASTIEI

Cei trei oameni rămaseră tăcuți un moment, apoi Tom se agită, simțindu-se oarecum rău.

— Părerea mea, e că ar trebui să-l acoperim... cred că zace aici de vreo trei, patru zile.

— Si eu cred acelaș lucru, zise Peter gânditor. Mă întreb numai dacă Buller era adevăratul șef al bandei?... Știm că a condus evadarea din penitenciar, dar rămâne de văzut dacă nu a fost ajutat de cineva din afară... cineva

care l'a făcut după aceia locotenentul său? Am face bine să vedem dacă nu are ceva hârtii interesante prin buzunare.

Buzunarele mortului conțineau diferite obiecte fără valoare, apoi o legătură de chei la care Pistol Peter se aștepta. Apoi mai găsi o foaie de hârtie pe care o desfășură cu băgare de seamă, pe genunchiul său.

— Extraordinar! exclamă el. Iată permisul pe care Happy Gladd i l'a dat lui Watt Hardy.

— Ceeace înseamnă, adăugă Hicks, că Buller l'a ucis totuși pe Hardy pentru a pune mâna pe această hârtie...

Peter clătină din cap:

— Tot ce se poate... Dar să sperăm că Hardy o fi scăpat într'un fel sau într'altul. Oricum, găsirea acestui act nu constituie proba definitivă a morții sale și nu ar fi nici o minune să-l revedem apărând viu și nevătămat.

Șeriful era sigur în prezent că omul întâlnit acum câteva zile de Farr, șeriful din Gila, nu era Hardy, ci Treve Buller în persoană... Banditul probabil că auzise de permisul vânătorului și reușise să și-l însușească pentru a se servi de el în caz de nevoie.

Dar se vede că această faptă nu-i adusese noroc. Șeriful Farr îl întâlnise pe bandit patru sau cinci zile mai înainte și Buller probabil că fusese ucis imediat după aceia.

— Mă întreb cine l'o fi omorât? întrebă Tom Piticul.

— Nu ne va fi prea ușor să descoperim adevărul. Probabil că vreunul din membrii bandei l'a dat gata. Acest soiu de oameni sfârșesc prin a se trăda unii pe alții. In orice caz, nu Hardy a

săvârşit această ispravă şi iată dece:

„Hardy era înarmat cu o puşcă de vânătoare cu două ţevi. Ori rana aceasta a fost făcută tot de o puşcă de vânătoare, care-ţi permite să dobori un om, rămânând în afara bătăii revolverului său... Totuşi, când se va descoperi asasinul, pariez că vom afla că Buller a încercat să trădeze pe cineva... probabil pe şeful bandei.

— Dar dece au îngropat corpul? întrebă Hicks.

— Nu uitaţi că mulţumită lui Buller, aceşti bandiţi şi-au recăpătat libertatea şi probabil că avea o influenţă mare asupra lor. Acela care l'a ucis s'o fi temut de represalii din partea celorlalţi evadaţi, aşa că a ascuns corpul atât de bine, încât niciodată nu l'am fi descoperit fără ajutorul lui Vulcan.

Şeriful se aplecă ca să mângâe capul câinelui, care dădu din coadă, ca să-i arate că este sensibil acestui compliment.

— Bine... atunci îl îngropăm la loc? insistă Hicks.

Peter ezită. După lege, medicul legist trebuia să constate în mod oficial decesul oricărei persoane, decedată de o moarte violentă în comitatul în care avea delegaţie. Dar nu era deloc dispus să ducă corpul în Pechacho, căci ar fi dat de vorbit.

Nu era oare mai bine, chiar pentru lege să lase corpul în groapa făcută de asasin? După toate probabilităţile, nici unul dintre bandiţi n'avea de unde să ştie cine dădu:e lovitura. Atunci dece să furnizeze duşmanului o infomaţie atât de importantă.

Pistol Peter se hotărâ în fine.

— O să-l lăsăm aici. Şi sunt mulţumit că nu a fost nimeni cu noi în acest moment. Ar fi fost greu să împiedicăm pe alţi să păstreze un as... secret.

Se aplecă şi apucă o sapă.

— La lucru băeţi... Şi până la noi ordine, nici un cuvânt despre ce am văzut, absolut nimănui. Sunt sigur că nu veţi vorbi, şi cât priveşte pe Vulcan... nu a învăţat încă să vorbească.

Cei trei oameni din Buzzard Gapp se grăbiră să astupe groapa.

Soarele nu răsărise bine, a doua zi dimineaţă, când Pistol Peter şi ajutoarele lui, după o gustare substanţială, plecară din nou pe munte.

Fuseseră nevoiţi să lase pe Vulcan la Pechacho, Deşi un câine remarcabil, nu se putea cere să treacă singur peste o prăpastie.

Pe la prânz, cei trei prieteni, mâncară din nou la umbra unei imense stânci de culoare roşcată, la picioarele căreia fierbea un isvor feruginos. La orele două, cei trei poliţişti sosiră la marginea prăpastiei pe care Peter şi-o propusese să o traverseze în ajun, ca titlu de experienţă.

Dar încercarea se dovedi a fi foarte grea: Pe locul unde se aflau, ar fi putut să-şi prindă lasso-ul de ieşitura stâncoasă, dar nu vedeau nici o modalitate prin care să-şi fixeze lasso-ul de partea cealaltă. Ramurile celor doi cedrii erau prea subţire şi era imposibil, dela o distanţă atât de mare să reuşească să-l treacă după trunchiul vreunuia dintre copaci.

După vreo douăzeci de minute de cercetări, Peter reuşi să descopere un loc de unde reuşita tentativei devenea posibilă: de partea cealaltă, se înălţa un con de stâncă, având aproape înălţimea unui om. Peter ştia că acest con era foarte solid şi că peste el trecuseră intemperiile a zeci de ani şi că va mai rezista secole întregi.

Lângă Peter se afla o stâncă lustruită, de o formă aproape sferică, de baza căreia se putea înoda o frânghie. Satisfăcut, şeriful desfăşură lasso-ul, îl învârti deasupra lui, şi îl svârli peste prăpastie. Laţul căzu exact peste conul de piatră şi Peter nu avu decât să tragă pentru a-l fixa mai bine. Apoi, fixă extremitatea cealaltă a lassoului în jurul stâncei sferice, încât puntea aeriană deveni rigidă, ca şi cablul unui echilibrist.

— Părerea mea e că ar fi mai bine să încerc eu primul, opină Doctorul. Dacă frânghia se va slăbi sub povara unui corp uşor ca al meu, vom şti că nu este nimic de făcut nici pentru tine şi nici pentru Tom.

Peter încercă tăria frânghiei, agăţându-se de ea la marginea prăpastiei, cu picioarele în vid.

— Nu, zise Peter, voi trece primul. Sunt sigur că frânghia ne-ar putea susţine chiar pe amândoi, dar vreau să încerc dacă-i atât de solidă încât să-l susţină şi pe Tom.

Zicând acestea, şeriful se suspendă, de frânghie şi începu să înainteze în mâini deasupra prăpastiei. Imediat, îşi dădu seama că puntea improvizată era capabilă să susţină greutatea lui Tom Piticul şi chiar mai mult. Aruncă o privire spre ajutoarele sale, care-l urmăreau cu cea mai mare atenţie.

— E în regulă, băieți, strigă el. E destul de rigidă pentru a-l susține și pe Sonny, numai dacă ar putea păși pe ea!

Intr'adevăr, lasso-ul lui nu era gros, dar foarte solid, făcut din cânepă rezistentă, împletită cu grijă.

Ajungând la jumătatea drumului, simți cum frânghia începe să s'ăbească. Privi sub el, dar nu se lăsă impresionat și începu să înainteze spre cealaltă margine.

Pan!

O împușcătură spintecă tăcerea muntelui. De mirare, Peter era să dea drumul frânghiei! Dar își reveni repede. Se trăgea asupra lui? El nu auzise totuși șueratul glontelui și, pentru moment, era asurzit de urletele lui Hicks și Tom Pitt-ul. Se întoarse spre ei și constată că se aruncaseră la pământ în spatele stâncei rotunde, cu revolverele în mână, și că Tom fusese acela care trăsese, deoarece ceava Coltului său mai fumega încă. Cei doi oameni trăgeau ca niște nebuni, lăsând impresia că-l vizau pe Peter drept țintă!...

Seriful din Buzzard Gapp întoarse capul, spre marginea opusă și înțelese atunci de ce credincioasele sale ajutoare își goleau revolverele cu atâta furie: un om se afla ascuns, atât cât putea, în spatele conului de stâncă, și numai pălăria de fetru, cu boruri largi se zărea. Un obiect metalic străluci: o lamă de cuțit!

Omul care se ținea ascuns în spatele acelei stânci, era fără îndoială ocupat să taie nodul frânghiei!

Frânghia slăbi din nou... Peter înțelese că una din fibrele frânghiei fusese tăiată!

CAPITOLUL XVI

„211"...

Tirul furios al celor doi oameni reuși să stingherească pe bandit, care, prost apărat de stânca în formă de ac, alergă să se refugieze după o stâncă mai mare. Dar din periculoasa lui poziție, între cer și pământ, șeriful vedea un lucru pe care prietenii lui nu-l puteau vedea... un om care, fugind pe un defileu îngust, sosea alergând în ajutorul tovarășului său. Acest om avea o carabină cu care putea să-l doboare pe Peter și pe cei doi prieteni de la distanță!

Peter își încleștă pumnul stâng pe frânghie și cu mâna dreaptă apucă mânerul Coltului său. Omul cu carabina nu se preocupa momentan de șerif, gândindu-se că acesta avea destul de furcă în poziția în care se afla de a se menține deasupra prăpastiei. Ducându-și carabina la umăr, ochi și trase spre ajutoarele sale. Deabia atunci trase Peter.

Banditul scăpă carabina și se prăbuși. In secunda următoare, partenerul său gesticulând țâșni de după stâncă, cu gândul ca să pună mâna pe carabină. Dar nu avu timp căci căzu fulgerat, atins de Tom sau Hicks, sau poate de amândoi dintr'odată.

Peter își continuă drumul cu precauție evitând orice sdruncinătură... căci se temea să nu vadă frânghia cedând dintr'o clipă într'alta... Când puse picioarele pe pământ tare, îi trebuiră mai multe secunde până să-și dezamorțească degetele înțepenite și alerga cu

revolverul în mână spre cei doi bandiți și le luă armele. Omul cu carabina încetase de a mai respira. Cât privește pe celălalt, cu toate că era grav rănit — avea un glonte în coapsa stângă și altul în ceafă — nu-și pierduse cunoștința.

Peter se întoarse la marginea prăpăstiei și strigă:

— Amândoi sunt în mâna noastră! Aruncă-ți lassoul tău, Tom. Voi avea grijă ca să nu-l mai taie nimeni, de data aceasta.

Tom Butler nu se putea socoti tot atât de abil și agil ca Pistol Peter la aruncatul lasso-ului și nici nu încercă să prindă din sbor vârful stâncii. La a patra aruncătură, șeriful din Silverbell reuși să prindă frânghia din sbor și o fixă solid. Tom Piticul înodă celalt capăt de stânca sferică și Hick traversă primul prăpastia fără de incidente.

Șeriful era cam nervos când Tom Butler porni deasemeni în cursa lui peste prăpastie. Avea oarecare grijă dar se liniști repede, constatând că frânghia nu cedează. Punând piciorul pe pământ, uriașul polițist zâmbi către șeful său.

— Mai adineauri, am crezut că ți-a sunat ultima clipă, Peter!

Șeriful din Buzzard surâse și arătă ajutorilor săi nodul lasso-ului, care înconjura încă stânca: una dintre fibre fusese complet tăiată și dacă banditul n'ar fi fost deranjat în lucrul său de Tom și Doctorul, Peter s'ar fi strivit, fără discuție, de fundul prăpastiei!

— Am scăpat cu bine dintr'un greu impas, conchise șeriful. Acum, să vedem dacă ban-

ditul rănit va consimţi să ne facă unele confidenţe...

Rănitul nu făcu multe dificultăţi, dar nu consimţi să dea decât informaţii fără importanţă. Cu nici un preţ nu voi să indice locul unde se afla ascunzătoarea. Pe dealtă parte, nu era un asasin de profesie cu restul membrilor bandei lui Treve Buller. Fusese trimis penitenciarului Sud-Vestului pentru simple furturi; era, deci, mai puţin călit în rele decât restul bandei.

— Ştiu că sunt pierdut, zicea el, dar torturaţi-mă dacă vreţi, nu îmi voi trăda tovarăşii. De altfel, nu veţi găsi niciodată ascunzătoarea lor!

— Ba da, o vom găsi, zise Pistol Peter, căci am început să aflăm multe lucruri. Nu aţi mai rămas decât vreo zece oameni, nu-i aşa?

Omul îl privi uimit:

— De unde ştii?

Peter nu răspunse. Dar făcu repede un calcul mintal: douăzeci de bandiţi evadaseră din închisoare. Trei fusese capturaţi de Peter şi Tom în regiunea Trinchera. Doi fuseseră ucişi de escorta curierului minei Kelpie. Apoi venise rândul lui Slater care căzuse sub gloanţele alor săi şi corpul lui fusese găsit lângă moşia lui Harris Field; doi bandiţi ucişi pe munte, Buller, şi omul cu carabina... Zece în total.

— Ce mai ştiţi încă în afară de aceasta?, zise rănitul cu un interes pe care nu încerca să-l ascundă.

Peter riscă să declare:

— Mai știm între altele că Buller nu a fost niciodată adevăratul vostru șef.

Șiretlicul lui prinse:

— Serios, credeam că nu ați știut lucrul acesta!... In ori ce caz, noi îl vedeam pe Marele Patron, dar numai Buller știa cine este. El o știe dar nu îndrăznește să ni-o spue.

Șeriful aruncă o privire asupra banditului. Așa dar oamenii lui Buller nu știau de moartea deținutului Nr. 211... Și cu cât se gândea mai mult, cu atât Peter era convins că asasinul era adevăratul șef al bandei.

Buller avea o personalitate aspră și agresivă. Mai devreme sau mai târziu, caracterul său l'o fi împins să ia el conducerea bandei și se ciocnise cu adevăratul șef, care putea suprima orice rivalitate îl omorâse și îl îngropase în secret. Dar care va fi atitudinea banditilor când vor afla moartea lui Treve Buller?

Peter se hotărî să-l întrebe pe rănit asupra acestui subiect:

— E exact. Marele Patron l'a trimis pe Buller să dea o lovitură, încă de acum patru nopți, și nu s'a întors încă. Dar nu o să mă faci să cred că l-ai prins pe Buller... e prea șmecher pentru tine, și pe urmă decât să se întoarcă în închisoare, ar prefera să moară!

Peter zâmbi... Prizonierul n'avea de unde să știe că aproape ghicise adevărul!

Banditul dealtfel începu să slăbească, cu toate că Peter îi bandajase cele două răni

cu ce avuse la îndemână. Interogatorul încetă deoarece șeriful își dădea seama că pe de-o parte omul nu-și va vinde tovarășii, iar pe de altă parte, habar nu avea cine este Marele Patron.

Se auziră zgomote de copite și, o clipă mai târziu, o patrulă se alătură micului grup. Crescătorii și oamenii lor își neglijau treburile curente pentru a veni în ajutorul Legii.

Peter recunoscu pe Harris Field, Dan Wilkinson, Thorpe Crandall, Walt Force și Seth Barry, toți fermieri precum și pe Whitey Cass și Pat Irwin, ajutori de șerifi ai ținutului Alhaja. Mai mulți cow-boy îi însoțeau.

Toți se arătară încântați când aflară că banda se micșorase cu încă doi membri. Și ei goneau prin munte de cu noaptea în cap dar fuseseră mai puțin norocoși decât șeriful din Buzzard Gapp.

— Vă întoarceți în oraș? reluă Peter. In cazul acesta, faceți-mi un serviciu și luați-l pe acest rănit și pe tovarășul său și arătați-i pe amândoi, doctorului Jardine... Caii noștri sunt de partea cealaltă a prăpastiei... după cum vedeți, am traversat-o cu ajutorul frânghiei.

Pat Irwin și Whitey Cass se însărcinară să ducă banditii în oraș. Ceilalți se hotărâră să-și continue cercetările până la căderea nopții.

Walt Force care privea în nemișcare de vreo câteva minute, întinse deodată degetul:

— Priviți, într'acolo... ce să însemneze oare aceasta?

In plin cer, destul de departe de acolo, trei vulturi se învârteau încet deasupra „unui lucru", cum fac deobicei când pândesc o pradă. Deodată, unul se repezi spre pământ ca o săgeată și dispăru.

— O să mă duc să văd ce este, se oferi Peter, împreună cu oamenii mei. Voi continuați-vă drumul. Oricum, caii noștri sunt de partea cealaltă a prăpastiei și ai voștri nu pot trece, nu-i așa? Prin urmare, continuați-vă cercetările în partea asta.

Drumurile din Munții Alhaja erau atât de întortochiate și de accidentate încât se făcuse aproape noapte, când Peter și prietenii lui, pătrunseră într'o văgăună. Urmă un fâlfâit de aripi și mai mulți vulturi își luară zborul din tufișuri.

Cei trei oameni descălecară și înaintară spre centrul văgăunei... Un corp era întins în tufișuri; corpul unui om în floarea vârstei. Părul lui era scurt și nepieptănat. Pe fruntea acestuia era însemnat cu roșu, cifra fatidică: 211.

Pistol Peter scoase din buzunar un afiș pe care erau mai multe fotografii și-l cercetă cu atenție. Apoi compară una din fotografii cu obrazul mortului:

— Vor sfârși prin a se extermina între ei, murmură el. Acesta e Dave Farris... alt evadat din Penintenciar!

Scoase un creion, făcu o cruce pe foaie și trecu și data...

— E ceva curios în toată această afacere: acest om are pe frunte semnul lui Treve

Buller... Pecetea Diavolului, nu-i aşa?... Ei bine, e imposibil ca crima aceasta să fi fost săvârşită de Treve Buller. Căci acest om nu-i mort decât de o zi, iar Buller e îngropat de cel puţin trei zile!

— Ai dreptate, Pistol Peter, exclamă Hicks. Crima a fost săvârşită de cineva care vrea să arunce vina asupra lui Buller... dar cine?

CAPITOLUL XVII

OMUL CU CUVERTURA

In întunerecul care devenea tot mai adânc, cei trei oameni înaintau pe drumul întortochiat care ducea la Pechacho. Corpul lui Dave Farris, învelit într'o pătură, fusese plasat în spatele şeii lui Hicks.

Hicks nu putea să rămână tăcut. Il mânca limba nu alta. Luându-şi curajul în dinţi, el se adresă şerifului lui:

— Peter, aş fi de părere, dacă vrei să facem tineretul să nu mai calce pe alături să forţăm câtiva srapani să ne însoţească în cursele noastre. Dacă ar vedea ceeace vedem noi, te asigur că nu le-ar mai arde să ne îndepărteze din drumul legii.

Cu mâna arătă cadavrul banditului din spatele său şi continuă:

— Asemenea spectacole le-ar servi de lecţii pilduitoare. Si Farris voia să-şi procure bani fără să se ostenească muncind; şi iată ce a primit în schimb!

— S'ar putea să reţină lecţia, murmură Peter, sau tot atât de bine să nu-i dea nici o im-

portanță: Căci actualul tineret nu înțelege să profite de experiența altora. S'ar zice că toți se căznesc să învețe cam la ce distanță se pot apropia de un catâr fără să riște de a primi o sdravănă copită.

După această teorie, Pistol Peter scoase din buzunar un baton de chewing-gum, pe care începu să-l mestece repede, semn al unei profunde meditații... Incepea să vadă limpede în toată această misterioasă afacere criminală...

Crimele atât de cinic comise de deținutul Nr. 211 — sau mai bine zis atribuite lui Treve Buller — luau o nouă semnificație. Atâta vreme cât banditul fusese în viață, aceste crime puteau oricând să-i fie puse în sarcină. Dar acum, Pistol Peter se gândea că Buller poate nu depusese pecetea diabolică pe corpurile victimelor.

Nu putuse însemna pe Dave Farris, deoarece murise înaintea lui. Deci celălalt săvârșise această fărădelege și poate era răspunzător și de celelalte omoruri... Celălalt, acela care avea tot interesul ca Treve Buller să treacă drept adevăratul șef al bandei, deși de fapt nu era decât locotenentul lui.

Probabil că Tom fusese străfulgerat de aceiaș ideie căci se apropiă de șeful său și începu agale:

— Acum când Treve Buller a dat ortul popii, cine conduce oare banda?

Pistol Peter nu răspunse imediat. Avea încredere deplină în cinstea ajutoarelor sale, dar știa că și cel mai fidel prieten, poate lăsa să-i scape un secret. Crezu de cuviință să păstreze pentru el adevărata convingere.

— Mă întreb, continuă Tom Butler pe unde o fi Watt Hardy ascuns?

— Şi eu m'am întrebat acelaş lucru, reluă Peter, şi aş fi mulţumit să-l găsesc... E un bun vânător şi ne-ar fi de mare folos în momentul de faţă, căci se spune că aceşti munţi nu au secrete pentru el şi că se simte aci ca un peşte în apă.

— Inţeleg, zise Tom. Dar aş vrea să ştiu dacă îl crezi într'adevăr cinstit?

— Hm... La prima vedere, ar părea cinstit, dar nu-i exclus să mă înşel.

— Ei bine, dacă vrei să ştii părerea mea, am impresia că într'adevăr te-ai înşelat asupra lui!

— Dece?

— Păi să vezi! îl găsim pe Treve Buller ucis de un foc de puşcă — nu de revolver — şi îngropat în secret. E foarte posibil ca Treve Buller să fi fost ucis de Watt Hardy, nu-i aşa?

— E posibil, dar nu avem nici o probă

— Dar să presupunem că s'a întâmplat aşa. Şi să presupunem că Hardy care nu e bogat, s'a gândit să-şi procure banii profitând de asemănarea lui cu Buller?

— Vrei să spui că Hardy ar încerca să se dea drept Buller în ochii banditilor.

— Exact. Banii au transformat pe mulţi oameni cinstiţi!

Şeriful din Buzzard Gapp clătină din cap:

— M'ar mira mult, Tom... Hardy ar fi putut să-şi aleagă de mult în viaţă o altă poziţie: nu era nici bogat dar nici sărac. Şi pe treapta socială, cel mai bun loc, este cel de la mijloc, crede-mă. Hardy se considera

satisfăcut cu ceeace avea și, in ciuda asemănărei, banditii nu l'ar fi confundat nici odată cu Buller. Vânătorul are părul șaten, în vreme ce al banditului era negru.

— Glume, părul, se poate vopsi...

— Intr'adevăr, dar persist să cred că Hardy este un om cinstit. Sau a fost ucis, sau este prizonier pe undeva, sau se ascunde pentru cauze personale... Cel puțin, aceasta e părerea mea.

Șeriful se întoarse în șea și contemplă massa haotică a Munților Alhaja, care semăna în liniștea nopții cu o fortăreață inexpugnabilă.

Happy Gladd el însuși, născut și crescut în umbra munților, admisese că putea să se rătăcească ca un simplu turist. Pentru a găsi ascunzătoarea banditilor trebuia o șansă extraordinară.

Peter ridică ochii spre cerul acoperit cu stele strălucitoare. Avea destulă experiență a vieții în aer liber pentru a cunoaște anume că a doua zi va fi atât de cald, încât soarele va risipi lambourile de ceață care se târau prin unghiurile cele mai ridicate ale munților.

„Incă o zi care va fi bine întrebuințată, își promise șeriful din Buzzard Gapp, care nu înțelegea să se odihnească decât după ce-și va fi dus misiunea la sfârșit.

Era sigur, de data aceasta, că ascunzătoarea se afla de cealaltă parte a faimosului canion, căci cei doi banditi se aflau de pază când Peter încercase să-l traverseze. Probabil că mai existau și alte prăpăstii; dar cu puțină perseverență, Peter avea convingerea că

va reuşi să descopere ascunzătoarea. Nu uitase promisiunea pe care şi-o făcuse de a restabili rânduiala şi liniştea în acea regiune, răzbunându-şi tot odată prietenul, pe şeriful Fred Bennett, care ani dearandul, se dovedise unul dintre cei mai înţelepţi şefi de poliţie.

Intrând în Pechacho, gândurile lui Pistol Peter sburară spre banditul rănit pe care-l încredinţase şerifilor Cass şi Irwin şi-şi zise că, poate de data aceasta, va fi mai norocos, şi va reuşi să-i tragă de limbă.

Se duse drept spre închisoare, dar o jumătate de oră de interogatoriu nu-i aduse nici un rezultat. Banditul nu înţelegea să-şi trădeze complicii, chiar dacă i se oferea libertatea în schimb. Infine, şeriful renunţă. Părăsi închisoarea şi se îndreptă pe jos spre biroul lui Happy Gladd, când se ciocni de un om care, cu o pătură înfăşurată pe umăr, trecea tocmai după colţul unei case.

Peter făcu un pas înapoi şi holbă ochii uimit!

Omul cu pătura, era Watt Hardy!

CAPITOLUL XVIII

PE DRUMURI ASCUNSE

Şeriful se uită la omul cu nas de vultur cu o atenţie deosebită, şi apoi îl întrebă:

— Unde ai fost până acum, Hardy?

Cel întrebat zâmbi jenat. Dar nimic din atitudinea lui nu arătă că se simte vinovat întru câtva.

 — Salutare, şerife! zise el. Pe unde am fost?...

Ei bine, povestea mea, este foarte lungă. Dar a fi arestat într'o singură zi de două ori de către poliție și peste alte douăzeci și patru de ore de bandiți, reprezintă fără îndoială o existență deadreptul frământată, nu-i așa?

— Te-am întrebat unde te-ai ascuns, replică sec Pistol Peter, și dece te-ai ascuns?,

— O să-ți răspund, șerife, dacă mă lași să-mi trag sufletul. Sunt foarte obosit...

Suspină din adânc. Peter constată că pe chipul lui erau adânc încrustate urmele unei certe oboseli.

— Prefer să-ți povestesc mai întâiu de ce mă ascundeam. Nu sunt un erou, ți-am mai spus-o. Ceeace-mi place este o viață simplă și pașnică, fără lovituri de revolver și nici scandaluri.

Vânătorul aruncă de pe el cuvertura, în vreme ce Pistol Peter studia atent până și cea mai eninsemnată expresie a chipului său.

— In noaptea în care m'ai arestat, șerife, am crezut că ești nebun luându-mă drept un altul. Dar când am văzut individul în cauză, am înțeles... Parcă am avut impresia că mă privesc într'o oglindă...

— L'ai întâlnit pe Buller?

— Da... sau mai bine zis el m'a căutat... Eram prin împrejurimile orașului Galtville; mă duceam spre coliba mea când deodată Buller se năpusti asupra mea, băgându-mi revolverul sub nas.

— Când s'a petrecut afacerea asta, Hardy?

— Chiar în seara când îndrăcitul d-tale colaborator m'a făcut prizonier. Buller pobabil că auzise vorbindu-se de mine, de asemănarea dintre noi doi ca și de permisul pe care Gladd mi-l dă-

duse, căci prima lui vorbă fu: „Hai, scoate repede, hârtia ce ți s'a dat.

Pistol Peter era sigur că Hardy nu mințea. Nu găsise oare permisul asupra cadavrului din păduricea de pini?

— Tu l'ai ucis pe Buller, Hardy? întrebă el.

— Nu. Dar aș vrea! Am o poftă nebună să-i fac de hac acestui sinistru răufăcător.

— E prea târziu. Buller e mort... a fost ucis. Am găsit permisul de liberă circulație asupra lui și mi-am închipuit că lucrurile s'au întâmplat așa cum mi le-ai descris tu. Dar cum se face că nu te-a ucis?

— Pe cuvântul meu, o adevărată șansă... Pot spune că atunci când am văzut țeava revolverului îndreptată asupra mea, m'am simțit pierdut și nu am mai dat un ban pe viața mea. Simțeam mirosul prafului de pușcă în mine.

Vâăntorul gesicula tteatralicește pentru a face și mai evidentă emoția prin care trecuse. El continuă:

— Se vede că Buller era bine dispus. Mi-a spus că pentru că îi seamăn atâta, mă va cruța pentru a se folosi de mine într'o viitoare lovitură plănuită de el.

— Și te-a dus până în ascunzătoarea lui? îl întrebă nerăbdător Peter.

Dacă Hardy cunoștea ascunzătoarea bandiților, afacerea era ca și rezolvată.

Dar fu deziluzionat de răspunsul vânătorului.

— Nu, și a fost mai bine pentru mine, căci bănuesc că nu m'ar fi lăsat să părăsesc ascunzătoarea în viață... S'a mulțumit să-mi ia pușca și mi-a ordonat să mă duc la cabana unui tăetor de lemne din munte. Mi-a spus că îmi oferea o

şansă de scăpare şi că dacă voi încerca să-l trădez, mă va jupui de viu.

— Şi l'ai ascultat? întrebă Peter. Te-ai ascuns, în loc să vii să ne dai o mână de ajutor ca să ajutăm Legea să triumfe?...

Hardy zâmbi stingherit şi adăogă:

— Aşteaptă ca să termin, şerife, şi pe urmă să mă judeci. Acest Buller era un tip viclean, cum nu există prea mulţi şi mă mir de unde ştia atâtea lucruri; m'a ameninţat că-mi va răpi unica mea fiică. Cum dracu a aflat nu ştiu? Aşa că nu poţi ştie ce simte un tată în astfel de situaţii. Fiica mea are douăzeci de ani şi locuieşte la frate-meu, care are un ranch aproape de Loyola, din ziua când am avut negorocul să-mi pierd soţia.

Pistol Peter voi să spună ceva, dar vânătorul ridică mâna lui noduroasă:

— O clipă, şerife! Eşti un om tânăr. N'ai fost nici o dată căsătorit şi nici nu şti ce înseamnă să fii tată şi nici ce simte un părinte într'o asemenea situaţie. Legal sau nelegal, am vrut să-mi apăr fata; m'am gândit la ea mai înainte de orice!

Vânătorul vorbea cu gravitate şi Peter simţi prea bine că el pro[illegible] cum îl sfătuise conştiinţa-i şi că dacă ar fi fost posibil Hardy n'ar fi ezitat să se pună în serviciul Legii.

— Vezi, şerife, eu nu sunt o fire de luptător. Totdeauna am trăit în tihnă şi pace, în aer liber, împreună cu animalele. Şi în multe ocazii, am găsit că animalele sunt mai puţin periculoase decât foarte mulţi indivizi care se socot omenoşi! Nu voiam să pun în pericol viaţa fetei mele şi deaceia m'am supus ordinelor lui Buller.

— Dar ți-ai schimbat părerea... din moment ce ești aci? replică Pistol Peter.

— Intr'adevăr. Acolo sus, în coliba tăietorului de lemne, fiind de unul singur, m'am gândit foarte serios... Nu prea eram mândru de mine și am ajuns cu gândurile până acolo încât m'am întrebat dacă nu există vreun mijloc să scap din această încurcătură, să mă eliberez de influența lui Treve Buljer.

— Bineînțeles că nu știai că fusese ucis?

— Nu... Nici n'aveam de unde, fiind complet izolat în munți. Tot gândindu-mă, mi-am zis că nu sunt un bărbat dacă continuam să nu reacționez. Și regretul meu era cu atât mai mare cu cât până atunci fusesem un bărbat, e drept, liniștit și cumsecade, dar totuși capabil să se apere în orice situație.

Hardy întinse mâna spre munții Ajhaja, care se pierdeau în întuneric și reluă:

— Cunoșteam o cale pe unde puteam părăsi munții, fără să risc să mă întâlnesc cu Buller și tovarășii lui... Atunci, am plecat! Sosind la vale, am luat trenul pentru Loyo'a și fratele meu mi-a împrumutat bani deajuns ca să-mi duc fata în Tucson. M'am gândit că acolo, într'un oraș mare și populat, va fi mai în siguranță!

Lăsând ochii spre pământ, încercatul vânător continuă:

— Și apoi m'am înapoiat cu intenția de a mă pune la dispoziția concetățenilor mei. Iată toată povestea și jur că este adevărată dela un capăt la altul. Poți controla la Loyola dacă tot ce v'am spus este adevărat sau nu!

Ușurat, de parcă i s'ar fi luat o mare povară
 de pe piept, el se propti de un zid și-și permise

chiar luxul unui formidabil căscat, pe care nici nu se gândi să-l înăbuşe cu mâna.

— Sunt frânt de oboseală şi mor de foame, nu alta, zise el în semn de explicaţie.

— N'am dece să mă duc la Loyola, deoarece sunt convins că ne-ai spus adevărul... Acum, du-te de te odihneşte, Hardy.

— Asta-i şi intenţia mea... dar nu înainte de a fi mâncat sdravăn căci stomacul meu este gol... Tocmai mă duceam spre bodega lui Bellamy să văd dacă nu-mi va da ceva pe credit. O bucată de brânză şi o pâine, cred că abia îmi vor ajunge!

— O clipă, Hardy!

Pistol Peter băgă mâna în buzunar şi scoase trei dolari.

— Du-te mai bine la restaurant şi satură-te, comandă două fripturi şi un kilo de vin, apoi fugi şi te odihneşte. Căci mâine pleci cu mine, în zori.

Cum Hardy părea oarecum uimit, Peter continuă:

— Ziceai că cunoşti bine aceşti munţi, tu eşti deci omul care-mi trebue... Tu şi cu mine vom căuta să descoperim, mâine, cuibul de vipere de pe Alhaja!

— Ah! era să uit! Am descoperit într'o prăpastie mai mulţi cai, cari pe cuvântul meu nu pot aparţine decât acestor domni, căci nu erau cai sălbateci.

— Foarte posibil. Acum, ascultă-mă. Nu vorbi nimănui de tot ce mi-ai spus. Nu uita că mâine, la răsăritul soarelui, ne vom întâlni la o milă de Pechacho, pe drumul mun-

telui. Voi lua un cal pentru tine... şi acum şterge-o.

Hardy dispăru în întunerec. Din locul său, Peter văzu un grup de oameni eşind din biroul lui Happy Gladd. Erau Dan Wilkinson, Thorpe Crandall, Harris Field, Walt Force şi mai mulţi crescători cari îşi petrecuseră ziua prin munţi şi acum intenţionau să se ducă pe la casele lor. Intr'adevăr, ei o luară în direcţii diferite, afară de Wilkinson şi Field care mai rămaseră câteva minute într'un bar. Peter aşteptă: cei doi oameni eşiră în curând şi după ce se salutară o luară fiecare într'o direcţie diferită.

Repede Peter, se întoarse în fugă spre închisoare, unde-l lăsase pe Sonny legat în faţa porţii. Se aruncă în şea şi porni în direcţia luată de Harris Field.

Nu se făcuse încă lumină, când a doua zi dimineaţa, şeriful din Silverbell se îndreptă spre locul întâlnirei, unde îl găsi pe Watt Hardy aşteptându-l compleet refăcut de o masă copioasă şi un somn regenerator. Vânătorul era un bun mărşăluitor, dar acceptă cu plăcere să se urce pe calul adus de Pistol Peter.

Când soarele răsări, cei doi oameni se aflau deja pe primele pante ale munţilor.

Hardy, calm şi tăcut, întocmea în minte planul drumului pe care avea de gând să-l străbată, înainte de a-l supune lui Pistol Peter spre aprobare. Işi pusese în bandulieră puşca pe care Peter i-o adusese şi era hotărât s'o întrebuinţeze cu folos, deşi nu-i prea plăceau

armele. Era un om care, totuşi, nu ştia ce-i frica şi acum când fiica lui era în siguranţă, se simţea dispus să înfrunte orice pericol.

Tocmai în faţa prăpastiei pe care Pistol Peter şi ajutoarele sale o trecuseră în ajun, Hardy arătă şerifului un ţarc natural în care îşi lăsară caii. Vânătorul nu ridică nici o obiecţie de a trece prăpastia cu ajutorul lasso-ului pe care Peter îl şi aruncase în jurul pietrei sferice. Pistol Peter trecu primul şi în decursul traversărei lui Hardy supraveghiă împrejurimile. Apoi dădu lasso-ului câteva înclinări şi nodul se desfăcu.

Trei mile mai departe, ei traversară un nou canion, tot la fel ca şi prima dată. În modul acesta, ei îşi scuteau osteneala de a face mari ocoluri. Soarele tocmai era pe asfinţite când Hardy arătă cu mâna o prăpastie cu vegetaţie bogată în care mai mulţi cai — caii bandiţilor — păşteau. Cei doi oameni coborâră în prăpastie şi descoperiră urme de cisme ce duceau spre Nord, dealungul unui adânc defileu, apoi printr'o strâmtă platformă de teren care urca în pantă abruptă, dealungul unui zid stâncos.

Ajunseră deacum la o frumoasă înălţime, când făcând un ocol, nu le lipsi mult să calce peste un enorm şarpe cu clopoţei, care dormea la soare. Furioasă, reptila îşi mişcă capul hidos, în timp ce clopoţeii de pe coadă produseră un sunet straniu.

Pistol Peter ar fi putut să-l doboare cu un glonte. Dar nu era deloc abil să trezească atenţia bandiţilor prin detunătura armei. Se întoarse deci spre a căuta o piatră. Dar Hardy

i-o luă înainte și râzând [illegible] se apropie încet de șarpe și cu un gest prompt ca fulgerul, îl prinse de gât și îl aruncă în prăpastie.

Pistol Peter se cutremură. Watt Hardy se temea de oameni, dar nu-i era frică de fiarele cele mai sălbatece. Putea să se încreadă într'un asemenea om pentru a duce la bun sfârșit misiunea ce-i revenea!

CAPITOLUL XIX

IN ASCUNZATOARE

Două umbre se mișcau în obscuritate cu agilitatea unei pantere târându-se spre prada sa. Lumina lunei nu era suficientă pentru a permite să se distingă cele două siluete, care păreau că vor să profite de întunericul pomilor.

Dar cei doi oameni deveniră mai vizibili când începură să se cațere pe un fel de scară naturală săpată chiar în stâncă. Unul dintre ei ridică capul. Purta o mască, sub care dinții îi străluciră, când murmură rapid ceva la urechea însoțitorului său.

Păreau a fi luat toate precauțiile pentru a nu face nici un sgomot, dar totuși unuia dintre ei îi alunecă piciorul deodată și câteva pietre se rostogoliră zgomotos dealungul pantei.

Imediat, o altă umbră care se afla mai sus cu câțiva metri, după un masiv de frunze, făcu câțiva pași înainte pentru a-și da seama de ce se petrece.

— Cine-i acolo? întrebă el, ducând mâna la revolver.

Cu doi oameni ajunseră în vârful scărei și se destinseră, continuând să rămână cu spatele spre lună. Amândoi erau înalți și solizi, dar omul mascat părea mai impozant, mai autoritar.

Omul de pază, își băga revolverul la loc în toc, când zări la lumina palidă a lunei cu cine are de aface. Dintr'o privire recunoscu cine sunt cei doi oaspeți.

— Ah, d-ta erai, stăpâne, zise el omului mascat. Nu te așteptam să vii decât pe la miezul nopții.

Apoi se adresă celuilalt:

— Tu ești, Buller? Unde dracu ai fost până azi? Am început să credem că...

Banditul mascat ridică mâna, cu autoritate:

— Ssst! Tăcere! zise el în șoaptă!... Toată lumea e aici?

— Joacă cărți. Eu sunt de gardă...

— Intră înăuntru!... ordonă șeful.

Paznicul se supuse, se întoarse pe călcâie împinse perdeaua de frunze, și scoțând o cheie din buzunar deschise ușa de oțel, și dând respectuos la o parte perdeaua, făcu loc mascatului. Dar acesta îi făcu semn să treacă înainte. Omul mascat lăsă apoi și pe tovarășul său să treacă, intră la rândul său, împinse poarta după el și întoarse cheia în broască.

Răufăcătorii care la lumina câtorva lămpi, jucau în cărți își părăsiră brusc locurile și se ridicară atenți. O nouă atmosferă părea că pătrunsese în această cavernă odată cu omul mascat. Unul dintre bandiți se ridică și întinzând brațul spre noii veniți, exclamă:

— Buller!... Unde dracu ai fost până acum?... Aproape ajunseserăm să ne gândim...

— Tăcere! ordonă omul mascat. Toată lumea la locurile lor.

— Dar ce s'a întâmplat, şefule? întrebă banditul m:rat.

Se pregătea, instinctiv să asculte de ordin, când deodată îl apucă o inspiraţie ciudată. Aruncă o privire pătrunzătoare către omul mascat şi urlă.

— Nu este şeful!... Nu are aceiaşi voce!...

Duse mâna la revolver... dar prea târziu, căci deja Pistol Peter, îl ţinea sub ameninţarea revolverului său.

*Celălalt ridică braţele în aer, în timp ce şeriful din Silverbell, debarasându-se de masca sa apucă şi al doilea revolver.

Watt Hardy, ascuns în umbră, înaintă şi-l uşură pe bandit de armele sale. Patru revolvere erau acum îndreptate asupra întregei bande care nu mai era în stare să schiţeze nici măcar o singură mişcare.

Sus mâinile! şi repede! strigă Pistol Pe ter.

Instinctiv, aceştia se supuseră.

...In acelaş moment, uşa se deschide, în spatele şerifului, lăsând drum liber lui Hom Piticul, Hicks, Happy Gladd şi Harris Field. Căci Peter se făcuse numai că închide uşa, învârtind cheia în broască de două ori, odată în sens invers.

Cei patru oameni aveau deja armele în mâini.

— Ei bine, şefule, exclamă vesel Hicks, s'ar zice că afacerea e lichidată!

— Intr'adevăr, doctore, răspunse Pistol Peter, făcând un pas înainte. Tom Piticul aşează-te lângă Hardy. Doctore, ai adus cătuşele şi frâ[illegible]?

— Desigur! şefule! Mai încape discuţie!

— Perfect. Tu, Field, pune-ţi armele la loc şi dezarmează-i pe prizonieri. Ai grijă să-i cauţi şi prin buzunare ca să fim mai siguri. Voi ceilalţi adăogă el adresându-se banditilor uluiţi, dacă faceţi vreo mişcare, v'aţi curăţat. Nu mai aveţi nici o şansă de scăpare... Poţi începe Field!

Tânărul fermier se apucă conştiincios de treabă. Primul bandit avea asupra lui doar un Colt 45, în timp ce la al doilea găsi un adevărat arsenal şi chiar un lung cuţit de vânătoare. In timp ce Field îi pipăia hainele, ceilalţi bandiţi păreau nervoşi şi nu încetau să mârâie. Unul dintre ei, nemaiputându-se stăpâni, dădu drumul unui torent de invective la adresa lui Watt Hardy.

— Nu eşti decât un trădător, Treve Buller!... O canalie, şi un taler cu două feţe! Tu...

Pistol Peter înţelese că împinşi de furie şi desgust, ceilalţi bandiţi care nu fuseseră încă dezarmaţi puteau foarte bine, într'un moment de disperare să se răzbune pe acela pe care-l socoteau drept Buller.

Ca să-i liniştească, Peter zise:

— Acest om nu-i Treve Buller. Scoate-ţi pălăria Hardy...

Vânătorul se descoperi şi toată lumea putu să vadă părul său lung, de culoare castanie, presărat de mai multe fire argintii.

— Acest om, seamănă întâmplător cu fostul vostru şef. Buller de fapt, este mort... a fost ucis de adevăratul vostru conducător, dacă nu mă înşel şi...

Peter se întrerupse, deoarece Field ajungând la ultimul bandit, o flacără sinistră apăru în ochii lui. Fără să se mai ostenească să-l dezarmeze, tânărul fermier îl lovi cu putere în falcă de-l trânti jos.

— Mai încet, Field, îl potoli Peter. Dece îl lovești pe acest om? E inutil...

Field adună și armele acestui bandit și apropiându-se de șerif, zise:

— O știu, dar nu m'am mai putut reține... In locul meu, oricine altul ar fi procedat la fel... Acest individ este vărul meu... acela despre care v'am vorbit, care a făcut de râs numele familiei noastre, dealungul întregei regiuni și din cauza căruia am avut atâtea de suferit încât îmi vine să-l sugrum.

— Justiția se va însărcina de aceasta. Te înțeleg și te asigur că reputația ta nu va fi cu nimic știrbită de azi înainte.

Intorcându-se spre cele două ajutoare, Pistol Peter le zise:

— Băieții, treceți cătușele la toți acești bandiți... Lucrul a mers mai lesne decât mă așteptam...

Ex-pensionarii penitenciarului Sud-Vestului se găseau acum aliniați lângă perete cu cătușe de mâini și cu picioarele legate. Pistol Peter se așeză pe un cufăr, înconjurat de bare metalice.

— Vă datorez câteva explicații, se adresă el lui Harris Field și celor trei șerifi. Există o zicală din bătrâni care spune că-i mai sănătos ca mâna stângă să nu știe niciodată ce face dreapta... Foarte deseori această zicală se confirmă și în cazul acesta...

— Orice s'ar spune, îl întrerupse Harris su-

râzând, ai reuşit strălucit, şerife. Iţi suntem recunoscători că vrei să ne lămureşti unele detalii.

— Chiar acesta mi-era gândul, Field. Când te-am urmărit eri seară şi am avut cu tine o convorbire în afara oraşului, îmi formasem o ideie despre omul care se găsea în dosul acestor fapte. Tu bănueşti, pe cineva?

Field încruntă sprâncenele:

— Nu, n'am absolut nici o bănuială. Nici nu-mi era capul la rezolvarea acestei afaceri, deoarece mă năpădise teama de a fi devenit suspect din cauza criminalului meu văr.

Spunând aceste cuvinte se intoarse spre omul pe care-l mai lovise, şi-l gratifică cu o privire plină de ură.

— Tocmai fiindcă erai oarecum suspect, te-am ales să mă urmezi astăzi de la distanţă, cu ajutoarele mele şi Happy Gladd. Ştiam că eşti un om tare cinstit şi am ţinut să-ţi ofer această satisfacţie.

— Mulţumesc, şerife, răspunse Field, foarte emcţiona. De atcum înainte, voi putea să-mi privesc nevasta drept în ochi, ca şi pe toţi locuitorii din Pechacho.

— Foarte bine! Totodată, vei primi o parte din recompensa oferită de Guvernământ pentru capturarea acestor bandiţi.

— Mulţumesc, şerife, răspunse Field emoţionat... Dar tocmai ai pomenit de omul care a combinat toate acestea. Il cunosc oare?

— Il cunoaştem toţi.

Peter făcu o pauză, apoi declară:

— Acest om, responsabil de toate aceste crime, este un domn pe care toată lumea îl respectă în ţinutul Alhaja!... E Thorpe Crandall!

— Mii de draci! exclamă Hicks. Mai curând aş fi crezut că e Watt Hardy, aci de faţă!

Happy Gladd protestă violent:

— Cred că te înşeli, Peter.

— Nu, nu mă înşel. Am păstrat multă vreme acest secret, dar am avut motivele mele. De când am sosit în Pechacho, am văzut multă lume şi am notat foarte multe lucruri. Nu am avut niciodată încredere în Crandall căci atitudinea lui mi se părea puţin „forţată". Dintr'un început, ajunsesem la concluzia că adevăratul şef al bandei nu putea fi decât un om din afară.

Banditii prizonieri auzind numele lui Crandall, se agitară şi mormăiră inciudaţi.

— Majoritatea timpului vorbea ca un fermier ordinar, continuă Pistol Peter... sau cel puţin încerca. Dar adeseori, i se întâmpla să uite politica folosită şi atunci se putea observa că educaţia lui diferea de a noastră. Evident, veţi spune, că atât nu era deajuns pentru a deveni suspect.

— Reaminteşte-ţi însă că a fost atacat şi că banditii i-au dat foc grajdului! exclamă Gladd.

— De acord, dar el a combinat totul. Ştia că în noaptea aceia mă aflam la Wilkinson. Aşa că a ordonat bandei să vie lângă casa lui şi să dea foc grajdului, să tragă câteva focuri de armă în aer. Pe scurt, să facă cât mai mult sgomot şi apoi să o şteargă.

— Cum de-ai aflat aceasta, Peter? întrebă Happy.

— O simplă deducţie logică. Nu găseşti că era ciudat ca Thorphe Crandall deşi bine înarmat, găsindu-se la adăpost în casa lui, împreună cu oamenii lui să nu doboare totuşi nici unul

dintre hoţi?.., E foarte simplu: le-a spus cum să atace ferma ca să nu fie in linia lui de tir. Şi cum nu vroia să-i urmăresc m'a rugat să-l ajut ca să-i salvez caii. Şi când păru orbit de fum, sunt sigur că se prefăcea, că juca comedie. Tot ceeace voia era să mă impiiedice de a urma banda în munţi.

— Ştiai deci că Crandall era conducătorul bandei?, întrebă Hicks.

— Da. Eram sigur că acest om era printre cei care mă insoţeau în fiecare zi, căci într'adevăr Crandall era singurul dintre toţi care-mi semăna, deoarece descrierea prizonierului nu se potrivea nici lui Field, nici lui Wilkinson sau lui Force.

Peter făcu o pauză mai lungă. Se instală mai comod pe cufăr şi işi întinse lungile lui picioare în faţa lui. Era pentru prima oară că se odihnea, din ziua sosirei lui în regiunea Alhaja.

— Mi-ar trebui nespus de multă vreme, reluă el discuţia, pentru a vă explica detailat cum am ajuns să-l suspectez pe Thorpe Crandall. Vă amintiţi de evadatul rănit e i?

— Acela care a fost adus în oraş de Cass şi Irwin? întrebă Gladd.

— Chiar el... Ei bine, închipuiţi-vă că Thorpe Crandall a insistat să-l conducă personal! Bine înţeles, dacă aş fi acceptat, rănitul n'ar fi ajuns viu în închisoare. Calul lui ar fi alunecat şi banditul ar fi căzut intr'o prăpastie... înfine, fără nici o îndoială că i s'ar fi intâmplat ceva... Şi niciodată nu l'am văzut pe Crandall mai nervos ca după captura acelui evadat... Cred că înţelegeţi cauzele, se temea că va vorbi forţat de noi.

— Şi într'adevăr, n'a vorbit? întrebă micul Hicks.

— Nu şi... da. A refuzat să-mi desvăluie secretul acestei ascunzători, da nu a făcut dificultăţi când a fost vorba de personalitatea adevăratului şef. Bine înţeles, nu-i ştia numele şi nu-l văzuse niciodată fără de mască. Pentru un motiv sau un altul, nu simpatiza deloc pe omul mascat şi nici nu părea a avea încredere în el. De aceia, îmi făcu, fără nici o remuşcare, o descriere cât mai complectă a acestui om, a alurei sale şi a măştii ce purta. El adăogă că şeful bandei, chiar cu masca pe faţă, îmi semăna mult şi că avea aproape aceiaş talie cu mine. Aceste remarce mi-au dat ideia să mă substitui banditului.

Pistol Peter continuă:

— Prizonierul îmi mai spusese ceva foarte interesant: anume că, ultima oară când Marele Patron îi vizitase în ascunzătoare, hainele lui miroseau foarte tare a fum... Inţelegeţi raportul, nu-i aşa?

După aceia, Pistol Peter explică modul cum regăsise pe Hardy şi cum îi dăduse dispoziţii lui Harris Field să-l urmeze dela distanţă, cu cei trei şerifi, în vreme ce vânătorul urma să-l ajute ca să găsească ascunzătoarea. Incheiând, felicită pe cei patru oameni de a fi venit la timp. Manevra fusese, într'adevăr, admirabil executată.

— Il pusesem pe Hardy în curent cu rolul lui, continuă şeriful din Buzzard Gapp. Putea foarte lesne să fi luat drept Treve Buller şi eu mă voi strădui să trec drept Thorpe Crandall. Dar mi-era teamă să nu fiu recunosut din cauza

vocii, din această cauză, sosind în fața paznicului, am vorbit încet, ca şi cum s'ar fi întâmplat ceva nelinişfitor.

El explică apoi dece nu-l arestase încă pe Crandall. Arestarea lui mai putea fi amânată, căci fermierul nu se socotea bănuit. In orice caz, dacă încerca să fugă, telegraful s'ar fi pus în mişcare şi nu ar fi trecut mult până să fie prins.

— Dacă l'aş fi arestat pe Crandall, chestiunea ar fi avut răsunet în toată regiunea. Şi cum sunt sigur că are spioni în oraş, aceştia ar fi venit în grabă aci să prevină restul bandei. Şi aceşti domni, în caz că nu ar fi avut vreme să fugă, ar fi putut susține aci un asediu în toată regula, timp de mai multe săptămâni, ceeace ar fi costat viața la mai mulți cetățeni cumsecade. Iată dece am preferat să acționez astfel.

Peter se ridică şi se apropiă de omul care stătuse de pază în fața uşei şi îl întrebă:

— Parcă mi-ai spus adineaori că Marele Patron trebue să vină aci pe la miezul nopții?

Puşcăriaşul [illegible] din Buzzard Gapp o privire plină de duşmănie. Intr'adevăr simțea o ură de moarte la adresa omului care isbutise să-l păcălească.

— Du-te la dracu! mormăi el. Nu sunt un trădător şi orice mi s'ar face nu voi spune nimic.

Dar vecinul său, un individ aproape tânăr, cu părul roşcat, se mişcă atâta încât sfârşi prin a cădea la pământ.

— Eu aş avea ceva să-ți spun şerifule, declară el, când Tom se apropiă ca să-l ridice.

Ceilalți bandiți începură să urle, tratându-l drept „câine murdar", „trădător" iar unii îi spuseră să-şi

„închidă pliscul", altfel va avea deaface cu ei mai târziu. Dar tânărul roșcat nici nu se mai gândea să-i asculte, sigur fiind că nu mai avea dece să se teamă de ei.

— Nu sunt nici câine și nici trădător, reîncepu el. Până în prezent, nu am trădat pe niciunul dintre noi și nu toți ar putea pretinde acelaș lucru!

Aceste cuvinte erau adresate totodată lui Pistol Peter ca și prizonierilor, care își dădură și mai tare drum furiei, acoperindu-l de injurii și blesteme. Dar roșcovanul nu se turbură mai deloc și continuă calm:

— Cât privește pe personagiul acela care se intitulează Marele Patron, nu simt nici o prietenie deosebită pentru el. El ne-a băgat în hora asta și nu ne-a dat nici cea mai mică ocazie ca să profităm de pe urma părții noastre din pradă.

— Unde se află această pradă? întrebă Pistol Peter.

— Alături, în cealaltă cameră... în spatele acestei uși de fier. Și doar Marele Patron este singura persoană care are cheia încăperei... În fond, ce ne poate garanta că el nu se gândea să păstreze totul pentru el?... Nu am avut niciodată încredere în acest om care ne trata ca niște câini și dacă destăinuirile mele vă pot folosi la ceva, am să vorbesc!

— Și ce-ai să ne spui? întrebă șeriful interesat.

— Iată: Marele Patron ne-a vorbit într'o zi de o ieșire secretă care ar porni de aci, unde ne aflăm. Sunt sigur că intenționa ca, într'o bună zi, când vom fi atacați să se servească de această

legăre A pus dinamită în trecătoarea aceasta și mă întreb dacă nu...

Pistol Peter se întoarse brusc; auzise un fel de trosnet în spatele lui... Cercetă peretele de granit al cavernei.

Un fel de panou se deschise brusc în acest zid și ceva fu aruncat cu violență în mijlocul cavernei, un fel de pachet care lăsă o dâră de fum în urma sa.

Avertismentul tânărului cu părul roșu, venise oare prea târziu?

CAP. XX

ULTIMA LUPTA

Pistol Peter văzuse de prea multe ori dinamită pentru a nu ști cu ce avea deaface: erau cartușe de dinamită legate împreună și dotate fără îndoială cu o capsulă cu fulminant de mercur legate cu un fitil Bickford, foarte scurt.

Din două sărituri, Peter fu lângă pachet și cu călcâiul strivi fitilul aprins, tocmai la timp!

În acelaș moment, panoul se închise cu violență tocmai în clipa în care ajutoarele șerifului din Buzzard Gapp îndreptau revolverele spre gaura întunecoasă. Se auzi prin zid un zgomot de pași care se îndepărtau în grabă.

Deja Peter își regăsise calmul și apucând pușca lui Hardy, încercă să spargă panoul care se afla la vreo cincizeci de cm. deasupra capului său, cu puternice lovituri ale patului armei. Când panoul se închise, el înțelese subit, după zgomotul făcut că era din lemn, camuflat pentru a nu fi ușor

descoperit. La fiecare lovitură, panoul, ceda tot mai mult.

— Daţi-mi o mână de ajutor, băieţi şi pregătiţi-vă să faceţi o scară omenească.

— Bagă de seamă şefule! exclamă Hicks. S'ar putea....

— Repede! îl întrerupse Peter. Tom, vino încoace!

Deja uriaşul său ajutor era lângă Peter. Il ridică ca pe un fulg şi-l urcă pe umerii lui uriaşi. Din trei lovituri cu patul puştei, şeriful termină să spargă panoul, care sbură în bucăţele. Se pregătea să intre când un glonte îi şueră pe la urechi urmat de zgomotul înfundat făcut de detunătură pe coridorul îngust.. Peter aşteptă câteva secunde şi cum celălalt nu mai trăgea se strecură repede în întunecata trecătoare. Nu putea sta în picioare, dar avea destul loc în lărgime pentru a-şi apuca revolverele şi a se lipi când de un perete când de altul, în vreme ce înainta prudent.

Incordat, se aştepta la o nouă împuşcătură. Intr'adevăr, la mai mulţi metri înaintea lui, se zări un fulger roşcat şi un glonte ricoşă deasupra capului său făcând să sară mulţime de bucăţele de granit. In acelaş moment, Peter ripostă în direcţia luminii, apoi continuă să înainteze aproape pe brânci.

El nu vedea nimic, dar simţi că trecătoarea devenea mai înaltă. Se ridică şi, auzind cum inamicul său alerga în faţa lui, se năpusti pe urmele lui.

Era sigur că avea deaface cu Crandall.

Probabil că Marele Patron, negăsind omul pus de gardă în faţa uşii de fier, bănuise ceva şi intrase prin drumul secret care desigur că dădea în

vreo prăpastie accidentată. Ascuns, în spatele panoului, înțelesese tot ce se petrecuse și recursese la disperatul mijloc de a se debarasa dintr'o singură lovitură de toți acei cari acum știau prea multe despre el, fie bandiții evadați din penitenciarul Sud-Vestului, cât și oamenii cinstiți cari luptaseră pentru capturarea bandei. Deschizând brusc panoul, după ce aprinsese fitilul, el aruncase dinamita în cavernă.

Fără prezența de spirit a lui Pistol Peter, toți ar fi fost făcuți bucăți de explozie și nimănui nu i-ar fi trecut prin gând să vie să-i caute tocmai acolo, ca să stabilească motivele dispariției lor.

Trecătoarea devenea din ce în ce mai largă, și acum Peter putea să distingă, la o lumină îndepărtată care probabil să fi reprezentat capătul subteranei, silueta unui om înalt care fugea cât putea. Peter iuți pasul cât fu în stare.

Crandall alerga ca scos din minți, dar se împiedică de o piatră și căzu greoiuu. In secunda următoare, o detunătură sgudui ecourile subteranei care asurzi pe șerif. Acesta își reveni imediat și sări ca o fiară sălbatecă peste omul care nu avusese încă timpul necesar să se ridice.

Instinctiv, mâna lui Peter suci pumnul drept al banditului care făcea eforturi disperate pentru tru a îndrepta țeava revolverului spre pieptul inamicului său. O nouă împușcătură porni, care-l orbi aproape pe șerif. Acesta, surescitat de sentimentul victoreii apropiate răsuci atât de violent brațul nelutilelt, încât fu nevoit să dea drumul revolverului. Imediat, Peter, apucându-și propriul său Colt de țeavă, pocni pe bandit cu patul armei în cap,

cu atâta furie oarbă, încât acesta se prăvăli gemând de furie şi durere.

Peter dezarmă pe bandit de toate armele ce avea asupra lui. Mai găsi un revolver pe care îl aşeză pe pământul stâncos. Nu văzuse încă faţa banditului, dar nici nu avea momentan această curiozitate, temându-se să aprindă vreun chibrit, de teamă să nu mai existe pe coridor dinamită.

Făcându-şi apoi drum cu o mână care pipăia pereţii, începu să înainteze spre direcţia de unde venise. In cealaltă mână prinsese vârtos pumnii Marelui Patron pentru a evita orice surpriză neplăcută din partea lui în caz că şi-ar fi regăsit cunoştinţa mai repede decât sconta şi îl târî după el, ca pe un sac de cărbuni.

Nu trecu mult şi distinse în faţa lui deschizătura restangulară care dădea în caverna luminată şi apropiându-se strigă ca să-şi avertizeze oamenii.

— E în regulă, băieţi! Nu trageţi, eu mă întorc cu scumpul meu prieten!

Tom îl debarasă pe şerif de bandit, pe care-l trânti pe pământ, apoi îl legă fedeleş. Era într'adevăr Crandall. Peter îl lovise bine căci banditul tot mai era leşinat, chiar după ce fusese târît dealungul întregului coridor.

Intr'unul din buzunarele fostului Mare Patron, Pistol Peter găsi o cheie de o formă complicată şi ciudată. Fără de ezitare, se îndreptă spre a doua uşă metalică şi introduse cheia în broască: uşa se deschise fără greutate şi apăru interiorul

— Adu-mi o lanternă, doctore, zise şeriful. Voi, băieţi, continuaţi să supravegheaţi banda.

Hicks aduse o lampă şi intră în a doua ca-

vernă urmat de Pistol Peter: mai multe cufere destul de măricele se aflau dealungul zidurilor. Peter sparse unul și se aplecă: cufărul era plin cu lingouri de argint și piese de aur.

— Părerea mea e că acest aur provine dela banca din Lopez Rock, zise Peter doctorului iar lingourile de argint sunt acelea ce se găseau în trenul atacat de bandă, lângă Bradenburg...

Cei doi oameni eșiră, iar Peter se apropie de Field.

— Field, ne-a fost oarecum ușor să venim până aici. Dar ca să ne întoarcem cu acești prizonieri și cu toate aceste cufere... e o altă chestie. Te însărcinez să te duci în oraș și să te întorci cu câțiva călăreți și cu destui catâri pentru a căra toate cuferele.

— Mulțumesc, șerife... e o onoare pentru mine, zise Field.

Tânărul crescător parcă devenise cu totul alt om. Bănuiala care apăsase atâta vreme asupra lui nu-l mai frământa. Ceva mai mult, Pistol Peter îi oferise ocazia să treacă drept erou în ochii celor din Pechacho și tot ținutul Alhaja.

Șeriful din Silverbell îl însoți până la prăpastia unde răufăcătorii își ascundeau caii. Prinse un cal cu lasso-ul și Field îl înșeuă cu harnașamentul care se găsea ascuns după o stâncă ascuțită.

Field era un călăreț rutinat. Trebuia să facă un mare ocol, dar avea suficient timp și luna plină lumina drumul ca ziua namiaza mare.

*

Era ziuă bine când se întoarse, întovărășit de vreo doisprezece călăreți și de mai mulți catâri, făcuți parcă să transporte mari poveri. Se tor-

pă o caravană lungă, condusă de Watt Hardy, în frunte, Pistol Peter hotărîse ca lungul şir al bandiţilor să meargă cu mâinile legate la spate şi încadraţi între călăreţii sosiţi. Catârii, veneau la urmă, purtând în spate preţioasele cufere.

Ochii acestor criminali exprimău o disperare adâncă, fără margini. Ştiau că nu se vor mai bucura niciodată de libertatea din munţii Alhaja, unde, cu toată bruma, petrecuseră zile frumoase. Revedeau deja zidurile posomorite ale penitenciarului şi întunecoasele celule cu bare reci şi de neclintit. Adio pentru totdeauna frumoasele dimineţi de pe munte ca şi minunatele apusuri de soare!

Pistol Peter, venea ultimul. Zâmbea satisfăcut. Acum când îl zărea pe Thorpe Crandall între ajutorii lui cu mâinile legate păşind înaintea lui, avea toate motivele să fie mulţumit. Triumfase odată în plus, pentru liniştea cetăţenilor.

Când Crandall îşi venise în fire, nici nu se mai apără. Era spre sfârşitul nopţii... Fermierul nu se gândi să nege nimic. Fusese apucat de o criză furioasă de nebunie când se văzu demascat, redus la neputinţă şi alergând riscul să fie curând pedepsit pentru fărădelegile comise.

Pistol Peter, demascându-l, debarasase societatea de un periculos răufăcător. Intr'adevăr, Thorpe Crandall pregătise din afară evadarea din penitenciarul Sud-Vestului, organizase apoi o bandă, cu care terorizase tot ţinutul Alhaja.

In afară de aceasta, mai ucisese şi mutilase trei oameni.

 Tânărul prizonier cu părul roşu, sperând într'una că va primi o pedeapsă mai uşoară, îi

informă pe şerif că Marele Patron se certase cu Slater. Şi Slater era omul al cărui cadavru fusese găsit lângă moşia lui Harris Field.

Pe de altă parte, Marele Patron, se mai certase şi cu Dave Farris şi Treve Buller, care conspiraseră împotriva lui.. Amândoi erau morţi, ucişi de el.

Din viclenie, în intenţia de a arunca bănuelile asupra lui Treve Buller, Marele Patron însemnase victimele sale, cu numărul matricol al fostului său locotenent. Cât priveşte pe bătrânul găsit în şanţ, murise probabil de moarte naturală, şi Thorpe Crandall dând întâmplător peste corpul lui, îi gravase pecetea diavolească pentru a-l inculpa pe Treve Buller cu o crimă în plus.

Când caravana ajunse la marginea prăpastiei, în care Pistol Peter fusese cât pe ce să-şi găsească o moarte oribilă, şeriful şi Watt Hardy îşi regăsiră caii cari petrecuseră o noapte liniştită pe iarba grasă din partea locului. Hicks aşteptă ca şeful său să încalece, apoi se alipi de el ca să-i ţină de urât.

Micul poliţist privea lungul şir de răufăcători ce coborau spre Pechacho, cu capetele aplecate. După o clipă, păru că se desprinde de un vis şi declară:

— Totdeauna, vor exista deci răufăcători, Peter?... Totdeauna se vor găsi fiinţe care să comită crime ca să-şi procure bani, sperând neîncetat că vor scăpa de pedeapsă?... Am citit într'o carte că drumul gloriei duce la mormânt... tot ce se poate, dar ceeace-i mai sigur este că drumul crimei duce deasemeni tot la mormânt.

Pistol Peter dădu din cap.

— Da... Atâta vreme, cât vor exista oameni, vor fi și bandiți. Dar atâta timp cât va fi o justiție, și oameni care să respecte legile, criminalii își vor căpăta întotdeauna, mai devreme sau mai târziu pedeapsa lor.

*

Se făcuse deja noapte, când ciudata caravană pătrunse în Pechacho și se îndreptă drept spre închisoare între două rânduri compacte de locuitori care aclamau plini de entuziasm, văzându-se scăpați de lungul lor coșmar.

Discret, Pistol Peter căruia nu-i plăceau aclamațiile, părăsise caravana înainte de intrarea în oraș și făcuse un ocol pentru a ajunge la cimitirul unde zăceau mai multe generații din locuitorii orașului Pechacho. O groapă recentă fusese săpată la piciorul unui copac, ale cărui ramuri se mișcau alene sub briza nocturnă.

Peter descălecă și trecându-și brațul în frâul lui Sonny se apropiă încet. Apoi se aplecă și murmură în șoaptă:

— Mi-am ținut cuvântul, șerif Fred Bennett... Regiunea a redevenit așa precum ai făcut-o: liniștită și cinstită... Poți dormi liniștit, acum!

— SFÂRȘIT —